

Muốn Thương Liên Thương

Contents

Muốn Thương Liên Thương	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 1-3	6
4. Chương 2	8
5. Chương 3-1	14
6. Chương 3-2	16
7. Chương 3-3	19
8. Chương 4-1	21
9. Chương 4-2	23
10. Chương 5-1	26
11. Chương 5-2	30
12. Chương 6-1	35
13. Chương 6-2	40
14. Chương 7-1	44
15. Chương 7-2	48
16. Chương 8-1	51
17. Chương 8-2	54
18. Chương 9-1	56
19. Chương 9-2	59
20. Chương 10-1	64
21. Chương 10-2	66
22. Chương 11-1: Vĩ Thanh (thượng)	68
23. Chương 11-2: Vĩ Thanh (hạ)	71
24. Chương 12: Đặc Biệt Điện – Bí Mật Của Phụ Vương	75

Muốn Thương Liên Thương

Giới thiệu

Tên gốc: Tướng thượng tự thượng Thể loại: đam mỹ cổ trang, nhất công nhất thụ, kết thúc viên mãn

1. Chương 1-1

Đỗ Tiểu Tiểu

Danh kỹ đệ nhất kinh thành nổi tiếng khắp thiên hạ.

Đứng thứ ba trong thiên hạ tam đại mỹ nhân.

Xinh đẹp như đào mận, lại lạnh lùng.

Bao nhiêu vương công quý tộc, danh môn hiệp khách vùng tiền như rác, xuất ra đầy rẫy mưu mô các loại, chỉ để nhận được nét cười nhạt của nàng.

Nhưng giờ phút này, lại có người không tốn một đồng một xu nào, để Đỗ Tiểu Tiểu cam tâm tình nguyện yêu thương nhưng nhớ, còn tặng thêm một nét mặt tươi cười như hoa.

“Bạch công tử, chàng làm sao hiện tại mới đến, thật là muốn giết ta đó.”

Lời nói nhỏ nhẹ êm ái, vui vẻ thoải mái, tuyệt sắc mỹ nhân thanh âm kiều mị thật khiến người khó mà không say.

Bạch Lăng Phi cười cười nheo nheo chiếc mũi ngọc của nàng một chút, liền hướng trên giường một phát nằm xuống.

“A a... Một chết được, Tiểu Tiểu, lại đây giúp ta đấm đấm lưng coi.”

“Hảo hảo.” Đỗ Tiểu Tiểu sủng nịch cười cười.

Nhanh chân lẹ tay cởi giày lăn vớ hần ra, Đỗ Tiểu Tiểu ngồi ở bên giường yêu thương nhìn ngắm nam tử trước mắt mặt như quan ngọc, tuần mỹ phi phạm.

“Người nga, thật là oan gia của ta...”

Tiếng cười mỹ nhân phát ra, trong cảnh xuân tháng ba, nhẹ nhàng vang lên...

Vu Thi Thi

Tài nữ đệ nhất kinh thành nổi tiếng khắp thiên hạ.

Đứng hạng hai trong thiên hạ tam đại mỹ nhân.

Dung mạo sánh ngang Điều Thuyền, tài trí mẫn tiệp.

Một đồng vương công quý tộc, danh nhân tài tử ngâm thơ kể kịch, tính toán hằng hà sa số thủ đoạn này nọ, chỉ vì một nụ cười nhẹ.

Tuy nhiên lúc này đây, đã có người không hao phí một hào một cắc, được Vu Thi Thi cam tâm tình nguyện yêu thương nhưng nhớ, tặng kèm bao lá thư tình suốt suốt nhất.

“Bạch công tử, người đã đến rồi, cuối cùng cũng không uổng công thiếp trao một mảnh tình ý a.”

Mỗi tình thâm kín đẫy đưa qua lại, muốn nói lại thôi, tuyệt sắc mỹ nhân điệu bộ chính tề thật là bảo người không say cũng khó.

Bạch Lăng Phi cười cười địa hôn trộm một phát trên mặt mỹ nhân, tùy tiện lên giường nằm thẳng.

“Bản công tử không phải đã tới rồi sao? Lại đây, Thi Thi, ấn ấn vai cho ta nào.”

“Hảo hảo.” Vu Thi Thi sủng nịch cười cười.

Tay chân nhanh nhẹn cởi giày cởi vớ hần, Vu Thi Thi ngồi ở bên giường nhìn say đắm vị nam tử trước mắt tuần mỹ tuyệt luân, tiêu sái không kèm chế được.

“Người nga, thật là oan gia của ta...”

Mỹ nhân thở dài, trong không khí xuân sắc tháng ba, nhẹ nhàng vang lên...

“Ngủ, còn ngủ nè, mau đứng lên cho ta!”

“Ai a... Ông muốn chết hà...” Bạch Lăng Phi phát phát tay y chang đuổi ruồi, xoay người tiếp tục say giấc nồng.

“Đứng lên cho ta! Người là tên bụng căng ruột béo, Trư Bát Giới hết ăn lại nằm!”

Được rồi, Bạch Lăng Phi bây giờ đã biết con ruồi đang ghé vào lỗ tai hắc lăng nhằng một thôi một hồi là ai rồi, ở trên đời này dám đem Bạch công tử phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong nhà hắc xỉ vả đến không chịu được như thế, ngoại trừ cái kẻ con mắt hé ra thì như hạt đậu còn miệng mồm mở ra thì lại độc địa, tuyệt đối không tìm ra người thứ hai ngoài hắc đầu.

“Sư phụ, ta giống Trư bộ đáng kì thị lắm à, nhưng bản thân ta nghĩ bộ dạng người một chút cũng không giống được Đường Tam Tạng đâu.” Bạch Lăng Phi lười biếng mở mắt ra nhìn một người nam tử thân hình ưu mỹ nhưng đầu đầy tóc bạc, diện mạo xấu xí bên giường.

“Hừ, muốn vì sư không vũ nhục trư, có thể thôi, chờ người đánh cược thắng ta rồi nói sau.”

“A ha, vậy còn không phải quá dễ sao. Sư phụ, người lần này thua chắc rồi.” Bạch Lăng Phi nhanh tay vén vén tóc, tư thái tiêu sái xoay người xuống giường.

Mở ra chiếc hộp gỗ nhỏ ở trên bàn, Bạch Lăng Phi cầm lấy hai túi gấm được thêu tinh xảo ở bên trong, quơ quơ trước mặt sư phụ. “Thấy không? Cái này coi vậy chứ là tín vật của hai đại mỹ nhân trao cho bản công tử ể.”

“Thế á? Hai mục tiêu trước người có thể thành công rất dễ, nhưng vẫn còn một mục tiêu cuối cùng cũng là thứ khó chơi nhất, ta đoán người ngay cả cổng nhà chắc cũng không lọt vào được quá?”

“Hừ, nói đùa kiểu gì vậy a, ta đi vô cái chỗ kia y chang như vào trù phòng nhà mình thôi. Lại nói, sư phụ, tuyệt thế võ công của ta là do người dạy dỗ từ nhỏ, người sẽ không nghi ngờ năng lực của ta như thế đi?” Bạch Lăng Phi cười cười trêu chọc vị sư phụ từ trước đến nay luôn nghiêm túc.

“Ít khua môi múa mép với ta đi, hai ngày nữa là ngày trăng tròn rồi đó vậy mà đến một chút bóng dáng của tín vật cuối cùng còn chưa thấy đâu, còn dám ở đây ăn nói ẩu tả.”

“Ha ha, sư phụ người yên tâm, có Bạch Lăng Phi ta ra tay, thiên hạ tam đại mỹ nhân còn không phải từng chút đều dễ như trở bàn tay sao. Sư phụ, người cứ chờ ta đưa cho người vật đính ước của tam đại mỹ nhân coi như thọ lễ đi.”

“Chờ vì sư thấy đồ rồi hẵng tính, hừ.” Nam tử cười nhạt một tiếng, tùy tiện bỏ đi nghênh ngang.

Hắc hắc, sư phụ lần này cũng quá coi thường ta, thiên hạ nữ nhân nào thấy Bạch Lăng Phi ta mà không bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng?

Tam đại mỹ nhân nào đã là cái quái gì chứ? Cho dù là thập đại mỹ nhân, trăm đại mỹ nhân đi nữa thì bản công tử cũng sẽ khiến các nàng đổ rập hết cho coi.

2. Chương 1-2

Hắc hắc, sư phụ lần này cũng quá coi thường ta, thiên hạ nữ nhân nào thấy Bạch Lăng Phi ta mà không bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng?

Tam đại mỹ nhân nào đã là cái quái gì chứ? Cho dù là thập đại mỹ nhân, trăm đại mỹ nhân đi nữa thì bản công tử cũng sẽ khiến các nàng đổ rập hết cho coi.

Vốn đã biết bản thân mị lực phong lưu vô địch thiên hạ, Bạch Lăng Phi chính là thực sự tự tin.

Không có cách à, ai kêu Bạch Lăng Phi hấn đẹp trai như thế a!

Vân Phiêu Phiêu.

Hoàng cung đệ nhất quý phi vang danh khắp thiên hạ.

Đứng đầu thiên hạ tam đại mỹ nhân.

Quốc sắc thiên hương, ung dung hoa lệ.

Cả bảy đàn vương công quý tộc, chư hầu có tầm cỡ đều tiến cung vì nàng đến nỗi tâm tư lay lắt liêu xiêu trước cửa hoàng cung, tan nát gia tài, chỉ nguyện cầu nàng dành cho một tia ưu ái.

Ngay cả thánh thượng hiện nay cũng gia tăng sủng ái với nàng, sau khi nàng vào cung chưa đầy một năm đã đem nàng thăng làm quý phi.

Nhưng vị thiên chi kiêu nữ này hiện giờ lại...

“Phiêu Phiêu, ngươi thực sự muốn đem món này cho ta?” Bạch Lăng Phi một tay ôm eo Vân quý phi, ở bên tai nàng mà nhẹ nhàng hỏi. “Ngọc bội này thoát nhìn thập phần quý giá, sao ta dám nhận lấy đây?”

“Àn... Phi, hôm nay nay cả thân lẫn tâm của thiếp đều cho chàng đó, vật ngoài thân như vậy còn tính toán làm chi nữa?” Vân quý phi mềm nhũn tựa không xương nằm dựa hân trong lòng người kia, “Không gặt chàng đâu, cái này là song phi long phượng bội do chính hoàng thượng ban tặng đấy.”

“A, vậy ta đây càng thêm không thể nhận rồi, sau đó vạn nhất hoàng thượng truy hỏi ngươi, thế phải làm sao?” Bạch Lăng Phi giả vờ lo lắng nói.

Thấy mỹ nam tử thần tình u buồn nhũn mày, Vân quý phi không khỏi tim đập mắt mờ một trận.

“Phi, đừng lo lắng, vì chàng, thiếp cái gì cũng nguyện ý làm.”

Khóe mắt nhạy cảm liếc thấy bóng người, Bạch Lăng Phi ở trong lòng cười một tiếng ám muội, cố ý cẩn thận cầm lên bàn tay ngọc trắng nõn, nhẹ nhàng mà hôn lấy từng chút một. “Phiêu Phiêu, cảm ơn ngươi.”

“Phi...” Vân quý phi ôm cổ người trong lòng, dâng lên cặp môi thơm.

Hai người thuận thế lăn trên giường, mắt thấy bầu trời thiếu điều xoay vòng vòng ——

Đột nhiên, một cánh tay nhanh như cắt, mạnh mẽ nhắm thẳng đến đầu hai người ——

Hi, chỉ biết ngươi nhện không được nữa rồi, trái lại nên xuất hiện đi thôi.

Nguyên lai Bạch Lăng Phi với tuyệt thế võ công phát hiện có người âm thầm rình coi, cố ý cùng Vân quý phi mây mưa một phen, làm bộ không hề phòng bị.

Cái chiêu “Dụ rắn khỏi hang” này, quả nhiên khiến kẻ trộm ngu ngốc này hiện thân ngay.

Bạch Lăng Phi một tay ôm Vân quý phi, một tay đánh ra một lúc liên tục mười hai chưởng, trong khoảnh khắc không chỉ đem thế tiến công của đối thủ hóa giải, còn làm đối phương bị trúng một chưởng.

“Ngô ——” nam tử rên một tiếng, thùng thùng lùi liên tiếp ba bước, trong mắt sát khí ngập trời. “Ngươi dám đả thương cả trẫm sao?”

“Trời ạ, là hoàng... Hoàng thượng!” Vân quý phi nghe vậy bình tĩnh ngó lại, kinh hô một tiếng, sợ đến hồn bay phách tán.

Không sai, người tới chính là Thịnh tông vương triều đương kim thiên tử chiến công rực rỡ, thống nhất thiên hạ —— hoàng đế Thịnh Bảo Khánh đây ư đức.

Chỉ thấy thân hình y cao to cường tráng, một đôi mắt hổ lấp lánh có thần, không cần tự ra oai cũng khiến lòng người kính sợ.

Vân quý phi cả người lạnh cóng, sợ đến run rẩy.

Thế nhưng Bạch Lăng Phi chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào để vào mắt dù bận rộn vẫn ung dung một tay ôm mỹ nhân, một tay múa may, vừa đánh vừa bắt chuyện. “À à, nguyên lai là hoàng thượng a, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Thịnh Bảo Khánh thấy tên dân tộc xinh đẹp to gan che trời sau khi biết thân phận mình, dĩ nhiên còn dám coi thường như thế, thiếu chút nữa tức đến thổ huyết.

“Ngày hôm nay trăm nhất định phải giết ngươi! Còn có...” Thịnh Bảo Khánh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nữ nhân mặt trắng như tờ giấy trước mắt, “À tiện nhân không tuân thủ nữ tử tắc!”

Vân quý phi nghe vậy hoảng hốt, bùm một tiếng quỳ xuống, lên tiếng khóc lớn, “Ồ... Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng!”

“Tha mạng? Ngươi làm ra việc xấu xa cỡ này, còn có mặt mũi cầu trăm tha thứ? Chẳng lẽ không sợ bị tru di cử tộc?” Thịnh Bảo Khánh lạnh lùng cười.

“Không nên a! Hoàng thượng, nô tì biết sai rồi, cầu hoàng thượng khai ân a.” Vân quý phi khóc đến lệ hoa đái vũ, đáng thương vô vãn.

Cuộc đời Bạch Lăng Phi hiểu rõ nhất là lòng mỹ nhân nhất thời tâm sinh thương tiếc.

“Phiêu Phiêu, đừng khóc đừng khóc, ai, hoàng thượng, ngươi cũng thật không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, đem một đại mỹ nhân như thế dọa thành như vậy, chắc chắn, thật là không ngoan tí nào.” Bạch Lăng Phi lắc lắc tay, dùng khẩu khí giáo huấn con nít mà phát biểu.

“Phi, chàng muốn chết a, đừng náo thêm nữa, đi mau, chàng đi mau!” Vân quý phi vội vã đẩy ra người đang ôm mình vào lòng.

“Không được, ta làm sao có thể đi một mình được, đem ngươi gửi lại cho tên nam nhân hung hãn, tàn bạo, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc này? Như vậy đi, ta dứt khoát mang ngươi cùng đi.” Bạch Lăng Phi ôn nhu dắt tay Vân quý phi.

“Không được, ta không thể đi, cả nhà ta già trẻ sẽ bị hoàng thượng giết đó, Phi, chàng đi một mình đi, chúng ta kiếp này vô duyên, kiếp sau tái kiến.”

“Phiêu phiêu...”

“Phi...”

Hai người không coi ai ra gì sắt, thâm tình chân thành mà đối diện.

Thịnh Bảo Khánh thấy thế tức giận đến thiếu chút nữa phát điên!

“Ai cũng đừng hòng đi được! Các ngươi đôi câu nam nữ này, trăm ngày hôm nay muốn đem bọn ngươi băm thành vạn mảnh! Hãy đỡ —— “

Thịnh Bảo Khánh “thân” còn chưa có xuất chiêu, Bạch Lăng Phi đã lanh lẹ ra tay điểm nhuyễn huyết cùng á huyết hoàng thượng, làm y động cũng không động được, nói cũng nói không xong!

Tâm tư Bạch Lăng Phi rất nhanh chuyển động.

Việc này do mình gánh chịu, hẳn tuyệt đối không thể lưu lại vị đại mỹ nhân độc nhất cho hoàng thượng giết bỏ.

Nhưng Phiêu Phiêu lại không chịu theo ta đi, lí nào để bản công tử giết luôn hoàng đế à?

Ai, thật đúng là vướng víu tay chân a.

Vô số ý niệm hiện lên trong đầu, rồi lại bị hấn dẹp bỏ hết.

Này này, rõ ràng có làm không thì bảo...

Hảo, không lo nữa nha, cuối cùng đã có cách rồi. Ai sợ ai a?

Ở trong lòng cười nhạo một tiếng, Bạch Lăng Phi quen thói phóng dăng đem chuyện trước mắt đổ ập lên đầu vị nam nhân bị cầm chừng như con trâu khiến y mất trọng kiến đến khôn thể lớn hơn, “Chắc chắn, hoàng

thượng, người cũng quá độc ác, ta thế nhưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, Phiêu Phiêu coi vậy chứ cũng là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân, người có thể nhẫn tâm gọi người đem chúng ta bầm thành vụn mảnh? Người không phải là muốn hủy diệt kiệt tác của tạo hoá chứ?”

Bạch Lăng Phi lắc đầu, trưng bày dáng dấp vô cùng đau đớn. “Để không cho hoàng thượng phạm vào tội lớn ngập trời như vậy, bản công tử ta đành hảo hảo xuất ra thủ đoạn bất đắc dĩ thôi...”

3. Chương 1-3

Bạch Lăng Phi lắc đầu, trưng bày dáng dấp vô cùng đau đớn. “Để không cho hoàng thượng phạm vào tội lớn ngập trời như vậy, bản công tử ta đành hảo hảo xuất ra thủ đoạn bất đắc dĩ thôi...”

Cho dù võ nghệ cao cường đến đâu, đã vào đến trong hoàng cung thì tuyệt không có ai dám quấy rối, nhưng Bạch Lăng Phi chỉ cười cười buông xuống nam tử bị hấn cưỡng ép.

“Ân, không tồi không tồi, ngự thư phòng bố trí vô cùng lịch sự tao nhã, hoàng thượng quả nhiên hảo thưởng thức.” Bạch Lăng Phi hoàn toàn không có bị hoảng loạn khi phạm tội bắt cóc, lại còn thông thả dạo quanh ngự thư phòng.

Thịnh Bảo Khánh bị điểm huyết không thể động đậy nằm ở trên trường tháp trong thư phòng, hai mắt đỏ đậm cảm tức quan sát tên dâm tặc.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, hiện tại Bạch Lăng Phi chắc là đã bị biến thành thịt vụn rồi.

“Ha ha, tham quan xong rồi đó. Hiện tại nên đi làm chính sự.” Bạch Lăng Phi khoanh tay bước đến khí thế, khóe miệng lộ ra một cái mỉm cười.

Thịnh Bảo Khánh phải thừa nhận, tên mỹ nam tử này là kẻ hiếm thấy trong cuộc đời mình, ngay cả đệ đệ Khánh Tường thân vương được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử cũng chưa chắc bằng phân nửa hắn.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, khi thấy nụ cười tuyệt mỹ trên mặt vị nam tử, đương kim thiên tử khí thế sơn hà của chúng ta lại rung mình một cái ——

“Đừng sợ đừng sợ, bản công tử sẽ rất ôn nhu mà...”

Bạch Lăng Phi chậm rãi vươn hai tay...

A a a! Vương bát dẫn! Người cỡi y phục trầm làm gì? Người muốn làm gì trầm hả?

Thịnh Bảo Khánh trong lòng phần nộ hô to.

“A... Dáng người không tồi nha...” Bạch Lăng Phi phát ra một tiếng tán thán.

Hoàng bào biểu thị quyền uy tối cao rơi lả tả, vương vấn tại bả vai, lộ ra bộ ngực cường tráng của nam tử dưới thân.

Đối nghịch với sắc trắng nõn trên người mình, da thịt của kẻ kia là màu mật ong bóng lưỡng đẹp mắt, mặt trên mơ hồ còn có thể thấy được mấy đạo đao ba nhàn nhạt. Hai đầu vú màu đỏ thắm không biết là do sợ hãi hay lạnh lẽo, theo đường nhìn của Bạch Lăng Phi, dựng thẳng lên cao vút, dưới vẻ đẹp mới mẻ ngoài ý muốn dẫn theo ba phần tình sắc.

Lòng Bạch Lăng Phi hơi khê động.

Ân, thoát nhìn rất ngon miệng đó, không biết nếu ném thử thì tư vị sẽ thế nào.

Hắn luôn luôn thiên vị mỹ nhân ôn nhu kiều diễm, vốn cũng đã từng ăn nằm chơi đùa với một ít thiếu niên, nhưng bọn hắn cũng là có khuôn mặt đẹp tinh tế giống nữ nhân, ở trên giường cảm giác không có khác biệt lớn là bao.

Nhưng ngày hôm nay... Hắc hắc, ăn uống có chút linh đình hơn, thỉnh thoảng lại nhắm chút món cay cũng không tệ đi.

Nếu như đương kim thiên tử nắm trong tay giang sơn vạn lý biết mình bị coi như một bữa điểm tâm, chắc sẽ tức đến thổ huyết mất.

Bạch Lăng Phi sắc tâm nổi lên, lập tức nhẹ nhàng vươn tay mà vuốt ve lồng ngực mê người dưới thân. “Ân... Thật rắn chắc, nghe nói hoàng thượng giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, xem ra lời đồn không sai a.”

Vương bát đản! Trẫm không chỉ giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, còn giỏi về chém đầu nữa đó! Thịnh Bảo Khánh cảm thấy vô cùng nhục nhã, không khỏi trợn trừng con mắt, ở trong lòng chửi ầm lên.

“Chắc chắn, hoàng thượng, con mắt người mở lớn như vậy, là muốn thấy cho rõ bản công tử thương yêu người thế nào sao?” Bạch Lăng Phi cười tà, vươn hai ngón tay búng cái chóc lên đầu vú bên phải.

Ngô ——

Thịnh Bảo Khánh trừng lớn mắt, bộ mặt hơi méo mó một chút.

“Hi, không thể nào, không nghĩ tới hoàng thượng thoát nhìn thô to dũng mãnh như vậy lại miễn cảm đến thể.” Bạch Lăng Phi phát hiện ra cái bí mật nhỏ này, kinh hỉ mà sẵn tới truy kích.

Bạch Lăng Phi sau hai ba phát liền cởi bỏ luôn chiếc quần vương vius của nam nhân, lộ ra một đôi chân rắn chắc cường tráng.

Ngón tay thon dài duyên dáng y như đánh đàn trên da thịt trơn tuột dao động, từ bắp chân chậm rãi lướt thẳng lên trên...

A a a! Vương bát đản nên bị lăng trì mười tám đời nhà người sẽ không định sờ “Nơi đó” của trẫm chứ? Thịnh Bảo Khánh kinh hãi kêu to trong lòng, hận không thể một cước đạp chết cái tên dám tặc.

“Ai, nguyên lai long căn hoàng thượng lại có dáng dấp như vậy, không chỉ nhỏ xíu, còn mềm oặt mà nằm ỉu xiu, thực sự là làm kẻ khác thất vọng hoàn toàn a.” Bạch Lăng Phi tiếu nuôi thở dài thật to.

Vương bát đản, nam nhân nào lúc không cương đều chẳng phải bộ dạng vậy a? Dám kêu trẫm nhỏ xíu à? Người bất nam bất nữ y chang thái giám, lẽ nào so với ta lớn hơn? Thịnh Bảo Khánh trong lòng trong lòng khinh thường mắng.

“Hi, hoàng thượng có đúng hay không không phục a? Vậy bản công tử ngày hôm nay liền mở lòng từ bi, hi sinh một chút, cho người mở rộng tầm mắt nha.” Bạch Lăng Phi xóc trường bào lên, đắc ý dào dạt một phen móc ra hàng họ xem như kiệt xuất nhất, “Cự căn” chinh phục vô số trình tiết liệt nữ luôn.

Mẹ ta ôi!

Thịnh Bảo Khánh thấy “Quái vật lớn” trước mắt, tròn mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Chỉ thấy nam nhân tướng mạo tuyệt mỹ, sánh ngang nữ tử thể nhưng giữa hai chân lại mọc ra một cây gậy hàng khủng dài chừng nửa thước, thẳng đuồn đuột làm người xem nhìn mà không nói được câu gì.

Cái... Cái này không phải người! Đây là quái vật!

“Thế nào, hoàng thượng, tâm phục khẩu phục chưa? Cự long của bản công tử có lớn hơn ấu long của người không thì bảo? Thấy dáng dấp nó ngủ say khiến người thêm thương khó nhịn không? Yên tâm, chờ nó tỉnh dậy đi, bảo đảm cho người dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được! Hắc hắc...”

Cái gì dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được, hoàng đế lão tử ta gặp phải đại biến thái nhà người quả thực khóc không ra nước mắt!

Thấy nam tử trên mặt bày nụ cười – dâm đãng, nhìn lại na căn “Cự bồng” không phải của mình, Thịnh Bảo Khánh lòng đột nhiên mọc lên dự cảm bất an ——

Không... Sẽ không đâu ha... Trên đời tuyệt đối không ai dám đối với trẫm làm ra trò đại nghịch bất đạo đâu ha?

“Ai nha, hoàng thượng đáng thương của ta, người phát run ở đâu nào, đừng sợ đừng sợ, bản công tử sẽ đối với người rất ôn nhu mà...”

Bạch Lăng Phi cười cười nhìn chăm chú vào nam tử vĩ đại dưới thân, thò tay chỉnh sửa lại mớ tóc hỗn độn của hắn.

Một đôi con người đen nhộn nhạo thủy quang ôn nhu, phản chiếu ánh trăng mê người, có thể nói thánh thượng từng kiểm duyệt qua vô số nữ nhân nay lại có một chốc thất thần...

Thật đẹp quá... Thậm chí Vân quý phi đẹp nhất trong hoàng cung cũng không có đôi mắt đoạt hồn người như thế a!

Khi hoàng đế còn đang say mê không ngớt, hạ thân thỉnh linh xảy ra một trận đau nhức khiến y rất nhanh đổi với ý chí không kiên định của mình cảm thấy hối hận vạn phần.

A a a! Cái tên biến thái này cũng dám cầm ngón tay vào trẫm... Trẫm ——

“Chắc chắc, cái miệng hảo nhỏ hảo chặt a.” Bạch Lăng Phi dùng ngữ khí tao nhã nhất, nói ra lời lẽ dâm loạn nhất.

Câm miệng! Câm miệng! Vương bát dẫn trời đánh nhà ngươi! Mau rút cho trẫm!

“Ai nha, có đúng hay không cầm chưa đủ sâu? Không phải bộ dạng hoàng thượng bất mãn như thế sao, vậy sâu thêm một chút là ngon rồi —— “

Đầu ngón tay vô tư mạnh mẽ dồn ép lên trên cái nơi mà chưa ai ghé thăm trong cơ thể, tìm kiếm tử huyệt ngay cả bản thân hoàng đế cũng không biết được ——

Ô a a a ——

Khoái cảm xa lạ lớn lao như tia chớp kéo tới, khiến thân thể hoàng đế uy vũ phút chốc co rút một trận ——

A a —— chết tiệt —— đó là cái gì —— a a —— không nên —— không nên chơi đùa nơi đó mà ——

Long căn hoàng đế nguyên bản mềm nhũn nhờ ngón tay co rúm tục tũ phía dưới không chỉ cương thẳng tắp, còn cứng đến muốn nổ banh nữa kia.

Không không —— trời ạ trời ạ —— trẫm muốn giết ngươi ——

Cáp Aha a —— không —— không thể bắn —— trẫm tuyệt đối không thể bắn —— a a ——

Trước mắt xẹt qua một đạo bạch quang, “Long tinh” mà hậu cung ba nghìn người đẹp tranh nhau cướp giết cuối cùng chính là nhện không được phun ra ——

4. Chương 2

Ngón tay chôn sâu trong cơ thể cảm thụ được hoàng đế co rút kịch liệt. Bạch Lăng Phi nhìn gương mặt ửng hồng của nam nhân vạn vẹo, trong lòng nóng lên, đột nhiên rất muốn nghe một chút thanh âm hoàng thượng khiêu sảng*.

“Hiện tại bản công tử sẽ giải á huyệt cho hoàng thượng, người có thể cố gắng cao giọng cầu cứu, ta là ta không ngại có người cùng đến thưởng thức cảnh đường đường hoàng đế Thịnh tông vương triều lại có dáng dấp dục tiên dục tử dưới tay bản công tử đâu, hắc hắc...”

Thấy nam nhân cười tà tục tũ, Thịnh Bảo Khánh sau khi bắn tinh xấu hổ và giận dữ tới cực điểm ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi âm thầm thề thốt —— trẫm nhất định phải móc mắt cái tên dâm tặc này, đem tay hắn khoá lại, nhét vào cái miệng chính hắn!

“Được rồi được rồi, không nên nhìn nữa mà, bản công tử biết mình đẹp trai ngang ngửa Phan An, tuấn mỹ vô song, nhưng hoàng thượng cứ thẳng thừng nhìn chăm chăm người ta như vậy, người ta xấu hổ muốn chết à.” Bạch Lăng Phi nói xong lời cuối cùng lại nghịch ngợm bắt chước thần thái e thẹn của nữ tử.

Nam nhân ở bên trên hai mắt tuyệt mỹ, lông mi dày rậm uốn cong như cây quạt nhỏ phấp phới, đang đưa đến mức Thịnh Bảo Khánh trong lòng loạn nhịp một trận ——

Chết tiệt! Cái tên bất nam bất nữ này! Đừng hòng trăm sẽ bị yêu pháp của người mê hoặc!

Bạch Lăng Phi thấy ánh mắt hoàng đế vừa có chút si mê, lại có một ít tràn ngập phần hận, không khỏi cười thầm trong lòng.

Bàn tay hần nhẹ nhàng phát một cái, cởi bỏ á huyết hoàng đế, một ... ngón tay khác đồng thời chôn ở trong cơ thể y bất chợt cố sức cầm rút ——

“Ân a —— ân a... Không nên...” Thịnh Bảo Khánh không chú ý á huyết mình đã bị giải khai, tiếng rên rỉ trầm thấp khàn khàn thoáng chốc quanh quẩn trong không khí ở ngự thư phòng...

Thanh âm kia dường như muốn gài vào trong xương làm Bạch Lăng Phi nghe xong trong lòng chấn động, cả người đột nhiên tê dại một trận.

“Trời ạ, thanh âm hoàng thượng khiêu sảng thế nhưng âm thanh kiều mị như vậy, kêu đến mức đầu khớp xương bản công tử bị nhũn nhèo luôn. Sớm biết thế sẽ không điểm á huyết người, đều là bản công tử không tốt, thỉnh hoàng thượng tha thứ cho cái đồ như ta.” Về mặt Bạch Lăng Phi biểu hiện thái độ phi thường tự trách.

“Vương bát dẫn! Câm miệng cho trăm! Bằng không trăm giết người!” Thịnh Bảo Khánh xấu hổ và giận dữ hé ra sắc mặt đỏ y chang Quan Công.

“Hảo hảo, im thì im, bản công tử biết sai rồi.” Bạch Lăng Phi cười phi thường “Săn sóc”, rút ngón tay chôn trong cơ thể nam nhân ra.

Hanh, hay cho nhà người cái tên dám tặc thức thời, hiện tại biết sợ hãi long uy của trăm chưa? Tuy rằng trăm sẽ tự mình giết người, nhưng thật ra bất quá có thể cho người chết thống khoái chút.

Ngay lúc Thịnh Bảo Khánh còn đang suy nghĩ phải xử tử cái tên dám tặc này như thế nào, cái móng lạnh lẽo đột nhiên cảm giác được một vật cứng như lửa nóng để lên ——

Trong lòng hoàng đế giật thót!

Không —— Vương bát dẫn! Người dám?!

Ngay khi Thịnh Bảo Khánh muốn giận dữ ra sức quát ngừng lại, nam nhân đột nhiên dùng thanh âm ôn nhu không gì sánh được nhẹ nhàng mà nói bên tai y, “Bản công tử thực sự biết sai rồi, nếu hoàng thượng không thích ta nói, ta đây liền trực tiếp dùng hành động vậy.”

Bạch Lăng Phi sau khi dành cho hoàng đế một nụ cười đẹp cực điểm như hoa nở rộ, đột nhiên cúi người mạnh mẽ hôn lên môi y, thất lưng rắn chắc hướng phía trước cố sức nhấn một phát ——

Bứt bứt ——

“Long huyết” trên quý phun ra tung toé ——

Hoàng đế vĩ đại nhất từ trước tới nay của Thịnh tông vương triều cứ như vậy bị khai bao thê thảm!

“Ngô a a ừ ——” tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong lồng ngực do bị nam nhân hôn môi mà không thể phát ra, nửa thân dưới bị cự kiếm hung hăng bổ ra mà đau nhức, khiến Thịnh Bảo Khánh đau đến thiếu chút nữa ngật thở.

Nếu y không từng trải nơi sa trường, chịu đựng qua vô số vết thương lớn nhỏ, luyện được một thân khí lực cường kiện, hiện tại đại khái đã sớm hôn mê rồi.

Nhưng dù cho thân thể y có cường tráng đi nữa thì, tràng nội yếu đuối bị dương cụ thô to giống quái vật của nam nhân điên cuồng mà đâm chọc xỏ xuyên bên trong, vẫn làm y đau nhức đến chết đi sống lại, cả người giống như rút gân không ngừng run rẩy.

A a a —— trẫm muốn giết ngươi! Rút —— mau rút ——

Thịnh Bảo Khánh thống khổ kêu to trong lòng!

Dương cụ cứng rắn như thiết bị máu tươi nhỏ giọt, thịt huyết nóng hồi ẩm ướt gắt gao hút lấy, khoái cảm cường liệt làm Bạch Lăng Phi sướng như bay lên trời.

Bởi vì dưới thân đều không phải nữ nhân nũng nịu, không cần quá mức thương hương tiếc ngọc, phát sinh lo lắng, Bạch Lăng Phi càng khí thế toàn bộ khai hỏa, thống khoái nhể nhại tại tiểu huyết chưa từng được viếng thăm kia mà điên cuồng ra vào thao làm, nhiệt tình như lửa khiến cho nụ hôn của hai người trong lúc đó càng sâu thêm!

“Cái miệng nhỏ nhắn” phía dưới của Thịnh Bảo Khánh bị chà đạp thô thảm không gì sánh được, thống khổ tựa hồ địa ngục, nhưng cái miệng nhỏ nhắn phía trên lại được nam nhân có kỹ thuật hôn cao siêu hôn đến sáng khoái không ngớt, mê say giống trên thiên đường.

Đầu lưỡi bị cắn nát kịch liệt, trong miệng mỗi một tác da, mỗi một cái răng đều bị hung hăng liếm qua, Thịnh Bảo Khánh chưa từng bị hôn sâu như vậy phát sinh rên rỉ vừa mê hoặc vừa say sưa...

Hanh ân... Vương bát dẫn chết tiết... Đầu lưỡi không nên chơi đùa như vậy a... A a...

Sợ hãi linh hồn dường như cũng muốn bị hút đi làm cho Thịnh Bảo Khánh chống cự mà đóng đưa giấy dựa đầu lưỡi, tuy nhiên cử động như vậy của y lại khiến nam nhân trên người run lên mạnh mẽ, nguyên bản cắn rút đã thập phần rất nhanh, càng tăng thêm lên, như mưa rền gió dữ mà điên cuồng luật động ——

“A a... Hay quá... Chưa từng có cảm qua cái miệng xịn như vậy... A a ——” Bạch Lăng Phi chịu không nổi mà điên cuồng uốn cong lưng, ngửa đầu kêu to!

Nam nhân tràn ngập nam tính cứng rắn không gì sánh được nhưng lại ngoan ngoãn nằm dưới thân hắn, cũng đã để hắn sướng thành như vậy, nếu như cởi ra nhuyển huyết của y, để cho lắc lắc cái miệng cầu bản công tử thao y, vậy không biết có bao nhiêu sướng đây!

Vì vậy Bạch Lăng Phi từ trước đến nay nghĩ muốn cái gì liền nhất định phải làm cho bằng được quyết định cải biến sách lược tiến công.

Đem cơ thể nam nhân uốn cong, hai chân cường tráng rắn chắc giơ lên cao, áp xuống thật mạnh lên ngực y, khiến bộ vị đang kết hợp nơi hạ thân hai người hiện ra rõ nét trước mắt hoàng đế ——

“Hoàng thượng, nhìn rõ ràng chưa nè? Cụ long của bản công tử đang ở long huyết của ngươi quay cuồng chơi đùa nha.” Bạch Lăng Phi cười thập phần hạ lưu.

Thịnh Bảo Khánh bị nam nhân cuồng sát một trận làm cho mồ hôi nhể nhại, thô suyễn liên tục nghe vậy mở to hai mắt nhìn, nhìn một cách khó tin cái cây dương cụ thô to cắm sừng sững ở... “Nơi đó” của mình——,

Cảnh tượng khó coi khiến y tức giận đến mắt nổ sao kim, hận không thể đem kẻ trộm này đi thiên đao vạn quả, có thể phát tiết mối hận trong lòng!

“Vương bát dẫn! Rút! Trẫm ra lệnh cho ngươi lập tức rút!” Thịnh Bảo Khánh hai mắt đỏ đậm, nghiến răng nghiến lợi hô to.

“Suyt, hoàng thượng, để bản công tử nhắc nhở ngươi một chút, lúc này đêm khuya thanh tĩnh, thế nhưng tiếng hoàng thượng kêu rất dễ đưa tới đại nội thị vệ đang tuần tra, hoàng thượng hẳn là sẽ không muốn cho người đến tham quan mỹ cảnh cụ long chui huyết trẫm năm khó gặp ha?” Bạch Lăng Phi khuyên nhủ thập phần hảo tâm.

“Vương bát dẫn, ngươi dám uy hiếp trẫm?” Thịnh Bảo Khánh tuy rằng bề ngoài còn đang mạnh mẽ, nhưng kỳ thực đã đề thấp giọng nói rồi.

“Sao dám sao dám, bản công tử bất quá chỉ hảo tâm nhắc nhở hoàng thượng mà thôi. Được rồi, đêm đẹp mau hết, hoàng thượng biết hảo quý trọng thời gian là tốt rồi, hãy thoả thích hưởng thụ thần uy cự long bản công tử đi!”

Bạch Lăng Phi thoả mãn mỉm cười lộ ra chút tiểu ý, bắt đầu giãy dựa cái mông hai bên, kiên quyết khiến cho cự long xoay tròn như vẽ tranh âu yếm khuấy đảo từng tắc từng tắc tràng bích mẫn cảm của hoàng đế

“Hanh a a... Chết tiệt... Ngô ân... Dừng... Mau dừng lại cho trẫm... Cáp Aha a...”

Vui vẻ cường liệt từ hạ thân dọc theo thắt lưng đánh thẳng lên ót, long căn hoàng đế từ sau khi được nam nhân cắm vào lần đầu tiên hiện ra dấu hiệu cương cứng, còn sướng đến liên tục chảy ra chất lỏng trong suốt...

“Cáp, hoàng thượng, ầu long của người đều đã sướng đến cương lên chảy nước miếng, người còn bảo ta dừng? Như vậy không khỏi rất vô đạo đức nha.”

Súc sinh này hoàn toàn đánh mất lễ nghi liêm sỉ còn có mặt mũi cùng trẫm bàn luận đạo đức!? Đi chết đi!

“Hanh ân... Người... A a... Trẫm... Trẫm gọi người dừng, người có nghe thấy không?!” Cố kiềm nén khoái cảm mãnh liệt cuộn trào trong cơ thể, Thịnh Bảo Khánh nói giọng khàn khàn.

“Không phải đâu, hoàng thượng, bảo là muốn ta dừng, vì sao cái mông nhỏ dám dăng của người đem đại bổng bổng của bản công tử cắn chặt như thế? Ta hình như nghe được kỳ thực trong lòng người lại lớn tiếng gào lên, cố sức, lại dùng thêm lực thao ta! .”

“Vương bát dẫn... Cầm miệng! Cầm ngay cái mồm dơ bẩn của người lại cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh quả thực mau tức điên rồi!

“Chê ta mồm bẩn? Vậy vừa nãy là ai bị bản công tử hôn đến thần hồn điên đảo đó?” Bạch Lăng Phi lộ ra nụ cười trêu chọc.

Nhớ tới màn hôn lưỡi ban nãy làm kẻ khác say mê, nét mặt dương cương thô khoáng của Thịnh Bảo Khánh lại nhin không được mà hơi đỏ lên, “Trẫm... Trẫm chỉ cảm thấy ghê tởm thôi, không phải là thần hồn điên đảo mà? Vương bát dẫn nhà người không được nói bậy!”

Thấy nam nhân dấp dấp đỏ mặt còn mạnh miệng, Bạch Lăng Phi đột nhiên thấy khả ái không gì sánh được, “Cái miệng nhỏ nhắn bên trên của người không thành thực như thế, vậy bản công tử không thể làm gì khác hơn là đành thỉnh giáo cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của người thôi.”

Bạch Lăng Phi đem côn thật to lớn rút hết đến miệng huyệt, ngay sau đó lại đâm thẳng vào ——

“Ác ác ác —— cực phẩm! Cái mông nhỏ của hoàng thượng thực sự là cực phẩm! Cắn thật là chặt, sướng chết ta rồi —— “

“A a a ——” một điểm mê hồn trong cơ thể bị côn thật nam nhân hung hăng đập phải, kích thích quá mức cường liệt làm Thịnh Bảo Khánh phát sinh một tiếng rống tê tái, nhưng bởi vì sợ bị người nghe, y lập tức cảnh giác mà cắn chặt môi dưới, không cho âm thanh mình phát ra.

“Ai nha, không cho phép cắn, người xem, đều chảy máu rồi...” Bạch Lăng Phi yêu thương cúi người liếm liếm môi hoàng đế.

Thấy đôi môi căng mọng duyên dáng của nam nhân dính máu chính mình, Thịnh Bảo Khánh chẳng hiểu vì sao trong lòng giật mạnh.

“Sau đó không cho phép cắn để bản thân bị thương nữa, bằng không bản công tử sẽ hảo hảo nghiêm phạt người nga.” Bạch Lăng Phi dùng giọng điệu vô cùng thân thiết uy hiếp.

Thịnh Bảo Khánh nghe vậy tim đập càng thêm lợi hại, nhưng chính là vẫn tiếp tục mạnh mẽ, “Hừ, từ trước đến nay chỉ có trẫm nghiêm phạt người khác, người dám can đảm đối trẫm làm sao?”

“Hoàng thượng, có đúng hay không người có chút dăng trí? Thịt heo bổng cự phách vô địch của bản công tử còn cấm ở tiểu long huyệt của người, người bảo ta có bản lĩnh làm không?”

“Người ——” Thịnh Bảo Khánh nhất thời nghẹn lời, không khỏi vừa thẹn vừa giận.

“Được rồi, tiểu bảo bối của ta, hảo hảo hưởng thụ là được, không nên mạnh mẽ nữa.”

“Vương bát dẫn! Không được gọi trẫm là tiểu bảo bối!”

“Không gọi bằng tiểu bảo bối chứ muốn kêu là cái gì? Luôn mềm lòng thượng hoàng thượng, không khỏi làm bất hòa quan hệ của chúng ta nha, dù sao chúng ta cũng đã thân mật như thế rồi.” Bạch Lăng Phi biểu tình hạ lưu chỉ chỉ bộ vị hai người đang kết hợp, “A, ta nghĩ tới, tên hoàng thượng không phải gọi Thịnh Bảo Khánh sao? Vậy ta gọi nhũ danh Bảo Bảo** của ngươi là được, cục cưng ngươi nghĩ thế nào?”

“Câm miệng cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh quả thực mau bị tên nam nhân vô liêm sỉ chọc điên rồi.

Trẫm đường đường là Thịnh tông vương triều hoàng đế thống nhất thiên hạ, ai thấy trẫm đều phải tấ cung tấ kính kêu một tiếng “Hoàng thượng”, cái tên phát rồ này, hỗn đản mất mùa cũng dám gọi nhũ danh của trẫm? Còn gọi cái gì “Cục cưng”? Nhờ vào điểm ấy, trẫm có thể đưa cả nhà hần tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!

Thịnh Bảo Khánh trong lòng tức giận chửi ầm lên!

“A a —— sướng a —— cục cưng, cuộc đời ngươi hề tức giận thì cái miệng nhỏ nhắn phía dưới liền gất gao cắn lấy thịt heo bông của bản công tử, thực sự là quá sung sướng ——” Bạch Lăng Phi sảng khoái kêu to.

Nguyên lai Thịnh Bảo Khánh khi nổi giận, dĩ nhiên bất giác kẹp chặt nội bích, đem dương cụ nam nhân gất gao siết chặt bên trong.

Cái phát hiện này làm dương kim thiên tử của chúng ta xấu hổ và giận dữ đến thiếu chút nữa muốn nhảy sông mà bảo toàn danh dự.

“Câm miệng! Vương bát dẫn dừng cho trẫm —— a ——” Thịnh Bảo Khánh còn chưa mắng xong, đột nhiên bị dọa mà kêu to một tiếng.

“Chắc chắc... Không nghĩ tới bông bông nhà cục cưng đích cương lên hương vị không tệ a...”

Chỉ thấy Bạch Lăng Phi thể nhưng cúi đầu, liềm mạng liềm láp côn thịt cao vót của Thịnh Bảo Khánh, không chỉ phát sinh âm hưởng chớp chớp, còn bày ra dáng dấp đang thưởng thức ngon lành.

Đương kim thiên tử của chúng ta nhìn muốn ngậy người luôn.

Chưa bao giờ thiếu nữ nhân, tuy nhiên hoàng đế uy đức chưa bao giờ chìm đắm trong nữ sắc cùng hoàng hậu phi tần, mục đích lên giường với phi tử chỉ là nối dõi tông đường kiêm phát tiết dục vọng.

Cầm thương lên ngựa, là xong chuyện.

So với cùng nữ nhân trên giường, y nghĩ cưỡi ngựa bắn cung còn thú hơn.

Cho nên cái gì hôn môi, cái gì âu yếm, Thịnh Bảo Khánh một mực không có hứng làm.

Càng không nói đến dùng miệng hôn “Nơi đó” của nam nhân...

Vì vậy khi Thịnh Bảo Khánh thấy nam nhân lại dùng đầu lưỡi đồ tươi mê người càng không ngừng ở trên côn thịt mình liềm láp, y mới có thể bị dọa thành như vậy.

“Người... Người biến thái!” Thịnh Bảo Khánh mắc cỡ kêu to!

Thế nào có nam nhân dám đi hôn hạ thể nam nhân khác, quả thực ghê tởm!

“Thế nào hả? Tuy rằng bản công tử cũng là lần đầu tiên liềm thứ này, nhưng ta nghĩ hương vị không tồi a.” Bạch Lăng Phi dường như còn chưa đã thềm mà liềm liềm môi. “Cục cưng cũng có thể giúp ta liềm liềm, nhất định rất sướng.”

“Người chỉ mơ!” Thịnh Bảo Khánh xấu hổ kêu to!

“Yên tâm đi, ngày hôm nay cục cưng đã bị ta làm quá rồi, bản công tử sẽ thương hương tiếc ngọc mà. Để lần sau vậy.”

“Vương bát đản! Cái gì lần sau! Huyệt đạo trầm một khi cởi ra, cũng là lúc người tới số rồi! Nhất định sẽ giết người!”

“Phải không đó? Chúng ta chờ coi. Hắc hắc...” Bạch Lăng Phi cười xấu xa, lại đem đai lưng đang rơi lả tả bên hông hoàng đế cột hai tay y trên ghế.

“Vương bát đản! Người đã điểm huyệt đạo trầm, còn cột tay trầm làm gì?” Thịnh Bảo Khánh tức giận mắng to!

“Như vậy tương đối có cảm giác lăng nhục nha, cực cực không cảm thấy như vậy kích thích hơn sao?”

“Kích thích cái đầu người ấy! Buông trầm ra!”

Hoàng đế càng xấu hổ và giận dữ chống cự, Bạch Lăng Phi liền càng cảm thấy yêu thích không buông tay, “Hi, ta sẽ không buông đâu! Cực cực đáng yêu thật đó, ta muốn đem cực long của mình đặt ở long huyệt của người, cả đời cũng không ly khai!”

Bạch Lăng Phi giống như quyết tâm thề thốt hẹn ước, đột nhiên bắt đầu nhắm vào nhược điểm trí mạng trong cơ thể hoàng đế, một chút rồi một chút hung mãnh đâm chọc thẳng tiến!

“A a a —— không ——” Thịnh Bảo Khánh gập người hô to.

Dương vật thô to xen vào đến chỗ sâu nhất, dường như muốn chọc thủng nội tạng y. Hết lần này tới lần khác trong đau đớn vĩ đại còn kèm theo khoái cảm kinh khủng khó có thể thừa nhận.

“A a... Không... Không nên... A a...”

Dục tiên dục tử, tiêu hồn thực cốt đều không đủ để hình dung cái mộng lúc này bị nam nhân cuồng thao đến mau bị vui vẻ làm tan rã, Thịnh Bảo Khánh đầu óc trống rỗng, tri giác mà thân thể sở hữu tựa hồ đều tập trung tại hai bộ vị đang giao hợp kịch liệt!

Trời ạ —— sướng chết mất —— trên đời thế nào có chuyện sướng như thế —— a a ——

Rõ ràng đã sướng đến sắp chết, nam nhân thế nhưng còn không có hảo ý ôm lấy long căn mình, làm càn mà xoa bóp trên dưới.

“A a... Trời ạ... Trời ạ...”

Chưa từng có hưởng qua khoái cảm tuyệt đỉnh như vậy làm Thịnh Bảo Khánh luôn luôn cương nghị tự kiểm chế rốt cực nhịn không được rơi lệ...

Nhìn nước mắt từ viền mắt nam nhân cương nghị như sắt đá chảy xuống, Bạch Lăng Phi toàn thân run rẩy một trận, côn thịt nguyên bản đã nhẫn nại đến cực hạn cuối cùng cũng không khống chế được nữa ——

“A a a —— cực cực —— người thế nào đáng yêu như thế —— ta chịu không nổi rồi —— “

Mạnh mẽ cầm rút cuồng nhiệt không theo quy luật, điên cuồng xỏ xuyên qua giống như muốn đem nam nhân dưới thân ăn vào trong bụng.

Tiểu cục huyệt hoàng đế lần đầu khai bao bị cuồng sáp đến tiên huyệt đâm thủy chảy ròng, ngực thư phòng tràn đầy tiếng nước dâm mỹ róc rách hoà với thanh âm khàn khàn nức nở khóc la...

“Ô... Trời ạ —— trầm muốn chết —— a a a a —— “

“Cáp Aha a —— cực cực —— chịu không nổi nữa —— ta muốn bắn —— chúng ta cùng nhau —— a a —— “

Cái mộng Bạch Lăng Phi mạnh bạo dập xuống, đồng thời cũng “Hảo tâm” giải khai huyệt đạo hoàng đế

Lượng lớn nhiệt tinh phun ra ào ạt, một cổ lại một cổ nhắm thật mạnh vào long huyệt hoàng đế ——

“A a a ——” tràng bích mẫn cảm của Thịnh Bảo Khánh bị tinh dịch nóng hổi như lửa bắn một phát, thân thể phút chốc điên cuồng co quắp một trận, thế nhưng hai chân đã có thể tự do hoạt động theo bản năng kẹp chặt phần eo nam nhân, cái mộng giây dựa cuồng loạn một trận, gào lớn mà đạt được cao trào trước

nay chưa từng có ——

5. Chương 3-1

Hoàng đế sa vào cao trào về mặt mê loạn, hai mắt vốn thập phần sắc bén giờ đây thất thần khẽ nhếch lên. Sau khi vận động kịch liệt lồng ngực màu đồng nặng nề mà phập phồng, trên hai nhũ tiêm hồng nhạt còn đọng vài giọt mồ hôi...

Hai chân y vô lực mở ra thật rộng, lộ ra tiểu huyết vừa bị cuồng thao quá độ bên dưới.

Tiểu hoa cúc đáng thương bị chà đạp sưng đỏ không chịu nổi, theo hoa huyết còn chưa kịp khô của hoàng đế chảy ra máu xử nữ đỏ thắm hòa quện cùng tinh dịch trắng đục của nam nhân...

Chất lỏng hồng hồng trắng trắng chậm chậm lướt dọc theo đùi, nhỏ giọt tí tách trên long bào tượng trưng quyền uy cao nhất...

Bạch Lăng Phi nhìn cảnh này cảm thấy dâm dăng tới cực điểm, rồi lại mỹ lệ tới cực điểm, không khỏi bồng tỉnh đại ngộ!

Nguyên lai mọi người bảo thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ở trong cung, quả nhiên không sai!

Bất quá không phải là Vân quý phi, mà là cực cung của ta a!

“Cực cung, người thật đẹp, thật đáng yêu, từ nay về sau, người là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân duy nhất của Bạch Lăng Phi ta...” Bạch Lăng Phi si mê nhìn nam nhân dưới thân, một cỗ tình cảm không rõ từ đâu đột nhiên làm hắn muốn phóng bút vẽ tranh!

“Đúng, để kỷ niệm đêm đầu tiên của bản công tử với cực cung, ta nhất định phải vẽ bức tranh tương thân tương ái ghi lại hình ảnh đôi ta.”

Ngay khi hắn có cảm hứng, nói là làm ngay, vội vã chạy lẹ đến bên bàn học ngự dụng của hoàng đế, mở ra giấy bút, bắt đầu say sưa vẽ tranh.

Nếu như hoàng đế trông thấy giấy bút mình dùng để xử lý quốc gia đại sự, phê chữa tấu chương lúc này đang bị nam nhân một mạch lấy đi vẽ bức tranh khó coi, chẳng biết có tức đến thổ huyết hay không?!

Bạch Lăng Phi trời sinh thông minh, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, nhưng chỉ yêu thích tranh sơn thủy cùng hoa liễu, và cũng không vẽ tranh vì người khác. Chỉ vì hắn nghĩ trên đời ngoại trừ bản thân, không có ai đẹp hơn hắn, căn bản không có tư cách xuất hiện trong tranh hắn.

Nói trắng ra là, căn bản là một người bị tự kỷ cuồng không thể cứu!

Nhưng lúc này đây Bạch Lăng Phi lại giống hệt một tên biến thái, bị “Khuôn mặt đẹp” của hoàng đế mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vừa vẽ vừa chảy nước miếng.

“A, thật đẹp... Cực cung của ta thực sự là một đại mỹ nhân.”

Khi hoàng đế đáng thương của chúng ta hai mắt thất thần chậm rãi tập trung quan sát xung quanh, thấy được một hình ảnh quỷ dị như thế.

Tên... Tên vương bát đản này vừa chảy nước miếng vừa đang làm gì vậy?

“Ha ha, bức tranh xong rồi! Bức tranh xong rồi! Cực cung người mau nhìn!” Bạch Lăng Phi hoan hô một tiếng, từ bàn học chạy vội đến, bày ra vẻ mặt vội vã mà hiền của quý.

Vương bát đản ý nghĩ xấu xa đầy mình này sao hưng phấn như vậy ta ời?

Không được, trầm phải cẩn thận một chút.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Thịnh Bảo Khánh thấy rõ nội dung bức tranh thì, trông mắt y thiếu chút nữa văng ra!

“Hi, con mắt cục cưng mở lớn như vậy, có đúng hay không nghĩ ta vẽ tranh rất giỏi? Người xem người xem, cục cưng biểu tình dân đảng lại ngượng ngùng, còn có hình ảnh tiểu cây hoa cúc bị đại bồng bồng ta hảo hảo thương yêu đều được ta minh hoạ hết trong tranh nhìn rất sống động ế.”

“Người... Người...” Thịnh Bảo Khánh tức giận thiếu chút nữa thổ huyết, căn bản nói không ra lời, nhưng cái hành động này lại bị Bạch Lăng Phi giải thích thành...

“Cục cưng có đúng hay không bởi vì quá mức cảm động mà không nói nên lời? Ta hiểu, ta hiểu mà.” Bạch Lăng Phi trưng bày vẻ thân thiện thấu hiểu.

“Cảm động cái rắm! Vương bát dẫn!” Thịnh Bảo Khánh tức giận chửi ầm lên!

Tay muốn chop lấy bức tranh khó coi xé thành từng mảnh nhỏ, nhưng phát hiện đang bị trói không thể nhúc nhích, đành đổi lại dùng chân đá hấn một cú, những tưởng có thể giết chết tên vương bát dẫn trời đánh trước mắt, nhưng kéo theo huyết khẩu giữa song môn bị hung hăng chà đạp, khiến Thịnh Bảo Khánh đau nhức kêu thét thanh thảm thiết —

“A a — đau quá — “

“Ai nha, cục cưng, đừng lộn xộn a!” Bạch Lăng Phi đau lòng khom người kiểm tra vết thương y, “Người cũng biết cái này của ta rất lớn, bị ta khai bao khẳng định phải đau nhức trên ba ngày. Bất quá người yên tâm, chờ chúng ta làm vài lần người sẽ quen ngay ấy mà.”

“Quen cái đầu người!” Thịnh Bảo Khánh thực sự nghĩ nếu lại để tên nam nhân càn quấy này tự ý quyết định, nói thêm một câu nữa, y nhất định sẽ bị tức đến chết tươi!

“Cục cưng, đừng tức giận mà đừng tức giận mà, người không phải lo lắng bản công tử đối với người bội tình bạc nghĩa, ta tuyệt đối sẽ đối với người chịu trách nhiệm đến cùng nha. Bức tranh này là tín vật đính ước ta cho cục cưng, người tốt nhất nên cất kỹ, mặt trên còn có chữ kí bản công tử ni, ừ, có qua có lại mới toại lòng nhau, cục cưng cũng phải cho ta một tín vật đính ước mới được. Bất quá người đừng phiền não, ta đã giúp người tìm được rồi, là cái này, thế nào, rất thích hợp ha?” Bạch Lăng Phi cầm một vật phẩm hình vòng ở trước mặt hẩn lúc ẩn lúc hiện, cười đến thập phần rạng rỡ.

Khi hoàng đế Thịnh tông vương triều của chúng ta thấy rõ món một chiếc lưu manh trời đánh cầm trên tay thứ gì đó thì, lần thứ hai bị tên nam nhân cả gan làm loạn dọa cho hải hùng đến trợn mắt há mồm, ngay cả nói chuyện đều khó khăn mà cà lăm luôn.

“Người — người — Đây... Cái này...”

“Biết biết, ta biết cái ngọc tỷ này rất thích hợp, là vật hoàng đế đều phải ôm khư khư bên mình nha, khẳng định là bảo bối rất quan trọng của người, một khi biến nó thành tín vật đính ước của đôi ta thực sự thích hợp cứ như đúng rồi ấy!”

“Vương bát dẫn! Nếu biết đây là ngọc tỷ quan trọng như vậy, người còn dám đem ra làm trò! Mau đưa nó trả lại cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh thấy nam nhân đem quốc tỷ mình xem như mạng sống coi như thưởng thức món đồ chơi, không khỏi bị tức giận lẹ luôn!

Quốc tỷ này coi vậy chứ là khai quốc ngọc tỷ của Thịnh tông vương triều, là vật truyền thụ cho người kế vị, mấy trăm năm qua đời này truyền cho đời kia, tầm quan trọng đối với đương kim thiên tử y không cần nói cũng biết.

“Không nên không nên, đây là tín vật đính ước cục cưng cho ta làm sao có thể trả lại được? Tuy rằng tín vật đính ước bản công tử thu được không đến một nghìn thì cũng là một trăm, nhưng mà cục cưng đừng ghen a...” Bạch Lăng Phi vẽ mặt ngọt ngào say đắm in lên gương mặt tức đến đỏ bừng của nam nhân một cái hôn, “Từ nay về sau, bản công tử không bao giờ ... thu tín vật của người khác nữa. Tâm tư của ta hiện giờ chỉ chất chứa duy nhất cục cưng mà thôi, đây có thể gọi là nhất tổ chung tình ha!”

“Con bà nó làm cái đầu người! Đánh rắm con mẹ người ấy! Mau đưa ngọc tỷ trả lại cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh giận đến phát điên, đem lễ nghi hoàng gia quăng lên chín tầng mây, cái gì thô tục trong thô tục đều

mắng ra tiết!

“A, đáng dấp cục cưng phát hỏa thật là đẹp mắt...” Bạch Lăng Phi đối diện với vẻ mặt cùng đôi mắt dường như có ánh lửa nhấp nháy ở sâu thẳm của nam nhân phát ra tán thưởng tự đáy lòng.

“...” Thịnh Bảo Khánh đến nước đó đã hoàn toàn không biết nói gì nữa.

Một cỗ mặt mỗi mảnh liệt đột nhiên tập kích đương kim thiên tử từ trước đến nay sức mạnh vô song...

“Cục cưng đáng thương thoát nhìn đuối quá rồi...” Bạch Lăng Phi yêu thương sờ sờ mặt y, nhíu mày, “Cũng đúng, ngày hôm nay người làm thực sự lợi hại, nhất định một muốn chết rồi, vậy cục cưng hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là tốt rồi. Bây giờ ta phải đi ra ngoài bàn chuyện, người không nên nhớ nhưng ta quá, qua hai ngày bản công tử sẽ trở về nhìn người nha. Nga, thiếu chút nữa đã quên một việc, chúng ta hôm nay lưỡng tình tương duyệt, ta sẽ không lại để ý tới nữ tử khác đâu, người hãy bỏ qua Vân quý phi đi, đừng gây phiền phức cho nàng, lại bảo xem như là hai người chúng ta có lỗi với nàng đi. Còn nữa, tín vật đính ước ta đưa cho người, người nghìn vạn lần đừng phá hủy, không là ta suốt đời giận dữ có thể sẽ không cần thận mang chuyện hai người chúng ta tương thân tương ái thông cáo thiên hạ nga. Được rồi, cái gì muốn nói đều đã nói xong, cục cưng nhắm mắt lại hảo hảo ngủ một giấc, cái gì cũng không cần lo lắng, có ta ở đây...”

Khi Thịnh Bảo Khánh lần thứ hai bị thủ pháp quỷ mị điểm huyết, trước lúc mê man, chính là nhìn thấy dưới ánh trăng đôi mắt mê người hoà quyện cùng ba chữ ôn nhu như nước — có ta đây —

6. Chương 3-2

Khi Thịnh Bảo Khánh lần thứ hai bị thủ pháp quỷ mị điểm huyết, trước lúc mê man, chính là thấy dưới ánh trăng đôi mắt mê người hoà quyện cùng ba chữ ôn nhu như nước — có ta đây —

Gió xuân phe phẩy, chim hót hoa nở.

Hảo một ngày xuân quang cảnh tươi đẹp!

Tiểu dân chúng dưới quyền Thịnh tông vương triều thiên tử mỗi người đều cao hứng bừng bừng đi dạo chơi đạp thanh ở vùng ngoại ô, hưởng thụ mỹ cảnh mùa xuân, không biết trong hoàng cung ở kinh thành cũng có một mảnh nhân gian luyện ngục, từ đại thần đến thái giám, từ hoàng hậu đến cung nữ, sinh hoạt mỗi người cứ như trong nước sôi lửa bỏng...

“Tiểu Lạp Tử, muốn chết a, động tác còn không mau chút!”

“Ô... Công công, người không nên thúc giục nữa nha, ta đã bảo nấu nước nhanh lên rồi.”

“Từ ngoài cung đã mang đến bếp lò lớn chưa?”

“Hắn là tới ngay thôi, công công, người dù sao cũng nên phái thêm nhiều người đến giúp ta. Bằng không chỉ mấy người chúng ta chuyển nước đều không kịp nổi, trái lại còn phải canh chừng mấy cái bếp lò a.”

“Điều này công công ta tự nhiên sẽ an bài, người không cần lo lắng.”

“Ân... Tiểu Lạp Tử biết thực sự không nên hỏi, nhưng ta thực sự nhịn không được nha. Công công, người có biết vì sao hoàng thượng mấy ngày nay đột nhiên trở nên thích tắm như thế không?”

“Biết không nên hỏi còn cố hỏi, ít nói nhiều, mau làm việc đi.”

“Tiểu Lạp Tử là hiếu kỳ thôi, hoàng thượng mấy ngày nay rất khác thường a. Bình thường ngự thư phòng hay lưu lại nhiều nhất nay đều không đi nữa, hậu cung càng không vào một bước, cả ngày bỏ thời gian ngâm mình ở Hoa Long trì mà liêu mạng tắm. Mỗi ngày vừa lên triều liền phát hỏa, các đại thần mỗi người bị mắng xối xả như chó, thực sự thê thảm luôn. Công công, người là tổng quản thái giám đi theo bên người hoàng thượng nhiều năm, người hẳn là biết vì sao ha?”

“Câm miệng! Chuyện của hoàng thượng tiểu thái giám nhà ngươi có thể hỏi đến sao? Làm càn!” Vương công công tóc hoa râm, tinh thần lại thoát nhìn phần chân lộ vẻ mặt nghiêm túc mà khiển trách.

“Công công bớt giận, công công bớt giận, Tiểu Lạp Tử tự mình vả miệng!” Thiếu niên tướng mạo thanh tú thấy lão nhân thực sự hỏa lớn, vội vã vả miệng mình cho đỡ hết lên.

Trong hàng ngũ đệ tử đông đảo của mình, kỳ thực Vương công công thương yêu nhất chính là tiểu hài tử hay nghịch ngợm hoạt bát, vì sợ cá tính hần hiếu động mà chuốc vạ vào thân, cho nên mới phái hần phụ trách trông coi việc đun nước tắm cho hoàng thượng ít bị người chú ý nhất. Lúc này nhìn hần hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị vả mà sừng đỏ lên, không khỏi có hơi đau lòng. “Được rồi được rồi, đừng đánh nữa, ít chơi khổ nhục kể này đi.”

“Hi, Tiểu Lạp Tử biết công công hiểu rõ ta nhất mà.” Tiểu Lạp Tử quỷ quái tự động kéo ống tay áo lão nhân.

“Ngươi đó –” Vương công công bắt đặc dĩ xỉa xỉa trán hần.

“Gần đây hoàng thượng tâm tình buồn bực, ngươi nghìn vạn lần coi chừng một chút, đừng có nhào vô lưỡi đao đó, biết không hả?”

“Biết biết, Tiểu Lạp Tử nhất định vạn sự cẩn thận. Ta cũng không muốn giống cây cột nhỏ bị hoàng thượng phạt đánh ba mươi đại bản, cái mông đều sẽ nở hoa cho coi.” Thiếu niên nhớ đến thảm trạng của bạn hần không khỏi sợ run cả người.

“Được rồi, nước nóng rồi, mau mang tới cho hoàng thượng đi nha. Nhớ kỹ, đi vào bên trong, cúi đầu thật thấp cho ta, con mắt nghìn vạn lần đừng nhìn loạn, bằng không ngươi khó giữ được cái mạng nhỏ này, ghi nhớ kỹ!”

“Dạ, Tiểu Lạp Tử nhớ rõ ạ.”

Hoa Long trì, nước chảy uốn lượn, vắng vẻ không tiếng động.

Tiểu Lạp Tử nơm nớp lo sợ bưng nước tắm lại, đầu cúi thật thấp, đến cạnh thành hồ.

“Hoàng thượng, nô tài mang nước nóng tới.”

Tiểu Lạp Tử quỳ xuống, nhanh tay nhanh chân chậm rãi đổ nước nóng xuống hồ. Mặc dù trong lòng liều mạng cảnh cáo chính mình không thể nhìn loạn, nhưng hần vẫn là hiếu kỳ dùng khóe mắt liếc thoáng qua hoàng thượng đang nhắm mắt tựa ở bên cạnh hồ, dường như đang ngủ.

Hi, lúc này có thể hảo hảo ngắm ghiền luôn nha.

Bình thường thấy hoàng thượng cao to uy vũ hần đều run như cây sậy cúi đầu, thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên hần có cơ hội nhìn kỹ càng “Mặt rồng” ni.

Ấn, thật ra mà nói, hoàng thượng lớn lên không phải là rất đẹp, so với huynh đệ cùng mẹ của hần, Khánh Tường thân vương có danh xưng “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử” thì kém xa. Bất quá hoàng thượng bộ dạng mắt to mày rậm, dũng mãnh thô to, tràn đầy tư vị dương cương cùng khí phách vương giả, thân là tiểu thái giám đáng thương bị mất đi của quý, Tiểu Lạp Tử ngược lại dường như rất tán thưởng nam nhân có khí khái nam tử như hoàng thượng.

Bất quá trên cổ hoàng thượng thế nào lại có mấy chỗ hồng sắc lấm tấm, là bị con muỗi cắn sao? Thật là kỳ quái...

Ngay lúc Tiểu Lạp Tử đang ngắm hàng ngon thì, hoàng thượng thỉnh linh rống to vài tiếng thiếu chút nữa làm hần sợ đến tè ra quần!

“Không nên — cút ngay! Vương bát đản! Trảm giết người!”

Thiên tử rống giận uy lực vô cùng, Tiểu Lạp Tử sợ đến cả người run run, quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng a!”

Ồ... Thảm rồi, nhất định là bị hoàng thượng phát hiện ta rình coi mặt rồng rồi.

Tiếng nói lạnh lạnh mang theo máu quanh quẩn tại không trung, khiến hoàng đế nguyên bản còn chìm sâu trong ác mộng nhất thời mở ra hai mắt —

Chậm rãi... Xuyên qua tầng tầng hơi nước, thấy rõ là chỗ nào, Thịnh Bảo Khánh bất giác thở phào nhẹ nhõm.

May mắn... May mắn chỉ là mộng...

Hít một hơi thật sâu, trấn định tâm thần, Thịnh Bảo Khánh chậm rãi nghiêng đầu, nhìn một chút tiểu thái giám quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu, lạnh lùng mở miệng nói, “Người là ai? Ở chỗ này làm gì?”

“Bẩm báo... Bẩm báo hoàng thượng, nô tài kêu Tiểu Lạp Tử, chuyên môn đem nước tắm cho hoàng thượng.”

“Hừ, đưa nước tắm hà tất hoảng sợ thành như vậy, người vừa nãy có đứng hay không nghe được cái gì?” Thịnh Bảo Khánh thấy nô tài này sợ đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng hiểu rõ.

“Không... Không có! Nô tài cái gì cũng chưa từng nghe!” Tiểu Lạp Tử biết trong hoàng cung rất nhiều chuyện cho dù có nghe được cũng phải liều mạng vờ như không có nghe thì mới có thể bảo mệnh.

“Hừ, nô tài miệng đầy lời nói dối! Ngẩng đầu lên cho trẫm!”

“Dạ... Hoàng thượng.” Tiểu Lạp Tử sợ đến cả người như nhũn ra, thật vất vả mới có khí lực ngóc lên một chút, nhưng con mắt thế nào cũng không dám liếc mắt nhìn loạn lần nữa.

Thịnh Bảo Khánh đột nhiên vừa nhìn thấy thiếu niên khuôn mặt thanh tú, trong lòng tựa như bị kim đâm một chút.

Tinh tế ngưng mắt nhìn lại, quả thực cùng vương bát đản trời đánh hôm đó có vài phần rất giống.

Xấu hổ và giận dữ mấy ngày nay khó có thể mở miệng nhất thời tuôn ra như vỡ đê, Thịnh Bảo Khánh lớn tiếng rít gào, “Người đâu!”

“Có thuộc hạ!” Thị vệ ngoài cửa vừa nghe hoàng thượng rống giận, vội vã vọt vào bái kiến.

“Lấy kiếm đến.”

Hoàng thượng lạnh lùng tức khắc đem Tiểu Lạp Tử sợ đến lên tiếng khóc lớn, càng thêm cố sức mà dập đầu khí thế.

“Oa — Tiểu Lạp Tử về sau không dám ... nữa mà, hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!”

“Hừ, ngày hôm nay người cuối cùng cũng thua trong tay trẫm, trẫm há có thể đơn giản tha cho người? Trẫm muốn thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử người! Ha ha...”

Hoàng đế dòm người quỳ dưới chân khóc đến một phen nước mắt, một phen nước mũi, dằn dấp liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ, long tâm hớn hở, nói xong lời cuối cùng dĩ nhiên cười lên ha ha.

Tiểu Lạp Tử đáng thương nghe được tám chữ “Thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử!” đột nhiên thân thể cứng đờ, đầu cũng không dập nữa, khóc cũng ngừng khóc luôn.

“Vương bát đản, người thế nào không dập đầu nữa? Thế nào không khóc lóc cầu xin tha thứ hả? Người có đứng hay không căn bản không đặt trẫm vào trong mắt? Người hảo là một con chó can đảm!” Thịnh Bảo Khánh thoát cái rút ra bội kiếm, một kiếm đâm tới trước —

“Hoàng thượng thánh minh! Tiểu Lạp Tử đã hãi quá mà ngất rồi.” Thị vệ Lý Tiến là huynh đệ tình thân với Tiểu Lạp Tử, bất chấp việc bị rơi đầu vội vã quỳ xuống che chắn trước người hắn. “Thỉnh hoàng thượng bớt giận! Tiểu Lạp Tử mạo phạm thiên uy tội đáng chết vạn lần, thỉnh hoàng thượng coi như hắn không hiểu chuyện, tha hắn lần này đi.”

“Sợ ngất đi à? ... Nguyên lai người bất quá chỉ là một con chuột nhắt gan a? Lại bị thiên uy trẫm dọa hãi mà hôn mê, thực sự là buồn cười! Ha ha...” Thịnh Bảo Khánh mấy ngày qua lần đầu tiên thống khoái mà cất tiếng cười to như vậy.

Ngay cả thị vệ ở gần nhất với hoàng đế anh minh cơ trí từ trước đến nay đều bị biểu hiện hỉ nộ vô thường khiến cho sợ đến không dám lên tiếng.

“Hào, hảo.” Thịnh Bảo Khánh sau khi cười xong vừa phun hết oán khí trong lòng, tinh thần tốt hơn không ít.

Thần dân trong thiên hạ đều phải sợ hãi thiên uy trầm.

Thần dân trong thiên hạ đều phải phủ phục dưới chân trầm.

Không ai có thể tránh khỏi lòng bàn tay trầm!

Trầm là thiên tử!

Thịnh Bảo Khánh hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, lạnh lùng mở miệng nói, “Bãi giá hồi cung, tối nay... Truyền Vân quý phi thị tẩm!”

7. Chương 3-3

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Thịnh Bảo Khánh hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, lạnh lùng mở miệng nói, “Bãi giá hồi cung, tối nay... Truyền Vân quý phi thị tẩm!”

Bầu trời tĩnh lặng.

Ánh trăng nhẹ nhàng rơi phía trước cửa sổ.

Trong thâm cốc u tĩnh, mơ hồ có thể thấy một toà nhà giản đơn, nhưng người trong nghề vừa nhìn là biết ngay tiểu viện được thợ khéo tay xây dựng cực kì cẩn thận...

“Sư phụ, người rút cuộc lúc nào mới thả ta đi a?” Bạch Lăng Phi không kiên nhẫn khoanh hai tay trước ngực, “Ta vì chúc thọ đã cùng người uống suốt ba ngày ba đêm rồi. Người rút cuộc uống đã chưa hả?”

“Uống đã chưa á? Ha ha... Thiếu! Vĩnh viễn cũng không đủ! Vi sư rất cao hứng đó... Ha ha... Vương bát dẫn... Nghĩ không ra nhà người cũng sẽ có ngày hôm nay nha... Ha ha...” Nam nhân đầu đầy tóc bạc đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài.

Bạch Lăng Phi thấy thế không khỏi bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

Xem chừng sư phụ thực sự là say không nhẹ, không hiểu làm sao lại cười khoa trương như vậy?

Sư phụ một tay nuôi nấng hắn lớn lên, hắn từ nhỏ đến lớn còn chưa từng thấy qua y hài lòng cười to như vậy nha.

Xem ra dâm tin vật của tam đại mỹ nhân làm thọ lễ, sư phụ thực sự rất thích.

Nhất là Vân quý phi tặng song phi long phượng bội kia, sư phụ càng yêu thích không buông tay, hầu như là cả ngày cầm trong tay thưởng thức.

Bất quá thích cứ thích, thưởng thức cứ thưởng thức, cũng không nên muốn vui chơi đến mức vừa khóc vừa cười nha.

“Ồ... Vương bát dẫn... Người càng quý trọng cái gì, ta lại càng phải phá hủy cái đó... Ha ha... Báo ứng báo ứng a... Người khóc đi... Người tức giận đi... Người — lại giết ta đi... Ô... Vương bát dẫn trời đánh nhà người...” Nam nhân vừa khóc vừa cười ghé vào trên bàn, dần dần im re...

Trời ạ, cuối cùng cũng ngủ rồi. Bạch Lăng Phi không khỏi vỗ tay vui mừng.

Bất quá... Hình như ngữ khí sư phụ mắng chửi người nghe như cục cưng nhà ta nga, hi.

Nghĩ đến tiểu bảo bối mình nhất “Tổ” chung tình kia, Bạch Lăng Phi từ đáy lòng liền ngứa ngáy.

Chỉ mới ly khai cục cứng hần vài ngày, hần lại bắt đầu nhớ nhung rồi.

Loại tình huống này thật đúng là chưa từng có trước đó a. Hần từ trước đến nay chơi hoa, ngắt lá không luyến lưu, thế nhưng không nghĩ tới việc bị cây cỏ quẩn chân, í, không, cục cứng hần đâu phải là cây, chính là đại thụ che trời a!

Nghĩ đến thân thể cục cứng cường tráng rần chắc nhưng đầy quyến rũ, nước bọt Bạch Lăng Phi đều muốn chảy xuống.

Mặc kệ hết, đêm nay hần nhất định phải chạy về suốt đêm để gặp tâm can hần!

“Sư phụ, người là say thật hay say giả a? Mau tỉnh lại. Người thua cuộc rồi, còn nợ ta một phần thưởng nha.” Bạch Lăng Phi cố sức đẩy đẩy y.

“Ân... Đừng ồn... Để ta ngủ... Phi nhi tự mình đi lấy đi...” Nam nhân tay chỉ chỉ góc tường.

“Hi, sư phụ, ta đây liền không khách khí đâu.”

Bạch Lăng Phi đi nhanh đến mở ra ngăn tủ gỗ đặt ở góc tường làm toả ra hào quang chói mắt.

Ngăn thứ nhất của tủ gỗ đều là vàng bạc châu báu quý giá.

Bạch Lăng Phi đi giang hồ mấy năm, giao du rộng, xem qua trân bảo tuyệt đối không ít, nhưng còn chưa xem qua kỳ trân dị bảo gì đó được sư phụ cất giấu bằng được. Xem ra hoàng cung đại nội có cất dấu cũng không hơn nổi cái này đâu.

Ngăn thứ hai của tủ gỗ lại là võ công bí kíp. Sách bí truyền chỉ cho chương môn các môn phái. Thật không hiểu làm sao sư phụ cầm trong tay nha, kẻ khác dù tìm mọi cách cũng không thể có được.

Về ngăn thứ ba của tủ gỗ, mới có thứ Bạch Lăng Phi muốn lần này.

Nhanh tay đem mấy bình nhỏ bỏ vào trong ngực áo, Bạch Lăng Phi đi đến bên cạnh nam nhân, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bờ vai của y, “Sư phụ, ta đi đây. Người nhớ tự bảo trọng thân thể, lần sau ta sẽ mang cục cứng của ta đến gặp người.”

Nam nhân không hề hưởng ứng, tựa hồ ngủ thật là say rồi.

Bạch Lăng Phi vốn có ý định bay đi. Nhưng khó thấy cảnh sư phụ hần say đến bất tỉnh nhân sự, đột nhiên trở nên nhạy bén, làm một việc hần vẫn muốn làm, nhưng chưa từng có cơ hội thực hiện...

Thật cẩn thận nhanh tay xoa mặt sư phụ, trên tay truyền đến xúc cảm có hơi kỳ lạ, dường như mơ hồ chứng minh suy đoán của Bạch Lăng Phi.

Lúc hần còn muốn tiếp tục tìm kiếm càng nhiều chứng cứ thì, tay lại bị một bàn tay mềm yếu không xương giữ lại —

“Muốn chết sao?” Nam nhân ngay cả mắt đều lười mở, nhưng ngữ khí băng lãnh không có chút sứt sệt.

“Hắc hắc, sư phụ, đồ nhi nào dám a. Ta là thấy trên mặt người có con muỗi không biết sống chết, nên ta...”

“Không biết sống chết chỉ sợ là nghiệt đồ nhà người đó, còn không mau đi?”

“Dạ dạ, sư phụ, vậy lần này đồ nhi thực sự đi, người hãy bảo trọng a.” Bạch Lăng Phi bị sư phụ chụp mạnh tay, len lén nắn bóp cổ tay không ngớt, thế nhưng vẫn biểu hiện ra bộ dạng tiêu sái cười cười.

Quên đi, lần sau có cơ hội thử lại vậy, bây giờ nhanh chóng tặng lễ vật cho cục cứng mình quan trọng hơn.

Vài ngày không gặp rồi, cục cứng của ta có hay không ngày đêm nhớ nhung bản công tử ni?

8. Chương 4-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Ngự Long điện.

Màn đêm trầm lắng,

Ánh nền chập chờn, bóng hình hắt trên tường nhẹ nhàng lúc ẩn lúc hiện, giống như ma quỷ lờn vờn...

Vân quý phi nằm ở long sàng hoàng đế, cứng còng như một xác chết.

Tuyệt thế hồng nhan vốn là hoa nhường nguyệt thẹn, hiện giờ lại mất hết huyết sắc, mặt trắng như tờ giấy.

Thịnh Bảo Khánh đứng ở bên giường lẳng lặng nhìn, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành nét cười nhạt.

“Mấy ngày nay trẫm chưa đến nhìn người, lòng người chắc đang oán trẫm ha?”

“Không... Không có, nô tì sao dám. hoàng thượng quốc sự ưu phiền, nô tì chỉ hận không thể vi hoàng thượng giải sầu mà thôi, sao dám oán giận hoàng thượng chứ.” Vân quý phi run như cầy sấy cẩn thận đáp lời, từ ngày bị hoàng thượng phát hiện yêu đương vụng trộm với người trong lòng, kỳ thực Vân quý phi trong lòng đã chuẩn bị chờ chết. Tuy rằng Bạch công tử lần trước có bảo đảm cho nàng, hoàng thượng quyết sẽ không trách tội nàng. Nhưng nàng từ trước đến nay biết cá tính hoàng thượng quyết đoán kiên định, thường phạt phân minh, mình tuyệt đối khó thoát tử tội.

Ô... Thực ra nàng cũng không phải cố ý muốn “trèo tường” đâu, nhưng ai kêu hoàng thượng khó hiểu phong tình như thế, mỗi lần cùng nàng trên giường đều thô lỗ muốn chết, đèn vừa thối tắt một phát liền đâm chọc tùm lum một trận, làm qua loa, ngay cả một tí hôn môi, âu yếm cũng không có, lại càng không muốn nói chuyện gì triền miên, ôn tồn cả.

Hừ, Vân Phiêu Phiêu nàng thế nhưng là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nữ nì! Hoàng thượng đã vậy còn không biết thương hương tiếc ngọc, nói thật lòng không sợ mất đầu thì, hoàng thượng căn bản chỉ là một đại què mùa khó hiểu phong tình mà thôi!

Nhưng Bạch công tử của nàng nào có thể đánh đồng được. Tuấn mỹ tuyệt luân, phong độ nhẹ nhàng.

Hắn luôn luôn ôn nhu săn sóc như vậy, mỗi lần cùng hắn trên giường đều cảm thấy bản thân giống hết một đóa hoa mềm mại, được tinh tế chở che chăm sóc. Cũng chỉ có ở cùng hắn một chỗ, Vân Phiêu Phiêu mới hiểu ra cái gì gọi là cá nước thân mật.

Ai, chỉ có mỗi một mỹ nam tử như vậy, bảo làm sao nàng không ái mộ hắn!

“A... Bạch công tử...” Vân quý phi như đi vào cõi thần tiên thái hư, hồn nhiên chưa phát giác ra chính mình thật không biết sống chết kêu tên người trong lòng ra.

“Tiện nhân! Người vừa mới kêu ai?!”

Hoàng thượng gầm lên một tiếng liền lập tức đem hồn Vân quý phi kéo về, nàng thấy sấm lớn giáng xuống mà sợ đến cả người run rẩy, ngay cả mở miệng đều nói không nên lời.

“Thần... Nô tì... Không.... Không có...”

“Câm miệng! Con tiện nhân to gan lớn mật này, nằm ở long sàng trẫm vậy mà còn dám gọi tên nam nhân khác! Nói, dám tặc kia đến tột cùng là ai?”

“Thần... Nô tì không biết...”

“Người còn dám nói câu không biết, trẫm mang cả nhà người tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!”

“Ô... Hoàng thượng tha mạng!” Vân quý phi sợ đến bò xuống giường quỳ trên mặt đất, nước mắt lưng tròng khóc lóc cầu xin, “Nô tì thật sự không biết, nô tì chỉ biết hắn họ Bạch, mấy chuyện khác cái gì nô tì cũng không biết a.”

Thịnh Bảo Khánh nghe vậy càng nổi trận lôi đình, “Ngươi là muốn nói với trẫm, ngươi ngay cả đối phương lai lịch thế nào cũng không biết, liền cùng hần lên giường? con tiện nhân mắt mù này! Nam nhân kia có cái gì tốt? Hần căn bản là một súc sinh không để vương pháp vào mắt, nên bị thiên lôi đánh xuống! Đừng tưởng rằng trẫm bị hần uy hiếp sẽ buông tha mạng chó nhà ngươi, trẫm ngày hôm nay sẽ theo gia pháp hoàng thất giết tiện nhân nhà ngươi!”

Hoàng thượng cuồng nộ soạt một tiếng, rút ra Xích Long bảo kiếm theo y nhiều năm, kiếm quang lạnh lùng làm Vân quý phi dòm thấy thiếu chút nữa sợ đến vỡ mặt.

“Ồ... Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!”

“Yên tâm, trẫm sẽ không cho ngươi chết thống khoái như thế.” Thịnh Bảo Khánh lạnh lùng cười, “Đem y phục cởi toàn bộ cho trẫm.”

“Hoàng... Hoàng thượng...” Ô... Hoàng thượng sẽ không nghĩ đến trò hiếp trước giết sau chứ?

“Còn không mau lột!”

“Hảo... Thần... Nô tì cởi là được!” Vân quý phi run rẩy bắt tay vào lột đồ, từng kiện từng kiện y phục chậm rãi rơi ra.

Nàng cởi vô cùng chậm chạp lẽ mề, bởi vì y phục cởi hết thì đời nàng cũng đi tong.

Nhưng dù có kéo dài thời gian đi nữa, y phục luôn luôn được cởi cho tới khi nào xong thì thôi, ngay lúc Vân quý phi đáng thương giai nhân một đời cởi đến chỉ còn duy nhất một kiện áo lót, đang chuẩn bị muốn gào khóc hết sức —

“Không cho phép cởi!”

Một giọng nam ưu mỹ khiến cả đương kim thiên tử lẫn quý phi đến chết đều sẽ không quên được, phút chốc cắt đứt bầu không khí tĩnh mịch, giống thiên tiên tuyệt mỹ trong thiên hạ chậm rãi từ không trung bay xuống...

A a a a – Đẹp trai quá! Vân quý phi bị tư thái giống thiên thần hạ cánh của người trong lòng mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

“Bạch công tử!” Vân quý phi phát sinh kinh hãi mà thét chói tai!

A, anh hùng cứu mỹ nhân, thực sự là rất cảm động đó! Bạch công tử nhất định là đến cứu bản thiếu nữ rồi!

Ngay lúc Vân quý phi sa vào trong ảo tưởng mê mẩn thì, thế nhưng ở màn kế tiếp, nàng bị hù đến tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống đất —

Nam tử đẹp như thiên tiên tự nhiên nhanh như chớp hướng tới, một phát đem ngay đương kim thiên tử cao to uy vũ chăm chú kéo vào lòng, tại trên môi y hung hăng hôn một cái!

“Cục cưng, ta nhớ ngươi muốn chết!”

“Ngươi muốn gì?!” Thịnh Bảo Khánh ghê tởm lấy tay xóa đi vết tích của nam nhân để lại trên môi mình, tức giận liền thêm vào một kiếm! “Vương bát đản! Trẫm giết ngươi!”

Võ công Bạch Lăng Phi xác thực xuất thần nhập hóa, tay phải khê đảo vừa chuyển liền thoải mái mà hóa giải chiêu kiếm của hoàng đế, tay trái dùng hai ngón tay hóa kiếm, khống chế kiếm khí bằng một ngón tay, thẳng tắp bắn vào trúng ma huyết trên tay phải của Thịnh Bảo Khánh.

Thương Xích Long bảo kiếm lập nên vô số chiến công thoáng chốc rơi xuống trên mặt đất

Bạch Lăng Phi lần thứ hai xuất thủ nhanh như chớp, ôm thắt lưng nam nhân hùng tráng, cười cười nói, “Cục cưng không ngoan! Thế nào không có mặt ta lại có thể cùng nữ nhân trên giường?”

“Ngậm cái mồm bẩn thỉu của ngươi lại cho trẫm! Ai là cục cưng của ngươi?”

Thịnh Bảo Khánh mất hết thể diện mà thua dưới tay nam nhân chết giẫm này đã muốn nổi khùng lắm rồi, hôm nay vừa nghe vương bát đản gọi mình như thế, quả thực tức đến phát điên!

“Người — thì là cục cứng của ta, tâm can ta a.”

Bạch Lăng Phi vô cùng thân thiết điểm điểm môi y, “Thế nào, bản công tử mới ly khai người vài ngày người đã không nhớ rõ rồi? Cho dù muốn hay không ta cũng hảo hảo giúp người nhớ lại hồi ức...”

Tay Bạch Lăng Phi chậm rãi trượt đến cái mông rắn chắc ngon lành của nam nhân, ở trên mặt khiêu khích mà sờ soạng rờ rẫm khí thế... “Cái mông cục cứng vừa nhỏ vừa chặt, thế nhưng là thánh địa mê hồn khiến ta dục tiên dục tử ni. Lẽ nào cục cứng đã quên chúng ta đã từng cùng nhau trải nghiệm cao trào tuyệt vời sao?”

Cái mông bị nam nhân mò mẫm vừa ngứa ngáy vừa dễ chịu, khoái cảm khó có thể hình dung dọc theo lưng lặng lẽ lan tràn toàn thân...

Thịnh Bảo Khánh trong lòng hoảng hốt, không rõ bản thân thế nào lại đối với dâm tặc xấu xa hạ lưu này nổi lên phản ứng.

Mụ nội nó! Đây nhất định là ảo giác, chắc luôn!

Trong lòng đầy ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, Thịnh Bảo Khánh xấu hổ và giận dữ cùng cục dưng hai tay nắm áo nam nhân, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vương bát dẫn! Trước khi trẫm giết người, mau đưa ngọc tỷ trả lại cho trẫm, trẫm có thể thưởng người toàn mạng!”

“Toàn bộ ướm sưng á? Hi, khi đó tiểu cây hoa cúc của cục cứng xác thực bị ta cắm vào rất ướm a...” Bạch Lăng Phi cười có đủ hạ lưu.

“Người — người — nói vậy!”

“Ta chưa bao giờ nói vậy à, cục cứng rõ ràng rất ướm a, ta nhớ kỹ người còn đem long bào thấm ướm hết.”

“Không có! Trẫm không có ướm!” Thịnh Bảo Khánh đỏ mặt tía tai la lên.

“Hảo hảo, không ướm, không ướm, bản công tử biết cục cứng xấu hổ nhất mà, ta không nói là được.” Bạch Lăng Phi lộ ra mỉm cười sung nịch. “Cục cứng trên mặt hình như có quầng thâm, có đúng hay không buổi tối chưa từng ngủ ngon?”

“Trẫm không ngủ ngon còn không phải do vương bát dẫn nhà người sao!”

Từ vài ngày trước cuộc đời gặp phải điều vô cùng nhục nhã, Thịnh Bảo Khánh đã hận không thể lập tức tuyên bố toàn quốc phát lệnh truy nã dâm tặc hạ lưu đáng bị thiên đao vạn quả này.

Đáng trách y có “Nhược điểm” rơi vào tay người, một chữ cũng vô pháp nói ra được.

Phần hận khó có thể bày tỏ làm toàn thân y tức đến thổ huyết lệ luôn, như thế nào có thể ngủ chứ?

Hoàng đế uy đức đáng thương dốc hết tâm huyết nói ra một phen lại bị một kẻ điên khùng tự đại tự tiện giải thích thế này...

“Biết biết, cục cứng là bởi vì nhớ nhung bản công tử vô vàn, nhớ đến ngủ không được luôn nha.” Bạch Lăng Phi tự cho bản thân là phi thường thông thái am hiểu mà gạt gù.

“Người — nhà người —”

Đương kim thiên tử khí thế sơn hà, uy vũ phi phạm đáng thương của chúng ta bởi vì liên tục mấy ngày mất ngủ hơn nửa tiểu cây hoa cúc bị phá hôm trước mất máu quá nhiều, dĩ nhiên tức đến nói còn chưa xong, hai mắt liên sụp xuống, trực tiếp ngã vào lòng nam nhân

9. Chương 4-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Bầu trời đêm quạ đen kêu loạn xạ, bầu không khí cổ quái.

Vân quý phi từ khi tận mắt kiến một đen một trắng, hai nam nhân một mạnh mẽ một lả lướt cùng tham gia trình diễn tiết mục “Ôm ôm ấp ấp, liếc mắt đưa tình”, cả người cũng đã hoàn toàn ở trạng thái hoá đá.

Ác mộng... Đây nhất định là cơn ác mộng vô lí nhất...

Phu quân cùng tình nhân mình thế nào có thể có “Gian tình”, quan hệ còn nóng bỏng lạ thường nữa chứ?

Ông Trời a, đây là báo ứng sao?

Ta... Ta muốn điên rồi!

Ngay thời điểm Vân quý phi nhịn không được muốn thét chói tai, Bạch Lăng Phi đã khẩn trương ngồi xuống long sàng, dùng y thuật học được từ sư phụ, bắt mạch cho cục cưng.

Hoàn hảo hoàn hảo, không có gì trở ngại.

Bạch Lăng Phi thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với nữ tử vẻ mặt hoảng sợ cực độ đang quỳ trên mặt đất, “Phiêu Phiêu, phiền người mau ly khai được không? Cục cưng ta phải nghỉ ngơi.”

“Người... Người... Hửn... Ta...” Vân quý phi dường như đánh mất năng lực ngôn ngữ, hoàn toàn chẳng thể nào hoàn chỉnh lời nói.

“Phiêu Phiêu, người bình tĩnh một chút, ta biết người hiện tại thật sự cực kì khó có thể tiếp thu chuyện này, nhưng bản công tử chưa từng nghiêm túc thế này, ai, không có biện pháp mà, ai kêu cục cưng của ta đáng yêu như thế ni...” Bạch Lăng Phi liếc mắt đưa tình nhìn chăm chú một cách cuồng nhiệt vào nam tử nằm ở trên giường, đột nhiên cúi đầu hung hăng hôn môi y.

Hai nam nhân lời lẽ dây dưa, phát sinh tiếng nước dâm mỹ, nướn bọt quá nhiều còn chảy xuống khoe miệng hoàng thượng...

Không được... Ta thực sự không được...

Vân quý phi thấy một màn tục tĩu tới cực điểm phía trước đột nhiên hai mắt trắng dã, mềm nhũn ngất xỉu

Thế nhưng Bạch Lăng Phi đang chìm sâu trong nụ hôn nồng nhiệt hoàn toàn không để ý đến, như cũ đem nam nhân dưới thân hôn đến khí thế ngất trời.

“Hử... Ân...” Thánh thượng cao minh đáng thương của chúng ta rốt cục bởi vì bị hôn đến thiếu chút nữa hít thở không thông mà tỉnh lại.

“Cục cưng, người tỉnh? Hi, ta biết là chiêu này hữu hiệu mà.” Bạch Lăng Phi cười đến thập phần đắc ý. “Lại đây, để ta xem miệng vết thương của người, tiểu cây hoa cúc có còn đau hay không a? Ta đặc biệt vì cục cưng mang được đến nè.”

Bạch Lăng Phi nói xong liền lột quần hoàng đế.

“Vương bát đản! Không được lột quần trẫm nữa!” Thịnh Bảo Khánh phát hiện hành động của nam nhân lập tức kinh hoàng mà kêu to.

“Không cởi quần làm sao thấy vết thương ni? Cục cưng ngoan, không nên lộn xộn, nếu như người không cho ta tự tay giúp người thượng được, ta đành hảo hảo gọi thái y tới.”

“Trẫm chết cũng không muốn!” Nếu như để người khác biết đường đường cái mông của hoàng đế uy đức lại chịu khổ bị nam nhân khai bao, còn không bằng một đao giết y luôn đi!

“Ai nha, ta làm sao để cục cưng chết được, người là tâm can bảo bối của ta a.” Bạch Lăng Phi không sợ chết cầm bàn tay so với mình trắng kiện hơn rất nhiều, đặt ở trên ngực, hai mắt ẩn ý đưa tình nhìn y.

Thịnh Bảo Khánh rất không chịu thua kém bị đôi mắt mê người thâm thúy của nam nhân nhìn đến trái tim đập loạn thành thịch, nhìn không ra khuôn mặt thô lỗ hơi ửng đỏ

Con mẹ nó, Thịnh Bảo Khánh, người đồ mặt cái rằm a!

Hoàng đế đối với phản ứng không ngờ tới của bản thân quả thực xấu hổ tới cực điểm.

“Người... Người cầm miệng cho trẫm, ai là tâm can bảo bối của người, ghê tởm!”

“Được rồi được rồi, đừng làm nũng nữa, ngoan ngoãn để ta giúp người thượng dược đi, nếu không tiểu cây hoa cúc thối rữa hết, ngay cả bài tiết cũng thành vấn đề nga, cục cưng lẽ nào muốn trở thành hoàng đế thứ nhất của Thịnh tông vương triều từ khi khai quốc tới nay bị chết do bài tiết không được?” Bạch Lăng Phi tà ác cười uy hiếp.

Thịnh Bảo Khánh mấy ngày nay xác thực vì vấn đề đó mà khổ sở, nghĩ đến nếu như thực sự chết một cách mất mặt thế, còn không để lại tiếng cười cho muôn đời sau?

Đường đường một đời anh danh của hoàng đế uy đức y lý nào phó mặc cho nước chảy.

“Hảo, trẫm cho phép người giúp trẫm thượng dược. Nhưng trẫm cảnh cáo trước, người nếu dám lập mưu gây rối trẫm lần nữa, trẫm tuyệt đối không tha cho người!”

“Yên tâm yên tâm, cục cưng đều bị thương, ta làm sao còn có thể động người chứ? Bản công tử cũng không phải cầm thú.” Bạch Lăng Phi cười cười lộ quần y.

Thịnh Bảo Khánh cảm giác hạ thân mát lạnh, không khỏi xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, tận trong lòng thầm mắng

Vương bát đản nhà người vốn đã là cầm thú!

Hai chân thon dài rắn chắc nhanh lẹ bị banh ra, Bạch Lăng Phi tỉ mỉ quan sát cục huyết tiểu bảo bối.

Mẹ ơi... Thực sự thảm quá mà!

Tiểu cây hoa cúc toàn bộ sưng đỏ kỳ cục, mặt trên còn đọng vệt máu khô.

Bạch Lăng Phi yêu thương chẳng biết làm sao, “Cục cưng... Ta lập tức giúp người thượng dược... Xin lỗi, là ta không tốt... Đều là ta sai...”

Nghe được nam nhân đang xin lỗi mình, Thịnh Bảo Khánh nhất thời cứng đờ.

Trẫm không có nghe nhầm chứ...?

Nam nhân vô pháp vô thiên, cuồng vọng tự đại thế nhưng đi xin lỗi mình?

Tại thời điểm Thịnh Bảo Khánh còn chưa kịp từ nổi hải hùng mà hoàn hồn lại, động tác kế tiếp của nam nhân làm cho y cảm thấy kinh dị đến mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập!

Có cái gì đó mềm mềm...

Đang đụng chạm lên vết thương khó nói...

Hoàng đế uy đức luôn luôn uy phong lẫm liệt, vậy mà không có dũng khí mở mắt coi tên biến thái kia rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng nam nhân liên tục gây chấn động thực sự quá mức dâm loạn, Thịnh Bảo Khánh phải ép buộc bản thân mở hai mắt nhìn vào giữa hai chân mình

Mẹ ta a!

Hắn... Hắn thế nhưng thực sự đang dùng đầu lưỡi liếm mông trẫm

Thịnh Bảo Khánh thật sự không thể nào chấp nhận được.

“Người... Người này biến thái! Mau buông trẫm ra!” Thịnh Bảo Khánh xấu hổ và giận dữ giãy dụa suy nghĩ muốn một cước đá chết tên biến thái này, không nghĩ tới hậu quả bốc đồng như vậy là song mông bị nam nhân khủng bố dã man tăng thêm lực mà bài khai, đầu lưỡi kinh khủng của nam nhân không biết dính cái gì lạnh lạnh, chui vào tiểu huyết mình càng lúc càng sâu

Bị liếm đó.

Từ trong ra ngoài đều bị nam nhân triệt để liếm hết.

Nam nhân hoàn toàn không sợ bản liên tục liếm láp, dường như ngay cả lực phủ ngũ tạng y đều muốn bị liếm đến sạch sẽ.

Khoái cảm kinh khủng xen lẫn quý dị khó có thể hình dung đồng thời chạy tán loạn trong cơ thể lúc hoảng để không hề phòng bị...

Đầu óc dừng hoạt động ngay tắp lự. Phảng phất chỉ có đầu lưỡi không ngừng đâm vào chỗ sâu trong cơ thể mới là nơi tồn tại linh hồn...

“A a...” Thịnh Bảo Khánh nắm chiếc chăn tơ tằm, càng không ngừng lắc lắc làm xoã tung đầu tóc mà rên rỉ khóc lóc.

Đầu lưỡi nam nhân mô phỏng theo động tác giao cấu càng không ngừng xỏ xuyên đâm chọc, khi hấn đụng tới một điểm tiêu hồn thì, Thịnh Bảo Khánh rốt cục nhịn không được kêu to bắn ra

“A a a a ”

Tiếng tê rống cao vút như là hỏa sơn bạo phát đầy thống khoái.

Vân quý phi nằm trên mặt đất vô cùng chật vật từ từ hồi tỉnh, chết tốt lại không chịu, mở to mắt nhìn thấy khu vực tôn quý nhất đang diễn ra cao trào

Tình nhân của nàng chui vào giữa hai chân phu quân nàng, liếm láp cái mông y, mà phu quân thì hưng phấn mà kêu to, đem một cổ đều là “Long tinh” được hậu cung phi tử giành giật đến đầu rơi máu chảy bắn đầy giường...

Một màn này đặc sắc đến không thể hơn, cuối cùng khiến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quốc sắc thiên hương của chúng ta chịu không nổi đả kích tàn khốc, lần thứ hai xỉu tiếp

Hồng nhan bạc mệnh a!

10. Chương 5-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Ánh ban mai nhẹ nhàng rơi trước cửa sổ, buổi sáng rực rỡ buông xuống Ngự Long điện...

“Hoàng thượng, thỉnh dùng bữa sáng.” Tiểu Lạp Tử bưng một bàn lớn thức ăn đủ loại kiêu dáng, ở ngoài cửa cung kính chờ.

Sau cái ngày hấn trong lúc vô tình mạo phạm hoàng thượng, nguyên tưởng rằng hấn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới sau cùng thế nhưng chẳng biết làm sao bị hoàng thượng bắt hầu hạ bên cạnh, địa vị to cực kỳ, trở thành thái giám nhất phẩm được bao kẻ mơ ước.

Bản thân hấn ban đầu cũng là thập phần hưng phấn, nhưng mấy ngày nay quan sát xung quanh, hấn lại dần dần lo lắng.

Không thích hợp, rất không thích hợp nha, dạo gần đây sinh hoạt hàng ngày của hoàng thượng thực sự vô cùng không thích hợp.

Nói tiếp sau màn ưa tắm cổ quái, tập tính quái gở của hoàng thượng càng thêm trầm trọng hơn.

Liên tục ba ngày, hoàng thượng một bước cũng không rời khỏi Ngự Long điện.

Tất cả việc ăn uống ngủ nghỉ bài tiết đều ở bên trong tấm cung.

Không vào triều sớm, không phê tấu chương.

Không tiếp kiến đại thần, cũng không thấy triệu bất luận một người nào trong hậu cung, ngay hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Triều đình trên dưới trong lòng nóng như lửa đốt, riêng hai người đệ đệ hoàng thượng sủng ái nhất lúc này

Trí Thiện thân vương và Khánh Tường thân vương đều không ở kinh thành.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là thương lượng thái y nhìn hoàng thượng một cái, lại bị hoàng thượng tức giận, đuổi ra cửa.

Đủ loại hiện tượng quái lạ hại Tiểu Lạp Tử hiện tại chỉ cần tiếp cận cánh cổng Ngự long điện một phát liền sợ đến tay chân như nhũn ra, lúc nào cũng lo lại xúc phạm đến thiên uy.

Nhưng hầu hạ hoàng thượng ăn uống sinh hoạt hàng ngày là chức trách hần, tuy rằng bên trong cánh cửa im ắng không hề đáp lại, hần cũng đành hảo kiên trì lần thứ hai cất giọng nói, “Hoàng thượng, thỉnh dùng đồ ăn sáng ạ.”

Một lúc rất lâu sau, một giọng nam trầm thấp thành thật mới chậm rãi truyền đến, “Bưng vào đi.”

“Tuân chỉ.”

Tiểu Lạp Tử nơm nớp lo sợ đẩy cửa phòng ra, cẩn thận dè dặt đem đồ ăn sáng bố trí ổn thỏa, ngay cả thở cũng không dám thở một tiếng.

Nhưng thiên tính hiếu kỳ chết tiệt lại khiến hần nhìn không được len lén giương mắt liếc nhìn long sàng.

Màn che màu hoàng kim thêu hình rồng vàng phủ xuống long sàng hoàng thượng kín mít như bưng, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tiểu Lạp Tử thất vọng xụ mặt một chút, ngay khi hần khom người chuẩn bị lui ra, khéo mắt lại quét trúng một thứ không thể tưởng tượng nổi, làm hần sợ đến thiếu chút nữa hét rầm lên tại chỗ ——

Trời ạ! Đây... Đây không phải là giày nam nhân sao?

Tiểu Lạp Tử thỉnh linh phát hiện trước long sàng thế nhưng lại xuất hiện hai đôi giày nam!

Trong đó một đôi long hài là của hoàng thượng rồi, Tiểu Lạp Tử đương nhiên nhận ra được. Nhưng một ... đôi bạch hài được may thêu tinh tế khác, không nhiễm một hạt bụi, có thể nhìn ra chủ nhân là quý công tử cực kỳ sang trọng.

Tiểu Lạp Tử càng dòm càng kinh hãi, con mắt nhìn lại hai bên trái phải lần nữa, thỉnh linh thấy một kiện áo lót màu trắng của nam nhân, chất đồng ở đầu giường ——

Mẹ ta a! Nguyên lai hoàng thượng mấy ngày nay cửa chính không ra, cửa trong không bước, ra là kim ốc giấu “Trai”?

Nghĩ đến hình ảnh hoàng thượng áp đảo một người nam nhân, Tiểu Lạp Tử toàn thân liền nổi da gà.

Tiểu Lạp Tử phát hiện ra cái bí mật kinh thiên này e sợ cho tính mệnh khó giữ được, vội vã làm bộ không phát hiện được gì, kinh hoàng khiếp đảm chạy ra khỏi phòng.

Bất quá nếu như hần biết kỳ thực kẻ bị đè không phải là nam nhân khác, mà chính là hoàng thượng, đại khái không chạy thẳng ra khỏi phòng, mà là chạy trốn tới tận chân trời góc biển luôn...

Trên long sàng, phía sau bức rèm màu hoàng kim thêu hình rồng vàng...

Hoàng đế uy đức của Thịnh tông vương triều đang nằm trong lòng một mỹ nam tuyệt thế.

Y bị một đại biến thái vừa đâm vừa xoa, sau khi cưỡng bức dụ dỗ, liên tục vài ngày đều bị “Giâm lỏng” tại tẩm cung của mình, còn bị ép buộc dùng đến cái loại phương thức dâm loạn này “Thượng được” cho vết thương.

Tuy rằng hoàng đế lòng tuyệt không cam chịu, nhưng cuối cùng được mà tên biến thái kia mang đến chứng tỏ vô cùng thân hiệu.

“Hi, tiểu cây hoa cúc của cục cưng rốt cục một lần nữa nở rộ, đây đều là công lao bản công tử nga. Hắc hắc...” Nam nhân tuần mỹ tuyệt luân y chang một thằng lưu manh cười hắc hắc không ngừng.

“Cái gì nở rộ một lần nữa? Cầm miệng cho trầm! Đâm người một đao rồi cứu chữa hẳn thật tốt, đó là công lao sao? Người thật không biết xấu hổ!” Vài ngày sớm chiều ở chung, Thịnh Bảo Khánh đã lý giải được đầy đủ bản chất tự kỷ của nam nhân tức giận mà nói, “Còn nữa, người cách xa trầm một chút, mỗi ngày đều ôm ấp đến chặt như thế, hại trăm buổi tối đều ngủ không ngon.”

Nhiều năm chinh chiến sa trường, Thịnh Bảo Khánh đã không có thói quen ngủ chung giường với người khác.

Mỗi lần truyền phi tử thị tắm, sau khi xong xuôi, sẽ lệnh các nàng trở lại, quyết không lưu người qua đêm. Bởi vậy mấy ngày nay bị tên lưu manh hạ lưu mặt dày mày dạn này ôm ngủ, mới có thể khiến y không quen như thế.

Hoàng đế nghiêm trang oán giận liếc kẻ kia, thế nhưng trong con mắt Bạch Lăng Phi, lại giống như tình nhân đang làm nũng đáng yêu đến mức không thể chịu đựng được.

“A a — chịu không nổi nữa! Cục cưng, ta van người, thấy bản công tử mỗi ngày đã ân cần hầu hạ như vậy thì hãy thương xót, để ta làm một lần đi mà.” Bạch Lăng Phi xấu xa nháy nháy hai mắt mỹ lệ như ánh mặt trời, đầy thâm thương mà nhìn y.

“Người... Người mơ tưởng.” Thịnh Bảo Khánh xấu hổ và giận dữ kêu to, “Người cho là hầu hạ trầm dùng bữa, mặc quần áo, làm ấm giường sẽ làm trầm cảm động sao? Sẽ tha thứ cho người sao? Đừng tưởng rằng mấy ngày nay trầm chưa có giết người, người liền được một tác lại muốn tiến một bước!”

“Hảo hảo, tới giết ta tới giết ta a.” Bạch Lăng Phi cột nhả hôn hôn gương mặt y, “Dùng tiểu long huyết của người hung hăng giết đại cự long của ta, đem nó giết chết đến miệng sùi “Bọt mép” luôn, người xem coi thế nào?”

“Mồm mép hạ lưu, đi tìm chết đi!” Thịnh Bảo Khánh tức giận một cước đem thằng lưu manh đá xuống giường.

“Ai u! Cục cưng hảo ác nha...” Bạch Lăng Phi nhăn nhó từ trên mặt đất đứng lên.

“Hừ, mặc kệ người.” Thịnh Bảo Khánh nói xong liền tự nhiên từ tốn xuống giường.

“Cục cưng, ta giận rồi.” Bạch Lăng Phi hai tay chống nạnh, hai mắt nheo lại nguy hiểm, “Phạt người ngày hôm nay hầu hạ ta mặc quần áo.”

“Cái gì?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy giận dữ, “Người muốn trầm hầu hạ người?”

“Không sai, thế nào? Bản công tử đã có thể hầu hạ người, người lại không thể hầu hạ ta à?”

“Đương nhiên, trầm là thiên tử!” Thịnh Bảo Khánh nhướng mày, vẻ mặt quật cường.

“Hi, không sai, người là thiên tử, bản công tử cũng thích nhìn dáng dấp người uy phong lẫm liệt.” Bạch Lăng Phi si mê nhìn nam nhân cao to uy vũ trước mắt, “Bất quá người cũng không nên quên, người đồng thời cũng là cục cưng khả ái của bản công tử nga, tất nhiên người phải hầu hạ ta rồi.”

“Người mơ tưởng!”

“Thật không? Cục cưng tốt nhất không nên làm ta tức giận à, người biết thủ đoạn bản công tử mà, ta có thể bảo đảm cái miệng người nở hoa, đau đến ba mươi ngày đều không xuống được cái long sàng này nga. Lại, mau tới đây giúp ta mặc quần áo.”

Nam nhân cười đến thập phần ôn nhu, nhưng Thịnh Bảo Khánh đã lĩnh giáo qua thủ đoạn hắc ở trong lòng đánh thót một cái —

Vì vết thương khó nói, hoàng đế hẳn đã vài ngày không vào triều rồi, nếu như lại bị tên biến thái này lấn qua lần lại như thế, y chỉ sợ thân tử sẽ liều chết khuyên can mất.

Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, Thịnh Bảo Khánh không thể làm gì khác hơn là cố nén phần hận đầy ngập, liền tùy tiện cầm lấy y phục nam nhân trông vào người hẳn. “Mau mặc!”

“Cục cưng, người đừng thô lỗ như thế, làm đau ta nè.” Bạch Lăng Phi ủy khuất chu chu mỏ.

Dáng dấp nam nhân chu mỏ thế nhưng đáng yêu ngoài ý muốn, làm Thịnh Bảo Khánh cười một chút, sắc mặt cũng dần ra không ít. “Hừ, người có phải là nam nhân hay không a? Da mịn màng thịt mềm mại cứ như các bà các chị ấy.”

“Hi, ta có phải nam nhân hay không, cục cưng không phải rõ ràng nhất sao?”

Bạch Lăng Phi vô cùng thân thiết ôm chiếc eo trắng kiện của nam nhân, ghé vào lỗ tai y mà buông ra hơi thở ấm mũi.

Cảm giác tê dại khiến Thịnh Bảo Khánh khẽ run lên, ngực nổi lên một tia cảm giác quý dị.

Để che giấu phản ứng mất mặt của mình, y vội vã một phát đẩy nam nhân ra. “Tránh ra cho trẫm!”

“Hi, cục cưng mặt đỏ nha.”

“Câm miệng cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh mặt đỏ tới mang tai mà kêu to.

“Hảo hảo, không nói thì thôi, để đáp tạ ngày hôm nay cục cưng cần cù lao động như thế, đến lượt ta đút cục cưng ăn sáng ha?”

“Trẫm không ăn! Bị vương bát đản nhà ngươi chọc tức đến no rồi, còn ăn cái gì. Cút ngay cho trẫm, trẫm muốn đi ngự thư phòng.”

“Ngự thư phòng? Hảo hảo, ta cũng đi. Ta muốn cùng cục cưng thăm lại chốn xưa, dù sao đó cũng là nơi chúng ta đính ước mà.” Bạch Lăng Phi cười đến thập phần đen tối.

“Ai cho phép người đi hả? Ngự thư phòng chính là nơi trẫm xử lý triều đình đại sự, phê chữa tấu chương, là cấm địa hoàng cung, người dám thò vào một bước, trẫm liền chặt đứt chân chó của người!”

“Nếu cục cưng phải phê chữa tấu chương, ta đây liền càng muốn đi nha, bởi vì cái đồ vật này nợ của người còn đang trên tay ta nga.” Bạch Lăng Phi thập phần dễ tiện bày ra trước mặt hoàng đế ngọc tỷ sáng chói.

“Vương bát đản! Mau trả lại cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh tức giận nhanh tay định đoạt lấy.

“Ha ha...” Bạch Lăng Phi lách mình một cái né tránh cú đánh bất ngờ của y, nhanh như chớp đem ngọc tỷ giấu vào dưới vạt áo. “Cục cưng, tới bắt a, lại a.”

Bạch Lăng Phi hạ lưu chỉ chỉ dừng quần mình.

“Vương bát đản, lá gan chó nhà ngươi thật lớn!” Thịnh Bảo Khánh tức giận mắng to!

Ghe tởm, tên hỗn đản đáng chém ngàn đao lại giấu ngọc tỷ tôn quý như thế ở cái bộ vị dơ bẩn kia, bảo y làm sao đi lấy?!”

“Chính là cục cưng không chịu đi lấy nga, ta đi đấy.” Bạch Lăng Phi làm bộ muốn chạy.

“Đứng lại cho trẫm!”

“Hi, chỉ biết cục cưng luyện tiếc ta, vậy chúng ta đi thôi.” Bạch Lăng Phi thò tay mở cửa.

“Người điên ư? Thế nào có thể đi bằng cửa chính, tự mình nghĩ cách đi ngự thư phòng, nếu không có bản lĩnh bị đại nội thị vệ bắt giữ, thì sẽ chờ bị loạn đao chém chết đi.” Thịnh Bảo Khánh lạnh lùng cười.

“Hừ, bản công tử liền càng muốn đi ra ngoài bằng cửa chính, mà còn phải đi dạo trên đường cái trong hoàng cung của người cơ!” Bạch Lăng Phi vẽ mặt ngạo nghễ, dốc sức phát huy bản chất kiêu ngạo.

“Câm miệng! Người một thân thường dân, không hề có quan hàm trong người, thế nào có thể phá hỏng cơ chế, tùy tiện đi lại trong hoàng cung?”

“Ta mặc kệ, dù sao ta chính là không ưa trò lén lút, ta muốn quang minh chính đại theo sát cục cưng của ta ra ngoài vào cấp à!”

“Người thế nào phiền như thế a, nói với người không được gì cả, người nghe không hiểu tiếng người a?”

“Hi, cục cưng của ta là đương kim hoàng thượng, không gì làm không được, vấn đề này liền giao cho người thu xếp...”

Hoàng cung Thịnh tông vương triều từng sừng sững, từ đại thần đến thái giám, từ hoàng hậu đến cung nữ, đều tập trung nói về chủ đề nóng bỏng nhất hiện nay là một nhân vật làm mưa làm gió dính chặt bên người đương kim hoàng thượng...

“Vương công công, người ở trong cung nhiều, kiến thức rộng rãi, xin hỏi một chút Chính uy phù xa an Khang trì ấn Đại tướng quân rốt cuộc là cái quan chức gì a?”

Một đồng đại thần vây quanh Vương công công, mỗi người giành nhau đặt câu hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, xét trên chữ mà giải thích nghĩa, hình như là chưởng quân con dấu đó. Nhưng quân con dấu để làm gì mà được phong hào một phát thế kia, khiến cho chúng ta đầu đều choáng á.”

“Không sai, chúng ta cũng rất buồn phiền, hoàng thượng gần đây hạ chỉ phong Bạch tướng quân rốt cuộc là dựa vào đâu thế?”

“Nghe nói hoàng thượng tin hẳn một cách mù quáng, như hình với bóng, ngay cả bình thường ngoại trừ hoàng thúc và hai vị thân vương, ngự thư phòng cấm bất luận kẻ nào đi vào quấy rối vậy mà cho Bạch tướng quân đi vào ni.”

Hiện tại triều đình trên dưới đều đang hỏi thăm lai lịch người này, nhưng không một ai có manh mối.

“Vương công công, người là đại nội tổng quản, theo bên người hoàng đế nhiều năm rồi, mấy ngày nay hẳn là tiếp xúc Bạch tướng quân không ít, chắc là có thể kể chuyện hẳn cho chúng ta nghe ha.”

“Hừ, có cái gì hảo nói chứ. Hoàng thượng làm hỏng quy chế như vậy, đặc biệt phân công một người danh tính chưa rõ, dân gian nhân sĩ lai lịch bất minh, cự thần nhất định phải tấu chương buộc tội!” Một gã đại thần đồng dạng phát biểu.

“Đúng đúng, chia ta một phần với, mọi người chúng ta cùng tiến lên tấu chương buộc tội!”

“Khụ khụ, các đại thần, nghe công công khuyên một câu đã nào,” Vương công công lời nói thống thiết xoắn ra, “Chớ lén lút nghị luận việc này nữa nha. Nếu như mọi người muốn bảo mệnh, liền nghìn vạn lần không nên nhắc tới Bạch tướng quân trước mặt hoàng thượng lần nữa, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ a.”

11. Chương 5-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Sắc màu rực rỡ, chim hót hoa thơm.

Hoàng đế uy đức cùng tân tiền nhiệm Chính uy phù xa an Khang trì ấn Đại tướng quân chính là bước chậm rãi trong ngự hoa viên duyên dáng...

“A, cục cưng người xem, hoa này nở thật đẹp ha.”

Vườn đầy hoa thơm đua nhau khoe sắc, nở đến đẹp cực kỳ.

Bạch Lăng Phi thực sự có hơi xúc động muốn ngắt một đóa hoa, cầm ở bên tai người trong lòng, nhưng hẳn chỉ muốn thôi, nếu như hẳn làm thế, nam nhân này đại khái sẽ tức đến đem cả ngự hoa viên một phen hỏa thiêu sạch.

Để không lãng phí mồ hôi nước mắt nhân dân, Bạch Lăng Phi không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống.

Ai, thật đáng tiếc.

“Người ở đây than thở cái gì? Người còn có cái gì không hài lòng hả?” Thịnh Bảo Khánh tức giận trừng mắt liếc hẳn.

Tên vương bát đản này, trẫm vì hắn, bị triều đình trên dưới đều nghị luận sau lưng, hắn còn có cái gì không hài lòng chứ?

Bạch Lăng Phi khe khẽ thở dài, vẻ mặt ai oán, “Ai, bản thân ta không có gì là không hài lòng hết, có thể mỗi ngày đi theo bên người cực cưng yêu nhất của lòng ta, dòm được lại ăn không được, thực sự phi thường thống khổ a.”

Bạch Lăng Phi kéo tay hoàng thượng, đặt ở trên hạ thể sưng lên của mình —

“Người... Người buông tay cho trẫm!”

Muốn chết, tên đáng chém ngàn đao này, hiện tại rõ như ban ngày thế nhưng bọn họ lại làm vậy, tuy rằng y sớm có phòng bị, không cho cung nữ thái giám hầu hạ gần người, chỉ là không có cấm những người khác đạo ngự hoa viên a!

“Ta không buông, cực cưng, mau, giúp ta lộng lộng.” Bạch Lăng Phi không thèm giải thích mà một phen ôm y, điên cuồng hôn tới tấp.

Đôi môi bị hung hăng chiếm đoạt, nam nhân với đầu lưỡi mềm mại xâm nhập miệng mình một cách cường ngạnh, tham lam liếm láp từng tấc, Thịnh Bảo Khánh bị hôn đến thần hồn điên đảo, không biết đang ở nơi nào, ngay cả “Long trảo” bị nắm lấy đặt trên hạ thể nam nhân mà sở sàng thủ dâm cũng không có phát hiện.

“Hừ ừ —” Chỗ hiểm bị người trong lòng cầm gắt gao, Bạch Lăng Phi động tình đến cực điểm, cũng thò tay bắt được long căn hoàng đế đang dần dần sưng lên, bắt đầu kịch liệt xoa bóp đùa bỡn.

“Ngô ừ —” Khoái cảm tê liệt từ phía dưới lan toả khắp xương cốt tứ chi, Thịnh Bảo Khánh phát sinh rên rỉ khó nhịn, cuối cùng bất giác vận vẹo thắt lưng, thân thiết đụng chạm nam nhân nhẹ nhàng.

Cái động tác này triệt để khơi dậy thú tính Bạch Lăng Phi, cũng không quản có hay không sẽ bị người thấy, một chút liền kéo hoàng đế vào phía sau hôn non bộ —

“Cực cưng, người hảo khả ái... Người thế nào khả ái như vậy... Ta muốn đem người ăn tươi luôn ” Bạch Lăng Phi cuồng nhiệt hôn môi nam nhân liên tiếp, lỗ tai, rồi cổ, sau khi lưu lại vô số bằng chứng tình cảm mãnh liệt, đột nhiên lại quỳ trên mặt đất, một phen xóc long bào lên, tụt quần hoàng thượng, chu cái miệng nhỏ khiến nó cong lên duyên dáng, liền đem côn thịt bồng bồng phần chân của hoàng thượng một ngụm ăn vào sâu trong miệng

“Ngô a a ”

Thấy nam nhân diện mạo tuyệt mỹ nơi có người ra vào phun ra nuốt vào long căn chính mình, con mắt xinh đẹp không cách nào hình dung kết hợp theo dõi y. Thánh thượng trước nay đã từng thoả thích cùng hậu cung ba nghìn giai lệ, nhưng mà đến giờ mới cảm thụ được ái tình kích thích trước nay chưa từng có đến thể này...

“Cực cưng... Thoải mái sao?”

“A a... Thoải mái... Cố sức mút... Trẫm muốn thao miệng của người ”

Thánh thượng xưa nay quen thói chinh phục tất cả nắm tóc nam nhân, đột nhiên y như dã thú không khống chế được điên cuồng xoay vận thắt lưng, làm cho long căn cương đến mau bùng nổ của mình ở giữa đôi môi đỏ tươi của nam nhân, điên cuồng mà ra vào

“Ngô ừ ” Bạch Lăng Phi bị côn thịt người trong lòng cầm đến thiếu chút nữa hít thở không thông, vội vã tận lực mở lớn họng nghênh tiếp nam nhân tiến công.

Côn thịt mẫn cảm bị yết hầu vừa nhỏ vừa chặt gắt gao bao bọc, khoái cảm dục tiên dục tử khiến Thịnh Bảo Khánh một chút rồi một chút đắm vào càng lúc càng sâu, trong miệng phát sinh tiếng kêu gào thống khoái!!

“A a... Hay quá... Sướng... Hảo sướng — trăm muốn bắn — bắn — “

Từng cổ tinh dịch đậm đặc mạnh mẽ vọt thẳng vào yết hầu mình, Bạch Lăng Phi sắc đến thiếu chút nữa khàn giọng, sau một trận gấp gáp thở dốc, cuối cùng mới bình phục lại...

“Phù phù... Cục cưng thật ác... Người muốn giết ta sao?”

Ánh mắt đại mỹ nhân oán giận cùng với tinh dịch màu trắng động ở bên môi chứa đầy xuân tình vô hạn, làm Thịnh Bảo Khánh xem xong trong lòng một trận kinh hoàng, gần như cứng lên ngay lập tức.

Chết tiệt! Thịnh Bảo Khánh, người là đương kim thiên tử thống nhất thiên hạ đó, nghìn vạn lần đừng để thua trong tay biến thái này nha.

Vì che giấu tình trạng khó xử, Thịnh Bảo Khánh giả vờ tiêu sái nói, “Hừ, nhà người biết trăm lợi hại chưa nào?”

“Biết biết, cục cưng ta rất lợi hại, tướng công ta cũng sâu sắc cảm thấy có chung vinh quang a.” Bạch Lăng Phi đứng dậy nhìn hắn, ở trước mặt hoàng đế cười tà đem tinh dịch bên môi liếm đến không còn một miếng.

“Người... Người này biến thái!” Nam nhân hành động dâm loạn làm Thịnh Bảo Khánh nhìn mà mặt đỏ cả lên, “Người dám nói cái gì tướng công nữa, trăm liền làm thịt người!”

“Người ta nói một đêm phu thê trăm ngày ân tình, hôm nay ta ngay cả long tinh cục cưng đều ăn vào bụng, đương nhiên là tướng công người rồi.” Bạch Lăng Phi bày ra dáng dấp đây là chuyện đương nhiên.

“Vương bát dẫn! Mụ nội nó người nguy biện cái gì a? Vương pháp có cái quái này à?” Thịnh Bảo Khánh giận tím mặt cổ sức chửi mắng.

“Vương pháp a? Cục cưng có muốn nói thêm, tướng công ta cũng không phản đối đâu.”

“Người đi chết đi!”

“Không nên không nên, tướng công ta chết rồi, cục cưng không phải thành quả phụ sao, vậy cũng không tốt.”

“Vương bát dẫn! Người nói nữa trăm liền cắt đầu lưỡi của người!” Thịnh Bảo Khánh quả thực tức giận đến nổi trận lôi đình.

“Hi, cục cưng làm sao nở cắt đầu lưỡi ta nì, nếu không có đầu lưỡi tuyệt vời của tướng công ta, cục cưng thế nào có thể thưởng thức cao trào trước nay chưa có ha?” Bạch Lăng Phi cười đến thập phần đắc ý.

Thì rằng nam nhân nói chính là sự thực, nhưng hoàng đế uy đức coi danh dự quan trọng hơn tính mệnh đánh chết cũng sẽ không thừa nhận!

“Hừ, hậu cung trăm ba nghìn giai lệ, tùy tiện tìm một nữ nhân đều có thể cho trăm thống khoái phát tiết, người tính toán cái gì vậy?”

“Người nói cái gì? Người nếu chạm bất cứ nữ nhân nào dù chỉ một chút, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu!” Khuôn mặt anh tuấn luôn luôn cười hì hì trăm xuống, Bạch Lăng Phi lạnh lùng mở miệng.

Thịnh Bảo Khánh khó thấy được nam nhân phát hỏa. Tuy rằng trong lòng đánh thót một cái, nhưng nghĩ đến hắn là đang ghen, liền không hiểu sao cảm thấy vui mừng.

Tâm tình quá mức phức tạp khiến hoàng đế luôn luôn anh minh cơ trí suy nghĩ đại loạn.

Ngủ ngốc! Thịnh Bảo Khánh người hiện tại vui mừng cái quái gì thế?!

Hoàng đế đối với bản thân ảo não không ngớt chính là đang tiếp tục mạnh miệng, “Hừ, trăm không chỉ muốn chạm nữ nhân, còn muốn cho các nàng mang hài tử của trăm, người có thể làm gì được nào?”

“... Hài tử? Ha ha...” Bạch Lăng Phi đột nhiên bật cười lớn tiếng, “Đúng vậy, bản công tử làm sao không nghĩ tới, từ hôm nay trở đi, ta muốn đem cục cưng cột vào trên giường, từng ngày từng ngày dùng mầm móng mạnh mẽ của ta bơm đầy cái mông nhỏ dâm đang của cục cưng, để cục cưng mang hài tử của ta, như vậy người liền vô pháp thoát khỏi ta...”

Nam nhân ở bên tai mình dùng ngữ khí ngọt ngào không gì sánh được nói nhỏ, nhưng nội dung hẳn đang thì thầm khiến Thịnh Bảo Khánh nghe sợ nổi da gà...

“Kẻ điên... Người là thằng điên! Trẫm... Trẫm là nam nhân, thế nào có thể mang hài tử?” Thịnh Bảo Khánh kinh hoàng kêu to.

Bạch Lăng Phi thập phần ôn nhu vuốt ve khuôn mặt tuần lã của hoàng đế, “Không thử thì làm sao biết ha...”

Hoàng đế uy đức uy chấn thiên hạ quanh năm chinh chiến sa trường, ý chí bản thân cứng như sắt thép cùng khí lực cường tráng.

Nhưng hai thứ y luôn cho là ưu điểm kinh người kia lại tựa hồ không thể cứu vớt y thoát ly thảm trạng hiện nay...

“A a... Từ bỏ... Không nên vào nữa mà... A a...”

Hai chân cường tráng bị coi như yếu đuối, kì thực đang vô cùng gắng sức ôm lấy thắt lưng nam nhân, Thịnh Bảo Khánh lưng dựa trên vách đá hòn non bộ, nhẹ nhàng mà đứng. Trọng lượng toàn thân đều tập trung trên dương cụ nam nhân thật lớn đang hung hăng xỏ xuyên qua người mình —

“Ô... Đau quá đau quá... Không được... Trẫm không thể...” Thịnh Bảo Khánh ôm lấy cổ nam nhân, phát sinh kêu khóc vừa đau vừa sướng.

Rõ ràng bị cái kia thống khổ tra tấn dường như muốn đem ruột đâm nát khiến cho chết đi sống lại, vì sao bị tàn phá lại cảm thấy vui vẻ?

Thánh thượng xưa nay nhìn giống như kinh nghiệm trên giường phong phú, kì thực đơn thuần đáng thương, hồn nhiên chẳng biết thân thể mình đã bị nam nhân tà ác này triệt để cải tạo rồi...

Bạch Lăng Phi thấy nam nhân cương nghị khóc kêu lộ biểu tình đau đớn, hưng phấn mà mau phát điên, nâng cao cái miệng rắn chắc căng tròn của y, vùng vẫy còn thật vừa nóng lại vừa cứng, càng thêm cố sức húc vào trong cơ thể nam nhân

“A a a chọc thủng chọc thủng rồi” Thịnh Bảo Khánh kêu khóc do bị đâm chọc mà lần thứ hai bắn ra.

Không đếm được bản thân đã bắn bao nhiêu thứ, cũng vô lực tính toán nam nhân đã bắn trong cái miệng mình bao nhiêu thứ...

Hoàng đế chỉ biết là trong bụng mình đầy ấp tinh dịch nam nhân lưu lại...

“Ô... Từ bỏ... Từ bỏ...” Còn có loại ảo giác như vậy thêm vào nói không chừng sẽ mang thai thật đó, hoàng đế ghen ngào nức nở.

“Sau đó còn dám hay không sờ nữ nhân khác?”

Nam nhân giống như có được tinh lực vô cùng vô tận duy trì mãnh liệt xỏ xuyên qua liên tục, làm cho Thịnh Bảo Khánh không khỏi sợ bản thân sẽ bị thao chết tươi ở đây.

“Ô... Không dám nữa...”

“Lúc này mới ngoan... Cục cứng của ta...”

Ngay khi Thịnh Bảo Khánh thở dài một hơi, nghĩ đến nam nhân biến thái này sắp buông tha mình, đột nhiên nghe được bên ngoài hòn non bộ truyền đến tiếng bước chân

“Tiểu Lạp Tử, người không phải nói thánh thượng và Bạch tướng quân tấn bộ tại ngự hoa viên sao? Thế nào không một bóng người?”

“Ân... Khởi bẩm Nhữ Nam vương, nô tài cũng không biết...”

“To gan! Người phụ trách thiếp thân hầu hạ hoàng thượng, thế nào có thể không biết hành tung người? Nếu như hoàng thượng có chút xiu bất trắc, một đầu người cũng không đủ chém!”

“Ô... Nhữ Nam vương tha mạng! Nhữ Nam vương tha mạng! Là thánh thượng thuyết không có ý chỉ của người, không cho phép nô tài lại gần quấy rối, thế nên nô tài không thể làm gì khác hơn là đứng cách rất xa, bất quá nô tài có thể khẳng định hoàng thượng không có lý khai cái ngự hoa viên này, thỉnh Nhữ Nam vương minh giám a.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, cái ngự hoa viên này mới rộng, mang những người khác giúp bản vương tìm kiếm! Trong vòng nửa canh giờ, người nếu như không thể tìm được hoàng thượng, liền đem đầu tới gặp!”

“Ô... Vâng.”

Thịnh Bảo Khánh nghe đến đó tim đóng băng phân nửa.

Là hoàng thúc... Hắn làm sao về kinh trước thời gian vậy?

Không được, chết cũng không thể để hắn thấy dáng dấp trăm lúc này!

“Rút! Nhanh lên một chút rút ra!” Thịnh Bảo Khánh liều mạng thúc giục nam nhân trên người.

“Ta vì sao phải rút? Ta còn chưa có bản ni.”

Bạch Lăng Phi xấu xa cười, đột nhiên tổng đẩy một trận mãnh liệt, khiến thánh thượng mưu trí của chúng ta thiếu chút nữa bị thao đến thất thanh rên la dâm dật

“Ô ô ” Cắn chặt môi dưới chống đỡ khoái cảm điên cuồng, Thịnh Bảo Khánh nuốt nước mắt oán hận chờ đợi tên hỗn đản này ngừng lại.

“Làm nũng như vậy cũng không ích gì, cục cưng, muốn ta buông tha người rất đơn giản, kêu tiếng tướng công nghe một chút a.”

Bạch Lăng Phi không có hảo ý mà nói.

“Người người nằm mơ!”

“Thế sao? Vậy bản công tử không thể làm gì khác hơn là vẫn cắm trong cái mông chẳng chịu thỏa mãn của cục cưng, đợi đến khi đám tiểu thái giám kia phát hiện ra chúng ta, người nói nên làm sao?”

“Vương bát dẫn nhà người!”

“Người ta bảo lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, bản công tử là vương bát dẫn cũng tốt, vương cửu dẫn cũng được, dù sao ta vĩnh viễn đều là tướng công của cục cưng. Lại, mau gọi a.”

Ô... Trăm suốt đời cần chính yêu dân, ban ân thiên hạ, trên không thẹn với trời, dưới không thẹn với đất, trăm rút cuộc tạo cái nghiệt gì, lại hội ngộ cái tên cuồng vọng tự đại, đại ma vương càn quấy hỗn thế?

“Nhanh lên một chút, nỗ lực nhảy cảm của bản công tử nói cho ta biết, lập tức sẽ có người tìm tới nơi này đó nga.”

Thịnh Bảo Khánh đời này chưa từng có cảm thấy xấu hổ như thế, ngay cả lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ, nhưng tình thế gấp gáp cũng chỉ có thể chậm rãi thấp giọng nói, “Tương... Tướng công...”

Tuy rằng thanh âm người trong lòng nhỏ y chang muỗi vo ve, nhưng Bạch Lăng Phi chính là mừng rỡ như điên một phen ôm nam nhân, vừa hôn vừa cắn, cái mông một trận cuồng xoay, cảm thấy mỹ mãn mà đem một cỗ tinh dịch đặc quánh ứ nghẹn đã lâu toàn bộ tiết ra hết...

“A a... Cục cưng... Cục cưng của ta... Tướng công hảo yêu người — người vĩnh viễn đều là của ta — “

Chưa từng nghĩ tới sẽ nghe được ái ngữ lớn lao từ miệng tên nam nhân cuồng vọng này, Thịnh Bảo Khánh hệt như bị người hung hăng đập cho một gậy, khiếp sợ đến đầu trống rỗng.

Xong... Tất cả đều xong... Trăm nhất định trốn không thoát ma chướng biến thái này rồi...

Trước khi thánh thượng mưu trí đáng thương của chúng ta bị tuyệt vọng triệt để bao phủ mà ngắt xủ, dường như nghe được cách đó không xa tiếng bước chân nhiều người đi lại vang lên...

12. Chương 6-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Nhữ Nam vương.

Bào đệ duy nhất của Thịnh tông hoàng đế tiền triều đã đi về cõi tiên, cũng là hoàng thúc được đương kim thánh thượng kính trọng nhất.

Hoàng thất vô cùng hiển quý như hắc đế nhưng hiện giờ ngồi trong Ngự Long điện, mày nhú chặt.

“Thái y, hoàng thượng làm sao lại đột nhiên ngất đi vậy? Người mau nhìn xem.” Nhữ Nam vương Thịnh Thanh Trì lo lắng nói.

“Khởi bẩm Nhữ Nam vương, thỉnh không cần lo lắng quá độ, hoàng thượng chỉ là nhất thời tâm tình vô cùng kích động mới ngất đi, nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh dậy thôi.”

Thái y vừa mới nói xong, hoàng thượng quả nhiên từ từ tỉnh lại.

“Khánh nhi, người không sao chứ?” Thịnh Thanh Trì hấp tấp mà kêu ra nhũ danh khi còn bé của hoàng thượng.

“Hoàng thúc, trẫm không có việc gì.”

“Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy, người làm sao lại đột ngột ngất đi?”

“Àn... Có thể do khí trời quá nóng chẳng.... Hoàng thúc không cần lo lắng.” Thịnh Bảo Khánh chậm rãi nói.

“Hoàng thượng bảo bản vương làm sao không lo lắng đây? Hoàng huynh trước lúc lâm chung giao phó hoàng thượng cho bản vương, nhất định phải phụ tá hoàng thượng ổn định ngai vị, cam đoan hoàng thượng cả đời bình an, tuy rằng hiện giờ hoàng thượng đã trưởng thành, trở thành vị vua cần chính yêu dân một đời, nhưng muốn bản vương từ nay về sau không bận tâm đến hoàng thượng là trăm triệu lần không thể a...”

Tiền hoàng sớm đi về cõi tiên, có thể nói Thịnh Bảo Khánh là được hoàng thúc một tay nuôi lớn, tuy rằng vài năm trước hoàng thúc đã xin làm một quý tộc, rời xa triều chính, đi định cư ở phía nam, nhưng tình cảm thúc chất vẫn luôn sâu đậm như cũ. Hiện giờ hoàng thúc hiếm khi vào kinh, tuy nhiên chuyến này lại tới thăm, đã vậy còn phải lo lắng, không khỏi làm y cảm thấy thập phần xấu hổ.

Hừ, nói đi nói lại đều là lỗi tên vương bát đản kia!

Stịnh Bảo Khánh vừa nghĩ đến thằng trời đánh kia, lập tức dùng ánh mắt phẫn hận bắt đầu tìm kiếm hình bóng hắc đế.

“Tìm cái gì a? Hoàng thượng. Nếu như người muốn tìm Bạch tướng quân thì hắc đế đã bị bản vương áp giải vô đại lao rồi.” Nhữ Nam vương thần nhiên nói, khuôn mặt tuần lãng nhìn không ra một tia dao động.

“Cái gì?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy trong lòng cả kinh, “Hoàng thúc làm sao người...”

“Bạch tướng quân chưa hộ giá hết mình, khiến hoàng thượng long thể bất an, vốn khó thoát tội chết, nhưng nghe bảo hoàng thượng thập phần tin cậy hắc đế, bản vương sợ rằng sau khi hoàng thượng tỉnh lại sẽ trách tội hoàng thúc, thế nên bắt giam để hắc đế tự hối lỗi, xử trí như vậy hoàng thượng thấy thích hợp không?”

Stịnh Bảo Khánh đáng lẽ phải phóng pháo chúc mừng tên đại ma vương hỗn thế kia cuối cùng cũng bị báo ứng, nhưng vì sao y một chút cũng cười không nổi, chỉ cảm thấy nội tâm có khó chịu nói không nên lời?

“Hoàng thượng tại sao không nói lời nào? Lẽ nào ở trong lòng đang trách tội hoàng thúc?”

“Không không, chắc nhi sao dám. Àn... Hoàng thúc xử trí thập phần thỏa đáng, trẫm không có thấy gì bất ổn hết.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhữ Nam vương ảm đạm cười. “Về vị Bạch tướng quân này...”

“Được rồi, hoàng thúc không phải nói tháng sau mới muốn vào kinh à? Làm sao đã từ phía nam trở về trước thế?” Thịnh Bảo Khánh vì đề phòng hoàng thúc truy vấn chuyện tên hỗn đản nào đó, vội vã nói sang chuyện khác.

“Việc này...” Thịnh Thanh Trì cười khổ một chút, “Bởi vì bản vương nhận được một manh mối, dường như có kẻ trông thấy người hoàng thúc muốn tìm xuất hiện ở kinh thành...”

“Thực sự? Vậy thật sự là quá tốt, trăm lập tức ra lệnh gia tăng tìm kiếm.” Thịnh Bảo Khánh biết hoàng thúc vẫn đau khổ tìm kiếm một người nhiều năm qua, nhưng trước sau vẫn không thấy tung tích. Thậm chí y hoài nghi hoàng thúc hỏi đồ lý khai kinh thành, định cư về phía nam, cũng chỉ vì tìm kiếm người kia.

“Không cần đâu, hoàng thượng, bản vương đã nhờ người xác nhận qua, người mà bọn họ thấy không phải là y...”

Ngữ điệu hoàng thúc cũng không quá lên xuống, nhưng Thịnh Bảo Khánh ở cùng hắn nhiều năm có thể thấy được nội tâm hắn vô cùng thất vọng.

“Lòng thành kiên định, trăm tin tưởng cuối cùng cũng có ngày hoàng thúc nhất định có thể tìm được người khiến ngươi luôn suy nghĩ trong lòng.” Thịnh Bảo Khánh nói chân thành.

“Tạ ơn hoàng thượng, nhận được lời vàng ý ngọc của người, bản vương bây giờ tâm tình rất tốt.” Thịnh Thanh Trì nhoen miệng cười.

“Thật tốt quá, đêm nay trăm muốn mở đại yến đón tiếp hoàng thúc, Vương công công, người đi chuẩn bị ngay.” Thịnh Bảo Khánh hạ mệnh lệnh với tổng quản thái giám đứng ở một bên.

“Dạ, nô tài tuân chỉ. Nô tài xin cáo lui.” Vương công công sau khi lĩnh chỉ, vội vã lui ra làm việc.

“Hoàng thúc, người bốn ba ngàn dặm, đi đường mệt nhọc, vẫn nên nghỉ ngơi trong hoàng cung đi.”

“Không cần, tạ ơn hoàng thượng đã có ý tốt, bản vương muốn quay về xem vương phủ... Dù sao cũng đã nhiều năm không trở về...”

Trên mặt Nhữ Nam vương hiện lên phiền muộn nhàn nhạt...

Hoa lê trong viện còn nở rộ không?

Năm ấy, hoa kia, người nọ.

Kiếp này còn có thể gặp lại?

Một vầng trăng sáng treo cao giữa bầu trời đêm.

Tiệc rượu tiếp đãi Nhữ Nam vương đang được hấp tấp cử hành ở trong điện Tử Tường, đại thần và các nhóm phi tần đều vui mừng đến dự yến hội. Ngày hôm nay hoàng thượng vô cùng cao hứng, hạ chỉ ban thưởng yến cho cung nữ và thái giám nhất ban, có thể nói là người người có phần thưởng, từ trên xuống dưới đều vui mừng hớn hở.

Ngay cả đại lao hoàng cung từ trước đến nay hẻo lánh âm trầm đêm nay cũng có vẻ thập phần náo nhiệt.

“Đây, đây, mọi người khổ cực rồi, hoàng thượng đặc biệt ban thưởng rượu và thức ăn cho các người, các vị đại ca không nên khách khí, tận lực ăn, tận lực uống a.”

“Tạ ơn hoàng thượng long ân. Tiểu Lạp Tử công công, khổ cực người rồi, người cũng ngồi xuống uống hai ba chén với chúng ta đi ha.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, lại, ta xin kính trước.”

“Hảo! Tiểu Lạp Tử công công hảo khí phách, các huynh đệ, chúng ta cũng không thể bị bại bởi công công, lại, cạn chén!”

“Hảo!”

Mọi người hưởng ứng ầm ầm, cai ngục nhất ban mỗi người giành cạ chén trước.

“Cả nhà tận lực uống nha, rượu còn nhiều lắm, tận lực uống a.” Tiểu Lạp Tử rất giống một chị bán rượu mà liều mạng mời hàng.

Qua một lúc, không biết là do say rượu hay vì cái gì khác, lao đầu cùng cai ngục mỗi người say đến ngã trái ngã phải, nằm úp sấp ở trên bàn ngủ say sưa, không có ai còn tỉnh táo nổi.

“Các vị đại ca, các người hảo hảo say đến hừng đông ha, vì lo cho mạng nhỏ của các người, nghìn vạn lần không nên tỉnh lại vào nửa đêm a.” Tiểu Lạp Tử từ trên người lao đầu tìm ra chìa khóa nhà lao, đặt lên bàn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hần lau mồ hôi lạnh đổ đầy đầu, vội vã bỏ trốn mất dạng.

Một người bịt mắt toàn thân đen thui chờ cho Tiểu Lạp Tử ly khai, nhanh như chớp lên vào địa lao, sau khi chộp được cái chìa khóa, liền đi thẳng đến gian phòng cuối cùng.

Cảnh vật chung quanh phòng giam vô cùng kinh khủng.

Sàn nhà bần thủ cùng tường bong ra từng mảng đối lập mạnh mẽ với bạch y nam tử ngồi dưới đất —

Nam tử luôn luôn yêu nhất cái đẹp, yêu nhất sạch sẽ mà mọi người đều biết đến, thế nhưng ở tại nơi dơ bẩn đơn sơ như vậy, quả thực không thể chịu đựng được!

Nhanh chóng cầm chìa khóa mở cửa lao, người bịt mắt từng bước một đến gần.

Chết tiệt, sắc mặt hần làm sao tệ như vậy? Không phải là bị dùng hình đi?

Bầy vương bát đản này, toàn bộ mang ra ngoài chém hết!

“Ần... Đau quá...” Bạch y nam tử đột nhiên phát sinh một tiếng rên rỉ yếu ớt.

“Làm sao vậy? Đau nhức chỗ nào?” Người bịt mắt nghe vậy tim nhảy dựng, vội vã ngồi xổm xuống ôm người hần vào lòng.

“Ần...” Bạch y nam tử chậm rãi mở đôi mắt trong vắt, nhà lao u ám dường như bị chiếu sáng trong nháy mắt...

“Cục cưng... Là người sao? Sao người lại tới đây?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, mau nói trẫm biết người bị thương ở đâu?”

Trời ạ, thì ra cái người bịt mắt thông đồng với thái giám đến đây cướp ngục này rõ ràng là đương kim thiên tử Thịnh Bảo Khánh!

“Cục cưng, tướng công biết chắc người sẽ đến cứu ta, bất quá xin người lần sau có thể không cần mặc y phục xấu xí như thế hay không?” Bạch Lăng Phi chán ghét nhìn lại chiếc mũi anh tuấn.

“Ai cần người lo!” Thịnh Bảo Khánh tức giận đến mặt đều tái cả.

Tên vương bát đản này! Mình đã dày công dàn dựng, giả bộ uống rượu thua trước tiên để ly khai sớm mà vào thăm tù, hần còn dám chê bai?

Hừ, sớm biết vậy trẫm sẽ không quản hần sống chết ra sao đâu!

“Ôi... Đau quá đau quá a...” Bạch Lăng Phi thấy cục cưng hình như tức giận, vội vã ôm y, liều mạng kêu lên đau đớn.

“Chết tiệt, mau nói trẫm nghe người bị thương chỗ nào?” Thịnh Bảo Khánh lo lắng hỏi.

“Ở đây... Ở đây đau quá...” Bạch Lăng Phi chỉ chỉ ngực mình.

“Bọn họ đánh người à?” Trong mắt Thịnh Bảo Khánh chợt lóe sát khí.

“Nếu như ta nói phải, cục cưng có thấy đau lòng không?”

Thấy nam tử nhìn mình dạt dào mong đợi, khuôn mặt Thịnh Bảo Khánh hơi đỏ lên. “Khụ khụ, thế nào có thể, trăm sẽ nói bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc! Xứng đáng được thưởng!”

“Ồ... Cục cưng thật xấu, không thêm quần tướng công sống chết... Vậy người đi được rồi, để ta tự sinh tự diệt... Dù sao người trước giờ cũng không cần ta... Ồ...”

Thấy nam nhân từ trước đến nay tự cao tự đại chui rúc trong lòng mình khóc đến thương tâm như thế, Thịnh Bảo Khánh không khỏi có chút không đành lòng, nhưng vẫn tiếp tục thể hiện ngoài miệng, “Đại nam nhân khóc lóc cái gì a? Y chang các bà các chị, thật bôi bác.”

“Ồ... Ta mặc kệ, cục cưng người mau dẫn ta đi, ta chán ghét ở đây... Ở đây hảo bản, hảo thói, hảo tối...” Bạch Lăng Phi tiếp tục giả khóc.

Hừ, nếu không phải vì lo lắng cục cưng âu yếm của ta có thể hay không tới cứu ta, bản công tử đã sớm hủy đi nơi thói nát này, nghênh ngang rời khỏi.

“Cho đáng đời người! Ai kêu người thua trong tay hoàng thúc trăm, hẳn chính là nỗi danh thiết diện vô tư, cho người ăn cơm tù vài ngày tính ra cũng tiện nghi cho người lắm rồi.”

“Nếu là bản công tử đáng đời, vậy xin hỏi một chút, thánh thượng tôn quý à, người làm cái gì còn đi thăm ta a?” Bạch Lăng Phi cười như kẻ trộm.

“Ai... Ai nói trăm đến thăm người? Trăm... Trăm chỉ là đến dò hỏi coi có oan ức hay không mà thôi.” Thịnh Bảo Khánh đến chết vẫn mạnh miệng.

“Vào nửa đêm? Còn che mặt?” Bạch Lăng Phi thiếu chút nữa bạo cười ra tiếng.

“Ai cần người lo! Trời đất trên dưới đều là của trăm, trăm hứng đi nơi nào liền đi nơi đó!”

Bạch Lăng Phi thấy bộ dạng hoàng đế then quá hoá giận, cười thầm trong lòng đến ruột đều nhanh thắt lại, “Dạ dạ, hoàng thượng bớt giận. Nếu hoàng thượng là tới tuần tra xem có bị bỏ tù oan uống hay không, vậy xin cho ta minh oan.”

“Hừ, người có oan tình gì?”

“Là thế này, bản công tử bất quá chỉ là làm lão bà âu yếm của mình sướng đến ngất xỉu thôi mà, không biết xúc phạm đến vương pháp nào? Có tội gì đây? Mong hoàng thượng điều tra.”

“Người — người câm miệng cho trăm!”

Cái gì lão bà?

Cái gì sướng đến ngất xỉu hả?

Vương bát dẫn! Thịnh Bảo Khánh tức giận hận không thể bóp chết hắn!

“Ha ha, hoàng thượng không giải thích được tội trạng của ta à? Vậy chứng tỏ bản công tử là vô tội nha. Cục cưng, chúng ta đi thôi!” Bạch Lăng Phi kéo người y lại gần.

“Người điên rồi!” Thịnh Bảo Khánh một phen gạt tay hắn ra, “Tự ý đào ngục chỉ có tội chết!”

“Ta mới không điên, tướng công bây giờ đã biết tâm ý cục cưng rồi, sẽ không cần phải tiếp tục đứng ở nơi quỷ quái này nữa, lúc này không đi, còn đợi đến khi nào.”

Thịnh Bảo Khánh bất quá chỉ thấy nam nhân cười bốn cột thoáng qua trước mắt, sau một phút bên hông tê rần, cả người liền mềm nhũn ngã vào trong lòng nam nhân.

“Vương bát dẫn! Người lại điểm huyết trăm!” Thịnh Bảo Khánh nhin không được chửi ầm lên.

“Hi, cục cưng, nhỏ giọng chút, người cũng không muốn bị phạm nhân khác thấy đương kim thánh thượng tự mình đến cướp ngục ha?”

“Người — người —” Thịnh Bảo Khánh tức đến nói không ra lời.

“Được rồi, tướng công cả ngày đã không thấy được cục cưng rồi, thực sự là nhớ người muốn chết. Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, chúng ta hãy nắm bắt thời gian, quay về long sàng của đôi mình mà hảo hảo nghỉ ngơi thôi!”

Bạch Lăng Phi không tốn sức chút nào ôm lấy thắt lưng hùng tráng của hoàng đế, sau khi cúi đầu trộm chút hương vị trên môi y, liền thi triển tuyệt thế khinh công, nghênh ngang bay ra đại lao hoàng cung “Được canh phòng nghiêm ngặt”...

Từ xưa đến nay hoàng đế không may mắn nhất Thịnh Bảo Khánh, không chỉ buổi tối bị một tên đại biến thái lần qua lần lại đến thắt lưng đều muốn đứt gãy, sáng sớm ngăn cản y xuống giường, còn phải suy tính ăn nói với hoàng thúc việc tội phạm từ đại lao bị biến mất ra sao.

Muốn chết, việc này hoàng thúc nhất định sẽ nghi ngờ truy cứu, nếu như bị hấn phát hiện trầm và tên hỗn đản nào đó có gian tình...

Phi, phi, cái gì gian tình, trầm chính là bị hiếp bức đó!

A a — phiền muốn chết, trầm cuối cùng phải làm thế nào cho đúng?

Thịnh Bảo Khánh ngồi trên long ỷ trong ngự thư phòng, vừa phê chữa tấu chương vừa không ngừng suy nghĩ.

“Cục cưng, làm sao vậy? Khó chịu hả?” Bạch Lăng Phi thấy tâm can bảo bối bỗng chốc ần ần huyết thái dương, rồi lại nhu nhu thắt lưng, lập tức yêu thương mà chạy tới.

“Tên vương bát đản nhà ngươi! Còn không phải do ngươi làm hại!” Thịnh Bảo Khánh tức giận đập bàn quát mắng!

“Rồi rồi, đều là ta không tốt! Đến nào, tướng công tự mình xoa bóp cho ngươi.” Bạch Lăng Phi đứng ở phía sau y, ân cần hầu hạ người trong lòng thoát nhìn tâm tình cực độ khó chịu, xoa bóp từ đầu đến vai, lưng cùng phần eo.

“Hừ ừ...” Hoàng đế vốn tức giận tận trời, không ngờ tới tên hỗn đản này thế nhưng có kỹ xảo xoa bóp cao siêu, không khỏi thoải mái mà rên rỉ...

“Cục cưng thích thì nói, sau này tướng công mỗi ngày đều xoa bóp cho ngươi.” Bạch Lăng Phi thấy nam nhân cương nghị y chang con mèo nhỏ thoải mái mà nheo mắt lại, không khỏi vừa thương vừa yêu.

Hi, cục cưng của ta nhất định là lão bà đáng yêu nhất thiên hạ nha!

Ngay lúc thư phòng tràn ngập bầu không khí ấm áp nhất từ trước tới nay thì, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm phá bình.

“Khởi bẩm thánh thượng, Nhữ Nam vương sáng nay đột ngột phái người chuyển lời nhắn đến đây, bảo là hần có việc gấp cần rời kinh vài ngày, thỉnh hoàng thượng không cần mong ngóng.” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy mừng rơn.

Ha ha, thực sự là trời cũng giúp ta!

“Hi, cục cưng có đúng hay không rất ghét tên Nhữ Nam vương kia, nếu không thì tại sao khi ngươi nghe được tin hần rời kinh liền vui vẻ như thế?”

“Ít nói hươu nói vượn đi! Nhữ Nam vương là hoàng thúc duy nhất của trầm, trầm làm sao có thể ghét hần chứ?” Thịnh Bảo Khánh vội vã phủ nhận.

“Thế á? Để tướng công hảo hảo hỏi một chút cái miệng nhỏ nhắn khả ái của cục cưng có nói sai hay không đây...”

Bạch Lăng Phi cười cười khom người xuống, vào khoảnh khắc đôi môi hai người gần chạm nhau, lại một thanh âm ồn ào từ ngoài cửa truyền đến —

“Khởi bẩm thánh thượng, Khánh Tường vương phủ truyền đến tin tức, bảo hạp bí mật của tiểu vương gia bị mất trộm, tiểu vương gia chịu phải đả kích này, cuồng tính quá độ, tổng quản vương phủ thấy tình hình không tốt, vội vã tiến cung bẩm báo hoàng thượng.”

“Cái gì?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy kinh hãi, tam đệ y thương yêu nhất đã xảy ra chuyện? “Cái gì quan trọng như vậy trong bảo hạp thế? Người nhanh đi hảo hảo điều tra cho trẫm.”

“Tuân chỉ.”

Buổi sáng hôm nay, trong Ngự Long điện lại một mảnh xuân tình nhộn nhạo.

Đồng thời, ngoài cửa vừa truyền đến thanh âm làm tan vỡ phong cảnh —

“Khởi bẩm thánh thượng, nhị vương gia cầu kiến.”

Nhị đệ? Làm sao hắn đột nhiên trở về vậy?

“Cáp Aha a... Có người tới... Buông ra... Mau...”

“Hô... Không được, ta còn chưa có ra mà...”

“Khởi bẩm thánh thượng, nhị vương gia cầu kiến.”

“Nghe rồi! Bảo... Bảo hắn chờ ở đại điện... Trẫm... Trẫm đi ra ngay...”

“Tuân chỉ.”

“Chết tiệt! Mau rút ra cho trẫm!”

“Ta không làm.”

“Người — người tin trẫm tru di cửu tộc người không!”

“Ngay cả cha nương là ai ta còn không biết, làm gì có đến cửu tộc mà đòi tru di a?”

“Người ghê tởm — a a — nhẹ một chút nhẹ một chút — “

“Bảo nhẹ một chút mà cái mông mình còn uốn éo liên tục, làm hoàng thượng có thể khẩu thị tâm phi như thế sao?”

“Vương bát dẫn! A a... Đụng rồi đụng trúng rồi... Trời ạ... A a...”

13. Chương 6-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Hoàng đế đi rồi, Bạch Lăng Phi lười biếng nằm ở trên giường, lòng đều tràn đầy biểu tình hoan ái mê người của người trong lòng.

A, cục cưng nhà ta thực sự là vừa đáng yêu vừa dâm dăng a, thực sự là mê chết người mà.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay thời điểm Bạch Lăng Phi lớn tiếng tán thán trong lòng, đột nhiên hắn nghe được bên ngoài có động tĩnh, trong mắt tinh quang chợt lóe, tiện tay liền cầm lên một vật gì đó quăng ra ngoài cửa sổ —

“Ai yêu! Mưu sát a!” Một bóng đen đột nhiên từ ngoài cửa sổ trèo vào.

“Ha ha, nguyên lai là người?” Bạch Lăng Phi vừa thấy người đang đến lập tức hưng phấn mà cười to.

Nguyên lai nam tử tướng mạo tuấn mỹ trước mắt là bằng hữu vài năm trước hắn kết giao được trong lúc đánh nhau, có thể nói hai người từng không hòa thuận.

Sau lại phát hiện bọn họ đều yêu thích ngắm mỹ nhân, tính cách cũng cực kỳ hợp ý, lúc đó mới thành tâm đầu ý hợp chỉ giao.

“Hừ, không phải ta thì là ai? Nhà ngươi là tên thấy sắc quên bạn, có lão bà liền quên luôn bằng hữu, có phải thế không?”

“Ha ha, thế thì làm sao?”

“Hừ, thật không nghĩ tới Bạch công tử phong lưu phóng khoáng nhà ngươi lại thua bởi ta đại — ân... Trong tay hoàng thượng, thật đúng là làm kẻ khác không tưởng được a.”

“Ngươi mới là không tưởng được đó, thế nào lại chạy đến hoàng cung?”

“Ta tới một mình, thuận tiện tặng ngươi lễ vật luôn.”

“Lễ vật?”

“Đúng vậy, hạ lễ này là vì chúc mừng ngươi và lão bà ngươi bạch đầu giai lão, vĩnh dục bể tình. Ngươi xem, cả cái hộp ngọc này tạo thành bởi một khối bạch ngọc được điêu khắc tinh vi, chính là hi thể trân bảo a! Cái gì đó bên trong liền càng không cần nói, quả thực có tiền cũng mua không được. A, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, không thể trò chuyện thêm, ta đi rồi ngươi tự mở ra nhìn sẽ biết...”

“Thánh thượng giá lâm.”

“Tham kiến thánh thượng.”

Cao to đỉnh bát, bắt nộ tự uy.

Thịnh Bảo Khánh nhất cử nhất động đều lộ khí chất vương giả khiến kẻ khác khuất phục, thật không hổ là Thịnh tông vương triều đương kim thiên tử thống nhất thiên hạ.

“Nhị đệ mau bình thân, không cần đa lễ.”

“Tạ ơn hoàng huynh.”

“Nhị đệ từ trước đến nay là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ngày hôm nay làm sao lại rảnh rỗi đến đây thăm hỏi hoàng huynh vậy?” Khuôn mặt Thịnh Bảo Khánh cương nghị uy nghiêm thấy mặt đệ đệ đã lâu không gặp mà lộ ra mỉm cười vui sướng.

“Chỉ vì Trung thu sắp tới, chính cái gọi là người thân lâu ngày không gặp lại càng nhớ mong, tiểu đệ ta thật sự là rất tưởng nhớ hoàng huynh đó, cho nên mới mang theo đồ đệ Hồng Tảo một nắng hai sương, phong trần mệt mỏi đi tới thăm hoàng huynh ngài a.”

Trung thu? Hiện tại không phải mới chỉ vào xuân thôi sao? Đầu óc Thịnh Bảo Khánh có chút mơ hồ.

A, nhất định là nhị đệ rất tưởng nhớ đại ca trăm đây, cố ý tìm một cái cớ để quay về thăm trăm. Thực sự là rất cảm động đó!

Thịnh Bảo Khánh mắt rưng rưng mà nói, “Thực sự là khổ cực các ngươi. Ai, nhị đệ ngươi tới vừa đúng lúc. Ngươi hẳn cũng nghe chuyện về tam đệ?”

“Tam đệ làm sao vậy?” Thịnh Kiếm Thanh cố ý lộ ra biểu tình lo lắng.

“Tam đệ hẳn bởi vì bị mất một cái hạp bảo bối, khiến cho tất cả mọi người đều phát cuồng theo, ngươi và Tường Trinh là lớn lên trong vòng tay trăm, hôm nay thấy bộ dáng hần thế này, trăm thực sự là vạn phần đau lòng. Được rồi nhị đệ, hiện giờ ngươi thân là giáo chủ đại môn phái đệ nhất thiên hạ, quen biết rộng trong võ lâm, nhanh đi thăm dò tiểu tặc không biết sống chết ra sao, dám trộm bảo hạp của tam đệ, trăm muốn thiên đao vạn quả hần!”

Hai thầy trò Thịnh Kiếm Thanh và Hồng Tảo ngó nhau, không khỏi âm thầm đắc ý trong lòng rằng mình đã nhìn xa trông rộng, tiên hạ thủ vi cường.

“Thần đệ lĩnh chỉ. Việc này không nên chậm trễ, vậy thần đệ tức khắc phải đi làm. Đành cáo từ hoàng huynh rồi.”

“Chờ một chút, muốn làm cũng không nhất thiết là bây giờ a, người và đồ đệ người khó có dịp tiến cung, liền lưu lại dùng cơm trưa với trẫm đi.”

Mục đích tiến cung của Thịnh Kiếm Thanh cùng Hồng Tảo đã đạt được, hận không thể bắt người chạy lệ, còn dùng dằng làm quái gì nữa, vội vã chối từ, “Việc của tam đệ cần cấp tốc, lại thập phần vương tay chân, nên tranh thủ thời gian mà mau chóng bắt tay vào làm, thần đệ cáo từ thôi!”

Thịnh Kiếm Thanh nói xong cũng chẳng thêm dài dòng, liền ôm lấy Hồng Tảo rồi thi triển khinh công bay đi.

“Nhị đệ bảo trọng a.” Thịnh Bảo Khánh từ lâu cũng đã quen với hành vi vô ảnh vô tung này của đệ đệ mình, không thêm để ý nữa.

“Khởi bẩm hoàng thượng, tiểu vương gia tới.”

“Tam đệ tới? Mau, mau truyền hắc tiến vào.”

Sải bước y chang gió xoáy đi vào đại điện, Khánh Tường thân vương Thịnh Tường Trinh nổi danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, khuôn mặt tuấn mỹ vô song lúc này mặc dù đã tiêu tụy không đỡ được, nhưng vẫn có nét đẹp rất riêng, trông thấy càng làm cho thương tiếc vạn phần.

“Tham kiến thánh thượng.”

“Tam đệ mau bình thân.” Thịnh Bảo Khánh vừa nhìn thấy yêu đệ được mình sủng ái nhất gầy đi một vòng lớn, đau lòng tiến lên trước dùng tay nâng hắc đệ, nhưng bởi vì bước đi quá lớn, hậu huyệt một trận đau đớn xé rách, một đời đế vương thiếu chút nữa quỵ chân ở trước mặt mọi người.

Tên biến thái chết tiệt kia! Thịnh Bảo Khánh sâu trong đáy lòng lôi ra một trăm thứ để chửi bới cái tên siêu cấp đại biến thái nên bị dày xuống trăm tầng địa ngục đã khiến cái mộng mình thiếu chút nữa nở hoa.

“Hoàng huynh ngày hôm nay truyền thần đệ tiến cung hẳn có chuyện quan trọng?” Trên gương mặt tái nhợt của Thịnh Tường Trinh, một đôi mắt vốn lấp lánh rực rỡ, lúc này cũng âm đạm không ánh sáng.

Ai, xem ra lời đồn đãi không giả, vật bị mất trong bảo hộp kia thật đúng là vận mệnh tử của tam đệ a.

“Trẫm đã nghe nói chuyện của người rồi, tam đệ yên tâm, trẫm tức khắc chiêu cáo thiên hạ, treo giải thưởng vạn lượng hoàng kim, cần phải tìm về bảo hộp kia, cũng bắt bằng được tên trộm, cấp cho tam đệ một cái công đạo.”

“Chiêu cáo thiên hạ? Việc này...”

Hoàng đế thấy vẻ mặt đệ đệ mình vẫn còn ưu phiền, không khỏi lấy lòng mà bồi thêm câu chót. “Tam đệ muốn viết cái gì trên bố cáo, toàn bộ do người tác chủ nhá?”

Thịnh Tường Trinh nghe vậy con mắt sáng ngời.

“Cảm tạ hoàng đế ca ca.” Thịnh Tường Trinh chỉ có tình huống cực kỳ cao hứng mới có thể gọi đương kim thiên tử là hoàng đế ca ca. “Thần đệ muốn ghi thêm một điều kiện trên bố cáo.”

“Tam đệ đừng ngại cứ nói.”

“Thần đệ muốn ai xem qua vật trong hộp đều phải bị giết không tha!”

Hoàng đế nghe vậy thất kinh. “Tam đệ, trong hộp của người rốt cuộc ẩn giấu cái bảo vật gì, lại cơ mật như thế?”

“...”

“Ngay cả hoàng huynh cũng không thể nói sao?”

“... Đó... Đó cũng không phải cái vật hiếm quý gì hết, chỉ là một ít vật phẩm cá nhân làm bạn cùng thần đệ nhiều năm mà thôi.”

“Thì ra là thế.” Vừa nghe được đệ đệ mình nói như vậy, hoàng đế đối với “Vật phẩm cá nhân” kia liền càng thêm hiếu kỳ.

“Hoàng đế ca ca, người rốt cuộc có đáp ứng hay không vậy?”

Thịnh Tường Trinh vừa ngược đời mắt sáng loang loáng nước, đại ca luôn luôn cưng chiều hẳn làm sao còn có thể ngăn cản được nữa.

“Hảo, có vấn đề gì đâu chứ, trăm đáp ứng người!” Thịnh Bảo Khánh đồng dạng vỗ bàn, “Kể nào xem qua đồ vật trong hộp của tam đệ đều bị giết không cần lí do, lăng trì xử tử! Vậy hiện giờ tam đệ nên nói thêm một chút về hoa văn cái hộp này đi, các loại đặc điểm rất nhỏ, mới chiêu cáo thiên hạ được.”

“Tạ ơn thánh thượng long ân! Bảo hạp của thần đệ ước chừng dài nửa thước, là cả khối ngọc được tinh vi điêu khắc mà thành, hoa văn là...”

Phân phó từng người đem chuyện bảo bối đệ đệ làm thỏa đáng, lại ôn ngôn an ủi đệ đệ đang thương tâm, Thịnh Bảo Khánh lúc này mới bãi giá đi đến tầm cung mình.

Y thở dài thở ngắn một hồi, “Ai, tam đệ đáng thương nhà ta, mất đi bảo hạp âu yếm nên đáng vẻ tiêu tụy thành như thế, chuyện này trăm nhất định phải tra rõ đầu đuôi, cần phải tóm được tặc tử to gan lớn mật kia, hiệp xong rồi giết, thiên đao vạn quả!”

Hoàng đế vừa hung hăng chửi bới, vừa bước nhanh vào Ngự Long điện.

“Cục cưng, mau nhìn, ta có lễ vật tặng cho người!” Bạch Lăng Phi quơ quơ gì đó trên tay, cười tủm tỉm mà nói.

“Mẹ ta a, người... Người cầm trên tay là cái gì?!”

Đáng thương thay đương kim thiên tử khí cái sơn hà, uy chấn tứ phương của chúng ta, đã bị dọa đến bắt đầu kêu mẹ rồi.

“Oa, cục cưng, xem ra người rất thích cái hộp này nha, bày ra vẻ mặt kinh hãi không ngờ được luôn.” Bạch Lăng Phi cười đến rực rỡ như pháo hoa.

“Kinh cái đầu người ấy! Trăm là thiếu chút nữa bị người dọa chết! Người vác cái hộp ở đâu về, mau khai thật cho trăm!” Thịnh Bảo Khánh đập bàn mắng to.

Ngay cả đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến thấy đương kim thiên tử khí thế như vậy, cũng muốn sợ tới mức kinh hãi đảm chiến, nhưng hết lần này tới lần khác Bạch Lăng Phi lại yêu đáng dấp uy phong lẫm liệt cỡ này của người trong lòng. Nghĩ đến người cao to uy vũ như thế, ở trên giường bị mình áp đảo cuồng thao đến thất thần lãng khiêu tùm lum, tâm thần không khỏi nhộn nhạo một trận.

“Thật không hổ là cục cưng ta yêu, thực sự là mê chết người mà!”

Thịnh Bảo Khánh thấy mắt hấn lộ “Dâm quang”, đuổi đầu lưỡi hồng hồng liếm môi dưới, đường đường đương kim thiên tử của chúng ta thế nhưng thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất!

“Người... Người muốn làm gì? Mau rút ngay cho trăm! Sắc ma nhà người tra tấn trăm đến hừng đông còn không buông tha, hiện tại lại muốn thế nào?”

Nghe được tâm can bảo bối mình dường như “Làm nũng” oán giận, khớp xương Bạch Lăng Phi đều nhũn nhèo một phen. Nhưng nghĩ lại thì, bản thân mình cũng nên tiết chế một chút, nếu như bị thương người yêu thích, hẳn sẽ rất đau lòng đó.

Bạch Lăng Phi quyết định lần này cần hào phóng buông tha y một lần.

“Cục cưng, người đừng sợ. Cái gì ta cũng không làm là được. Được rồi, người không phải đang hỏi chuyện cái hộp sao?”

“Không sai, người thức thời đấy, mau khai thật với trăm. Người là từ đâu mà có nó?”

“Nga, là như vậy. Lúc ta mới vừa nằm ở trên giường nghỉ ngơi lấy lại sức... Ai, người cũng biết tối hôm qua người chính là ép khô ta, tiểu cây hoa cúc khả ái lại đâm dăng của người gắt gao quẩn lấy ta, hại ta luyện tiếc rút ra, ở bên trong tiết một lần rồi một lần, sau đó người lại — “

“Nói trọng điểm!” Thịnh Bảo Khánh mặt đỏ tới mang tai mà kêu to.

“Này vốn là trọng điểm mà... Hảo hảo, ta tiếp tục nói.” Bạch Lăng Phi thấy sắc mặt người trong lòng mau phát điên, vội vã phất tay ngăn cản y chơi chiêu bạo lực, “Người vừa đi rồi, ta nằm ở trên giường nghỉ ngơi, một hảo bằng hữu trên giang hồ phi thường cùng chung chí hướng với ta đột nhiên từ ngoài cửa sổ trèo vào. Ở trong hoàng cung của người lại có thể gặp gỡ người quen, ta đương nhiên thật cao hứng a, chúng ta hàn huyên một hồi, hắn đã nói có chuyện quan trọng phải làm, sau đó trước khi đi đã đem cái hộp này cho ta, hắn còn nói cái hộp này là một khối bạch ngọc do tinh vi điêu khắc mà thành, phi thường trân quý. Mà gì đó bên trong a...”

“Người... Người xem gì đó bên trong rồi?” Thịnh Bảo Khánh quá sợ hãi.

“Còn không có dòm a.”

“Hô... Hoàn hảo hoàn hảo.”

Thịnh Bảo Khánh nghe xong yên bụng mà khẩu khí từ tốn, nhưng hắn lại phang thêm một câu nói khiến đương kim thiên tử của chúng ta nghe xong thiếu chút nữa sợ đến hôn mê bất tỉnh.

“Ta đang chờ người cùng xem a.”

“A...! Trẫm không xem! Không xem! Ai nói trẫm muốn xem hử! Vứt đi, mau đưa nó vứt đi!”

“Cục cưng, người trúng tà sao? Thế nào sợ thành như vậy? Bất quá là một cái hộp thôi mà, cũng không phải yêu ma quỷ quái gì sát. Đừng sợ đừng sợ, có tướng công ta thương người, mau tới đây xem đi.”

“Không xem! Trẫm tuyệt đối không xem!”

“Quên đi, cục cưng nhất gan, ta tự mình xem. Ta muốn mở ra...”

“Không nên! Đừng mở! Nghìn vạn lần đừng mở! A — “

Vương bát đản này tự mở...

Tuy nói hận cái người trước mắt đến tận xương tủy, nhưng muốn bảo Thịnh Bảo Khánh đem người này hiếp xong rồi giết, thiên đạo vạn quả, vô luận như thế nào y cũng không hạ thủ được.

Dưới tình thế cấp bách, đương kim thánh thượng phẩm đức luôn luôn cao thượng của chúng ta cũng đành hảo sử dụng thủ đoạn ti tiện nhất — vu oan!

Chỉ là hoàng đế anh minh của chúng ta nằm mơ cũng nghĩ không ra, y “Vu oan” như thế, nhưng lại sinh ra rất nhiều phong ba sau này, viết lại số phận tam đệ y thương yêu nhất...

14. Chương 7-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

“Vu oan” suy cho cùng cũng chẳng phải chuyện về vang gì sát.

Đường đường hoàng đế uy đức của Thịnh tông vương triều nếu đã quyết định làm, đương nhiên sẽ làm đến thần không biết quỷ không hay.

Mà muốn làm loại chuyện dè tiện hạ lưu này, đương nhiên sẽ kiếm một người dè tiện hạ lưu để làm.

“Uy, đứng lên đứng lên.” Thịnh Bảo Khánh lấy tay đẩy đẩy nam nhân đang nằm trên giường, ngủ như lợn chết.

“Ân... Cục cưng... Đừng làm ồn...” Bạch Lăng Phi siêu ư nằm bẹp trên giường, hai mắt buồn ngủ lơ lơ, nắm nhẹ lấy tay hoàng đế khẽ cắn một miếng.

“Đầu heo! Còn dám cắn trộm?” Thịnh Bảo Khánh tức giận đưa tay rút về, hung hăng nhéo hấn một cái!

“Mau đứng lên! Trẫm có nhiệm vụ giao cho ngươi.”

“Nhiệm vụ?” Bạch Lăng Phi đuổi mình, ngồi dậy “Nhiệm vụ gì a?”

“Lúc trước ngươi không phải khoắc lác trước mặt trẫm rằng ngươi có võ công cái thế sao? Hiện tại liền cho ngươi một cơ hội chứng minh đó. Trẫm muốn ngươi đem cái hộp gỗ kia đến một chỗ vào lúc ban ngày ban mặt nhưng thần không biết quỷ không hay.”

“Nơi nào?”

“Phòng một đứa ở của vương phủ tam đệ ta.”

“Cái gì? Cái hộp này là tân hôn hạ lễ mà hảo bằng hữu tặng ta, vì sao muốn ta biếu cho một đứa ở a? Ta không chịu!”

“Câm miệng!” Cái gì tân hôn? Thằng điên!” Ngươi nghe trẫm bảo, cái hộp này là trăm triệu không thể giữ đó, trái lại nếu như ngươi nghe lời, kỳ trân dị bảo trong Tàng Trân Các ở hoàng cung đại nội còn nhiều mà, trẫm cho ngươi tùy tiện lấy, thế nào?”

“Nghe ngươi nói như thế, ta lại nhớ tới hảo bằng hữu từng nhắc ta rằng trong Tàng Trân Các có hai món đồ chơi rất hảo, bất quá..... Hắc hắc, nếu như muốn tướng công đáp ứng đi làm, ta còn có một điều kiện.”

“Vương bát dẫn tham lam nhà ngươi! Còn có điều kiện gì hử?”

“Hi, ta muốn cục cưng xuất cung với ta!”

“Cái gì? Tên hỗn đản này, được một tác lại muốn tiến một thước! Trẫm là vua của một nước, làm sao có thể tùy tiện xuất cung?”

“Ta van ngươi, là ai hôm bữa kiêu ngạo nói với bản công tử, Trời đất trên dưới đều là của trẫm, trẫm hứng đi nơi nào liền đi nơi đó! ,ta cho rằng quân vô hí ngôn, không nghĩ tới hoàng thượng lại là tùy tiện nói như thế a.”

“Ai nói vậy? Trẫm tuyệt đối giữ lời!”

“Thế nên....?” Bạch Lăng Phi còn đang làm bộ không rõ.

“Thế nên xuất cung thì xuất cung, có gì đâu? Trẫm lần này cải trang đi tuần!”

Lạc Dương, thành thị phồn hoa thứ hai thiên hạ.

Người qua lại trên phố như thoi đưa, ngựa xe như nước, náo nhiệt không dứt.

Một mỹ nam tử gây ra vô số ánh mắt ái mộ cao hứng bừng bừng kéo người trong lòng dạo bước trên phố, cười đến toe toét.

“Cục cưng, chúng ta đi chợ mua sắm đi, ngoại trừ tín vật đính ước của chúng ta, tướng công ta còn chưa tặng ngươi đồ gì hết nha.”

“Ngươi câm miệng cho trẫm!” Thịnh Bảo Khánh hạ giọng, “Trẫm tất bật ngày qua ngày, không có thời gian rồi cùng ngươi đi dạo phố, hiện tại chuyện cái hạnh đã làm tốt rồi, trẫm muốn lập tức hồi cung.”

“Cái gì? Cục cưng, con người ngươi sinh ra làm sao lại buồn chán vậy, trước khi chưa gặp bản công tử, ngươi nhất định đã trải qua những tháng ngày bi thảm lắm. Ó..... Cục cưng đáng thương của ta....” Bạch Lăng Phi vì y mà thương cảm rớt nước mắt tí tách.

Thịnh Bảo Khánh nghe vậy thiếu chút nữa một phen thổ huyết. “Trẫm trước khi gặp vương bát đản nhà ngươi thì sống còn tốt hơn so với thần tiên! Nhưng lúc sau lại gặp phải cái tên hỗn đản hạ lưu vô sỉ xúi quẩy cả tám kiếp! Tên đầu sỏ gây chuyện nhà ngươi còn dám ở chỗ này nói mát. Ngươi muốn chọc trẫm tức chết tươi sao?!”

“Không không, tướng công làm sao chọc cục cưng yêu nhất lòng ta tức chết được?” Bạch Lăng Phi không để ý ánh mắt kì dị của người qua đường, ôm thắt lưng nam nhân ngay trên phố, “Cục cưng có lẽ không thích đi dạo phố, nhưng có một chỗ ngươi nhất định phải đi, không thì đời này ngươi sống uống phí đó!”

“Hừ, nói năng khoa trương quá ha. Hỗn đản hạ lưu như ngươi lí nào muốn dẫn trẫm vô kỹ viện à?”

“Ta điên sao? Ta mới là không cho bất luận nữ nhân nào có cơ hội chạm ngươi một chút.”

“Hừ.” Thịnh Bảo Khánh hừ lạnh một tiếng. Nhưng kỳ thực mỗi lần thấy nam nhân tỏ vẻ ghen tuông, không hiểu sao y đều ngầm thích thú.

“Được rồi được rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi nhanh đi, lúc này Nơi đó rất náo nhiệt nha.”

Bạch Lăng Phi thành thạo mà xoay phải rẽ trái trên đường, mang theo người trong lòng thẳng đến tụ điểm.

“Cục cưng, tới rồi!” Bạch Lăng Phi cười khanh khách, một ngón tay chỉ vào một cái sân có tiếng người ồn ào, khách khứa đông đúc.

“Nơi đó rất cuộc là bán gì thế? Náo nhiệt dữ ta.” Thịnh Bảo Khánh nghi hoặc nói.

“Hi, cục cưng theo ta vào xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Không kịp nói thêm gì liền bị nam nhân lôi vào, Thịnh Bảo Khánh mới vừa giương mắt nhìn, liền kinh ngạc đến cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

“Cái gì?! Ngươi... Ngươi thế nhưng dẫn trẫm lại sòng bạc?!”

Không sai, cái phòng khách tráng lệ này, bố trí hơn mười chiếc bạc lớn, chật ních một đồng con bạc thi nhau hét to đặt cược, không phải sòng bài chứ là cái gì?

“Hi, chơi vui chứ?”

“Chơi vui cái đầu ngươi! Trẫm đường đường là vua một nước nếu như bị phát hiện đến nơi không nên đến này, còn không bị thần dân thiên hạ cười cho chết tươi!”

“Sòng bạc có cái gì không tốt? Có thể ngắm nhía từ trong ra ngoài mặt xấu của người ta, đủ hủ bại, đủ kích thích a!”

“Biến thái! Muốn kích thích chính ngươi đi kích thích, trẫm phải về cung đây!”

“Không được, chúng ta thật vất vả mới xuất cung được một chuyến, bản công tử ngày hôm nay nhất định phải để cục cưng hảo hảo đánh vài ván, hoàn toàn tự do!”

“Thằng điên, mặc kệ ngươi.” Thịnh Bảo Khánh lạnh lùng trừng mắt liếc hần, quay đầu muốn ly khai.

Nhưng hoàng đế uy đức mới đi được một bước, đột nhiên thấy mấy người tiểu thái giám vừa nói vừa cười, đi từng tốp vào cửa chính của sòng bài, đi đầu rõ ràng là Tiểu Lạp Tử!

Mẹ ta a!

Thịnh Bảo Khánh nhanh chóng xoay người, một tay túm lấy tên hỗn đản nào đó kéo đến sau cây cột. “Muốn chết, Tiểu Lạp Tử kia.”

“Hi, bản công tử cũng thấy rồi. Ngươi có muốn hay không đi theo kêu bọn họ một tiếng a? Hoàng thượng.” Bạch Lăng Phi vẽ mặt nhìn có chút hả hê.

“Ngươi đi chết đi!” Thịnh Bảo Khánh hung hăng nhéo hần một cái.

“Ôi, đau muốn chết, cục cưng ra tay thật ác.” Bạch Lăng Phi đau đến tru tréo lên.

“Còn không mau mang trẫm ly khai!”

“Hi, đã tới nước này còn lo gì nữa, cục cưng của ta là đương kim thánh thượng, chẳng lẽ còn sợ mấy cái tiểu thái giám?”

“Ai... Ai nói trẫm sợ?”

“Hi, nếu không sợ, chúng ta đây nên đi đổ vài cái chứ nhỉ.” Bạch Lăng Phi nói xong liền đem hoàng đế đẩy vào chiếu bạc gần bọn họ nhất.

Hoàng đế uy đức bị cheo kéo đánh bài vừa mới bắt đầu còn có chút lo lắng sẽ bị bọn Tiểu Lạp Tử thấy được, nhưng sau lại phát hiện người trong sòng bạc này thực sự nhiều lắm, muốn bị phát hiện không dễ dàng vậy đâu.

Trong lòng được buông thả, hơn nữa giữa bầu không khí sôi động máu lửa, Thịnh Bảo Khánh rất nhanh liền vào cuộc, cùng băng cờ bạc sát phạt nhau khí thế!

Đáng tiếc vận may của đương kim thiên tử chúng ta ngày hôm nay tựa hồ không tốt lắm, đã liên tục thua hơn mười ván.

“Đáng ghét, mở đại!” Thịnh Bảo Khánh khí cái sơn hà mà gầm lên giận dữ.

“Tiểu! Ta nói mở tiểu!” Một lão đầu đã thắng vài ván ngồi khác chỗ trên cùng chiếu bạc cũng lớn tiếng hô. Thịnh Bảo Khánh nghe vậy thiếu chút nữa tức giận đập bàn mắng!

Lão đầu chết tiệt này, thật to gan, dám trái lời trẫm à?!

Bạch Lăng Phi đứng một bên nhìn không khỏi bật cười, “Cục cưng về mặt người đầy sát khí, lí nào sẽ đem người thắng người đi chém đầu?”

Hoàng đế đúng là có ý muốn làm như vậy bị vạch hết tâm tư, then quá hoá giận, trừng mắt liếc hằm, “Đừng dài dòng, trẫm không tin không thắng được, toàn bộ tiền đều đặt vào đi!”

“A?” Bạch Lăng Phi nghe xong há hốc mồm tại chỗ, “Cục cưng cũng không nên đùa lớn như vậy chứ? Nếu như người thua cái ván này....”

“Người nói cái gì? Lẽ nào người cho rằng trẫm xui xẻo, nhất định thất bại?” Ánh mắt Thịnh Bảo Khánh lạnh lẽo mà nhìn chăm chú vào hằm, bày vẽ mặt Người dám nói phải, ta liền làm thật người.

“Không không, cục cưng nhà chúng ta hồng phúc tề thiên, thế nào có thể thất bại? Hảo hảo, nghe lời người, toàn bộ đặt cược toàn bộ đặt cược!” Bạch Lăng Phi bất đắc dĩ mà đem toàn bộ bạc trong túi tiền trút ra.

“Hảo hảo, để xa ra tí nào. Mở!”

Nhà cái hét lớn một tiếng xóc xức xắc lên, Thịnh Bảo Khánh và lão đầu kia đều khẩn trương nhìn chăm chăm —

“Là tiểu! Ha ha... Ta lại thắng!” Lão đầu tuôn ra một tiếng hoan hô, hớn hở mà khoa chân múa tay vui sướng.

Hoàng đế uy đức ngồi ngời ngời gần như bùng nổ, ngay lúc mặt rồng giận dữ, sắp triển khai thiên uy, Thịnh Bảo Khánh đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc hướng tới bàn bọn họ, vội vã cầm tay Bạch Lăng Phi lui về sau hai bước, trốn vào trong đám người —

“Hi, hoàng gia gia, ngày hôm nay vận khí người không tệ a!” Một thanh âm lạnh lạnh, cười nói hí hửng.

“Ha ha, là Tiểu Lạp Tử a. Người nói không sai, hoàng gia gia ngày hôm nay thế nhưng lại gặp phải quý nhân. Mỗi lần y hô mở cái gì, ta liền phản ngay, kết quả người xem, ngày hôm nay ta thắng thật nhiều bạc.”

“Oa, nhiều như vậy a! Hoàng gia gia thật là, cứ ưa nói mát, cái tên thua đến nỗi lột quần thì là quý nhân nổi gì, căn bản chỉ là một tên gốc xui xẻo, ha ha.” Tiểu Lạp Tử nhìn có chút hả hê, ôm bụng cười to.

Thịnh Bảo Khánh nghe vậy tức giận thiếu chút nữa xông lên, một đao chém ngay thẳng thái giám chết bầm này.

“Đừng dối mà, cục cưng, tương công cho người hết giận nha.” Bạch Lăng Phi sủng nịch cười cười, đột nhiên hai ngón tay trên bàn tay phải búng vào nhau, nhẹ nhàng hướng nơi Tiểu Lạp Tử đang đứng mà bắn ra —

“Ôi!” Nguyên lai tiểu thái giám cười đến toe toét đột nhiên máu mồm chảy ròng, hai má sưng lên.

Nhất thời xung quanh kinh hô một trận.

Thịnh Bảo Khánh thấy thế oán khí trong long đều biến mất tằm, cười ha ha mà lôi kéo Bạch Lăng Phi chạy như bay ra cửa.

15. Chương 7-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

“Ha ha, người có thấy nét mặt Tiểu Lạp Tử hay không, rất giống thấy quỷ á, mắc cười chết người đi được, ha ha...” Thịnh Bảo Khánh bất cần hình tượng, cười đến ngã trái ngã phải.

“Hi, cục cưng của ta cười rõ lên thật là đẹp mắt, nên cười nhiều mới phải.” Thấy hoàng đế mình yêu nhất cười to, Bạch Lăng Phi yêu thương cầm tay y.

“Câm miệng! Ít vờ vĩnh đi, tên hỗn đản nhà ngươi luôn chọc trăm tức giận chết khiếp, muốn trăm cười sao nổi?”

“Hảo hảo, sau này bản công tử cái gì cũng nghe lời người, tuyệt đối không chọc người tức giận có được không?” Bạch Lăng Phi cười cười lấy lòng.

“Hừ, người cũng thức thời đó, rốt cục đã chịu lĩnh giáo long uy trăm rồi.” Thịnh Bảo Khánh hất cao cằm, vẻ mặt đắc ý.

“Phải phải, lĩnh giáo lĩnh giáo, để lập công chuộc tội, tướng công mời cục cưng đến Thiên Hương Lâu ăn Vân Tâm lê hoa cao ngon nhất thiên hạ. Lê hoa cao của nơi này ngay cả sư phụ kén chọn nhất của ta còn thích ăn ề, cục cưng nhất định nên ăn thử chứ hả?”

“Hừ, trăm đã sớm ăn qua, hoàng thúc cũng thích ăn lê hoa cao ở Thiên Hương Lâu, trước đây thường mang tiến cung cho trăm.”

“Thế á? Nhìn không ra cái lão đầu nghiêm trang, bắt cẩu ngôn tiểu kia, cũng sẽ thích loại điểm tâm cón con này á?”

“Không được nói bậy! Cái gì lão đầu, hoàng thúc mới bốn mươi hơn mà thôi.” Thịnh Bảo Khánh trừng mắt liếc hần.

“Tóc tai đều hoa râu cả, không phải lão đầu chứ là cái gì?”

“Hừ, người chẳng biết gì sất, hoàng thúc trước đây thế nhưng là mỹ nam tử nổi danh, chỉ là từ mười năm trước sau khi ái thiếp của hần qua đời, hần thương tâm như điên, một đêm đầu bạc, thoát nhìn tất nhiên già hơn.”

“Oa, nhìn không ra hần chính một kẻ si tình a. Bất quá thế nào đi nữa, làm sao so được với tằm si tình mà tướng công ta dành cho cục cưng ha?” Bạch Lăng Phi mờ ám nháy mắt mấy cái với người trong lòng.

“Hừ, ghê tởm.” Thịnh Bảo Khánh khinh bỉ nói.

“Hi, cục cưng ưa nhất trò khẩu thị tâm phi mà, kỳ thực người nghe xong trong lòng rất sướng phải không?” Bạch Lăng Phi cười hề hề như kẻ trộm.

“Ai sướng hả?” Thịnh Bảo Khánh mặt đỏ tới mang tai mà mắng, “Đừng dài dòng, rốt cuộc có đi không, không đi liền lập tức hồi cung cho trăm.”

“Đi đi, làm sao lại không chứ, chúng ta đi thôi.”

Hai người ngồi ở sương phòng trong Thiên Hương Lâu kêu một mâm rượu và thức ăn, hơn nữa còn thêm một đĩa Vân Tâm lê hoa cao loại lớn, ăn đến cái bụng đều muốn nổ tung.

“Trời ạ, no chết ta mất.” Bạch Lăng Phi vỗ vỗ cái bụng tròn vo.

“Thực sự là trư a, ăn đến như thế.”

“Hừ, nếu như ta là trư, vậy cục cưng không phải là lão bà của trư sao?”

“Câm miệng cho trẫm!”

“Hi, cục cưng lại xấu hổ rồi.”

“Xấu hổ cái rắm ngươi ấy!”

Ngay khi hai người ra sức kéo dài tình ý, sát vách một con ma men lại rượu vào lời ra, phá hủy hai người đồ ngon đồ ngọt.

“Khanh Khanh... Lê hoa nở rồi... Đây là lê hoa cao ngươi thích ăn nhất a... Vì sao ngươi...”

“Khanh Khanh... Bần vương rất nhớ ngươi... Rất nhớ ngươi...”

Thanh âm nam tử tràn ngập đau thương khó có thể diễn tả, kẻ khác nghe được cũng phải rơi lệ.

Nhưng Thịnh Bảo Khánh nghe thanh âm quen thuộc kia lại sợ đến thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống!

Là hoàng thúc! Hắn khi nào thì về kinh vậy?

“Trời ạ, đi mau! Nếu như bị hoàng thúc thấy trẫm tự ý ra cung, trẫm nhất định sẽ bị hắn giảng cho chết luôn.”

“Sợ cái gì? Có tướng công ở đây, ta sẽ không để hắn khi dễ ngươi, cục cưng đừng sợ.”

“Câm miệng cho trẫm! Bảo ngươi đi thì đi.”

“Hảo hảo, tính tiền tính tiền.” Bạch Lăng Phi thò tay vô người một cái, đột ngột sắc mặt cứng đờ, “.... Thảm rồi, cục cưng, ta quên tiền chúng ta đều bị ngươi thua hết.”

“Cái gì?” Hoàng đế ra ngoài chưa bao giờ mang theo bạc cũng ngại ngần cả người. “Vậy làm sao bây giờ?”

“Không thì ngươi vay tiền hoàng thúc đi.”

“Ngươi điên sao? Vay khác nào tự chui đầu vào lưới!”

“Vậy ngươi bảo làm sao bây giờ? Vay nhất chủ quán chạy đi báo quan nói chúng ta ăn không thèm trả tiền, thế không phải càng chết sao?”

“Đương nhiên không được! Được rồi, trên người ngươi không có gì đáng giá có thể trả tiền cơm à?”

“Có.”

“Vậy sao còn không mau lấy ra.”

“Không được, thứ này ta có chết cũng sẽ không lấy ra đâu, nó so với tính mạng của ta còn quan trọng hơn.”

“Vương bát dẫn keo kiệt này! Nếu không lấy ra trẫm liền làm thịt ngươi!”

“Được rồi, là ngươi muốn ta đưa ra ế.” Bạch Lăng Phi ngoan ngoãn lấy ra gì đó trong lòng.

Thịnh Bảo Khánh nguyên lai còn vô cùng thoải mái vì nam nhân nghe lời như vậy, nhưng khi y thấy thứ gì đó trên tay hắn thì không khỏi há hốc mồm tại chỗ —

“Ngươi điên hả? Đây là quốc tỷ cao quý của Thịnh tông vương triều, ngươi đem nó đi trả tiền cơm?”

“Vậy mới bảo ta chết cũng không muốn a, đây chính là tín vật đính ước cục cưng cho ta, là ngươi cưỡng bức ta mang ra đó.”

“Đầu heo nhà người!”

Ngay lúc Bạch Lăng Phi ủy khuất bị hoàng đế nổi trận lôi đình mắng cho thối đầu thì, hần đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ một thân ảnh quen thuộc xuất hiện dưới lầu Thiên Hương Lâu .

“Ha ha, cứu tinh tới. Sư phụ!” Bạch Lăng Phi cố sức vẫy tay với nam tử dưới lầu.

Nam tử ngẩng đầu nhìn thấy được Bạch Lăng Phi, hai chân nhẹ điểm, tư thái phiêu nhiên nhảy vọt vào sương phòng —

“Phi nhi, người làm sao ở chỗ này?”

“Hi, sư phụ, người tới thật kịp lúc, mau tới giúp ta trả nợ đi, ta không có đem bạc.”

“Hừ, nhiều ngày không gặp, vừa thấy mặt liền mở miệng đòi tiền sư phụ, người thật đúng là hảo đồ đệ a.”

“Hi, lần sau xin trả gấp bội mà. Được rồi, sư phụ, giới thiệu cho người một chút, vị mỹ nam tử cao to uy vũ, khí vũ hiên ngang bên cạnh ta đây chính là cục cưng của ta, cũng là lão bà đồ đệ người âu yếm.”

“Cái gì lão bà? Người cầm miệng cho trầm!” Thịnh Bảo Khánh tức giận mắng to!

“Trầm? Người là hoàng đế?”

“Không sai, trầm là đương kim thiên tử.” Thịnh Bảo Khánh tuyên bố tràn ngập uy nghiêm.

Nam tử tóc bạc nghe vậy sắc mặt lạnh lẽo, tinh quang trong mắt chợt lóe.

Từ nhỏ Bạch Lăng Phi đi theo bên người sư phụ, vừa nhìn thấy sắc mặt là biết y động sát khí, không khỏi âm thầm la to, “Sư phụ, y là người ta yêu, người không nên động y.”

“Cầm miệng! Người âu yếm cái gì chứ, nam nhân Thịnh gia bọn họ đều chẳng phải thứ tốt lành! Tất cả đều là súc sinh lang tâm cầu phê!”

“Người cầm miệng cho trầm! Người cũng biết vũ nhục hoàng thất là chỉ có tội chết!” Hoàng đế uy đức long nhan đại nộ.

“Tội chết? Ha ha... Súc sinh vô lương tâm kia huỷ hoại cả đời ta, hiện tại người lại muốn huỷ hoại Phi nhi nhà ta, người đừng hòng!”

Trong mắt nam tử tóc bạc sát khí đại thịnh, phi thân một cái lao đến —

“Sư phụ, không nên!” Bạch Lăng Phi quát to một tiếng, phi thân che chắn trước mặt người trong lòng.

“Cút ngay cho ta!”

Nam tử tóc bạc giận dữ, đau lòng không thể xuống tay.

“Khanh Khanh....”

Thanh âm một người hàng đêm dẫn dắt mình trong mộng đột nhiên truyền tới bên tai, trong nháy mắt nam tử tóc bạc toàn thân chấn động, huyết sắc trên mặt mất hết —

“Khanh Khanh.... Khanh Khanh....”

Sát vách mang theo lời nỉ non y như mũi kiếm nhọn nhất đâm vào tim nam tử, khiến y đau nhức gần như không thể thở được —

Bạch Lăng Phi thấy sư phụ đột nhiên thở không được mà ôm chặt ngực mình, không khỏi kinh hãi.

“Sư phụ, người làm sao vậy?”

“Là hần... Là hần.... Không.... Ta không muốn thấy hần — không — “

Nam tử tóc bạc đột nhiên phát sinh một tiếng gào mãnh liệt, phi thân một phát mở tung cửa sổ, trong nháy mắt tiêu thất hình bóng....

Tình hình diễn biến theo chiều hướng không ngờ tới, Bạch Lăng Phi xem đến trừng mắt há mồm.

“Sư phụ là xảy ra chuyện gì a? Ta còn chưa từng thấy qua bộ dạng y thế này. Bất quá sư phụ, người muốn đi cũng nên để tiền lại rồi hãy đi a, ô....”

“Hừ, đúng là thầy nào trò nấy, đều là một đám người điên.”

Thịnh Bảo Khánh trong miệng mặc dù vẫn châm chọc, nhưng hai mắt lại có hơi đắm chiêu, nhìn theo hướng nam tử tóc bạc nam tử tiêu thất, giống như suy đoán một chút gì.

16. Chương 8-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Trong Bàn Long điện bầu không khí ngưng tụ, hoàng đế uy đức ngồi trên long ỷ cao cao nghe quân tình báo cáo.

Trịnh tham mưu ở bộ phận quân sự quỳ trên mặt đất, biểu tình nghiêm túc nói, “Khởi bẩm thánh thượng, hai ngày trước vùng biên giới Vân Nam với Song Long quốc đột nhiên nội loạn, chiến hỏa đã cháy lan đến quốc gia của ta. Nhóm lão tướng tiền triều bị trục xuất lưu vong ngày trước khởi binh ý muốn lật đổ quốc vương Song Long quốc, bọn họ mỗi người dũng mãnh thiện chiến, kinh nghiệm phong phú, thực lực thập phần cường đại, quốc vương Song Long quốc phái đặc sứ đến kinh thành sáng nay, chính thức hướng quốc gia của ta cầu xin viện binh, thuộc hạ thỉnh cầu thánh thượng xem xét.”

“Bình quyền của trăm từ lâu giao cho Khánh Tường thân vương chấp chương, việc này lẽ ra do hắn định đoạt.”

“Khánh Tường thân vương ngày hôm nay không vào triều sớm, sự tình khẩn cấp, cho nên thần mới...”

“Chớ có rối việc, nguyên tắc việc gấp phải làm từ tốn còn không hiểu sao? Người tự mình đến vương phủ một chuyến, xem Khánh Tường thân vương nói như thế nào, sau đó hồi báo lại trăm.”

“Thần tuân chỉ.”

“Bạch tướng quân đâu? Ngày hôm nay làm sao không thấy hắn vào triều?”

“Cái này... Thần chịu.” Nhóm quần thần hai mặt nhìn nhau.

Hắn, hoàng thượng cùng Bạch tướng quân có thể nói như hình với bóng, hoàng thượng cũng không biết hắn đi nơi nào, bọn họ thế nào có thể biết?

“Được rồi, bãi triều.” Thịnh Bảo Khánh lòng tràn đầy hờn giận mà phẩy tay áo bỏ đi.

Tên hỗn đản này, sáng sớm rời giường đã không thấy bóng dáng, không biết đi đâu lêu lổng nữa?

Sẽ không phải là đi...

Vân quý phi với dung mạo khuynh quốc khuynh thành nhất nổi lên trong óc, Thịnh Bảo Khánh tức giận trong lòng.

Hừ, hắn nếu dám đến hậu cung tìm ả tiện nhân kia lần nữa, trăm liền thiên hắn! Một phen hỏa thiêu toàn bộ hậu cung luôn!

Thịnh Bảo Khánh một bên hướng ngự thư phòng đi đến, một bên đau nhức ở trong lòng.

“Cục cưng đã trở về!” Bạch Lăng Phi nghe được tiếng bước chân của người trong lòng, một phen lôi kéo y trước cửa ngự thư phòng ——

“Hừ, người còn dám trở về, thành thật khai ra cho trăm, người không vào triều sớm, trước đó chạy đi đâu hả?”

“Ta đi Tàng Trân Các mà, người không phải để ta tùy tiện chọn lựa sao? Cái gì đó ta muốn đã tìm được rồi, thật đúng là hi thế trân bảo a!”

“Hừ? Người cầm cái gì? Dạ minh châu lớn bằng nắm tay này chính là phỉ thủy ngọc phật quý giá đúng không?”

“Hừ, cái loại đồ vật này có cái gì hiếm lạ đâu, mấy thứ nơi sư phụ ta vẫn là tốt hơn nhiều so với cái đó.”

“Ế?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy càng thêm hiếu kỳ. Sư phụ tên này rốt cuộc lai lịch ra sao? “Vậy người rốt cuộc cầm cái gì?”

“Hi, cục cưng lại thử xem chẳng phải sẽ biết ngay...”

Trên long ý ngự thư phòng, hoàng đế uy đức cao to uy vũ vẻ mặt đầy mồ hôi, hai mắt thất thần quỳ úp sấp, long bào tôn quý không gì sánh được bị kéo cao đến phần eo, lộ ra cái mông tròn trịa rắn chắc cùng cặp đùi thon dài cường tráng.

Tiểu huyết giữa song mông bị cả cây côn thịt nam nhân xì xụt châm chích qua lại, cảm rút quá mức kịch liệt dồn xoắn gì đó trong huyết, tinh dịch lấp lánh lưu đầy hai bên đùi...

“Cục cưng, thoải mái chứ?”

“Hừ ừ... A ha a...”

“Sướng đến nói không ra lời? Không sao cả, cái mồm đang há to phía dưới đã thay người nói rồi, nó đang gất gao hấp trụ ta, nói cho ta biết nó có bao nhiêu sướng nha!”

Cái mông Bạch Lăng Phi mạnh mẽ dập xuống ——

“A a —— “

“Đụng đến cái nơi ngứa ngáy nhất của người phải không? Cục cưng dâm dăng nhà người, nhìn cái mông người uốn éo lợi hại như vậy, từ sáng sớm đến giờ ta đã thao người ba lần rồi, còn chưa đủ hả? Xem ra thuốc Nhiều Chỉ Nhu này quả thật lợi hại a.” Bạch Lăng Phi xấu xa cười.

“Vương bát dẫn... Người cũng dám bỏ thuốc trâm... A a... Trâm muốn giết người... A a —— hảo sướng! Sướng đến chịu không nổi nữa! Ô — đừng có ngừng đừng có ngừng...”

“Ta sẽ không dừng đâu, cục cưng của ta vừa đáng yêu vừa dâm dăng nhất, ta muốn đời đời kiếp kiếp đều thao người như thế!”

“A a —— sướng muốn chết —— trâm muốn chết!” Thịnh Bảo Khánh thân thể một trận co quắp, mười ngón tay bám chặt long ý, thân thể uốn cong như cái cung về phía sau ——

“Cục cưng, cái tư thế này thật sự sướng vậy sao? Nhìn người sướng thành cái dạng này, Long dương mười tám thức nhà người truyền lại thật đúng là bản hảo thư, quả nhiên danh bất hư truyền, là bản thiên hạ kỳ thư làm nam nhân chúng ta tiêu hồn thực cốt đó a...”

Nguyên lai hai dạng trân bảo Bạch Lăng Phi cầm tới từ “Tàng Trân Các” là “Nhiều Chỉ Nhu” và “Long dương mười tám thức”.

Nhiều Chỉ Nhu, thiên hạ đệ nhất dâm dược.

“Mị độc tiên tử” vang danh thiên hạ sáng chế.

Tương truyền chỉ cần bôi một chút lên chỗ kín là có thể làm cho tình dục dâng trào, lâm vào phát cuồng.

Mà “Long dương mười tám thức” lại là trăm năm trước do một gã mỹ nam tử phong lưu thiên hạ sáng chế. Tương truyền lúc trước bởi vì hắn yêu thương một vị nam nhân không yêu mình mà tử mị nghiên cứu long dương thuật, sáng chế ra mười tám thức có thể phá hủy phòng tuyến của bất luận nam nhân nào, để cho bọn họ từ nay về sau yêu thương vị nam tử cùng giao cấu.

Hì hi... Bản công tử có những hai dạng vũ khí bí mật, hơn nữa ta còn có dung mạo tuyệt thế, cục cưng ta nhất định sẽ yêu chết ta luôn. Rốt cuộc không-ly-khai ta nữa!

“Cục cưng, nói, người yêu ta không?”

“Yêu... Yêu cái rắm ấy... Vương bát dẫn... Đi tìm chết đi —— A a... Cố sức, lại dùng lực ——” Khoái cảm do bị hung hăng va chạm khiến Thịnh Bảo Khánh cuồng nhiệt lắc lắc cái hông lớn tiếng hét chói tai!

“Hừ, cục cưng không ngoan ngoan nói yêu ta, tướng công là sẽ không như vậy thỏa mãn người đâu ——” Bạch Lăng Phi trong lòng vui vẻ đem dương cụ thật lớn từ trong cơ thể nam nhân rút ra ——

“A a —— không cần —— không cần rút mà ——” hoàng đế bị dục vọng cường liệt nhấn chìm mà vận vẹo ... Đành bất mãn gấp gấp gọi, “Nhanh lên một chút đi vào, trẫm ngứa muốn chết hà! Nhanh lên một chút!”

“Hừ, không nên giống như ra lệnh cho ta, mau nói yêu ta, tướng công ta liền thỏa mãn người, nói a, cục cưng rốt cuộc yêu ta không nào?” Sâu trong ánh mắt Bạch Lăng Phi bắt giác toát ra chờ mong.

“Ô... Không biết... Không biết... Không được... Hảo ngứa hảo ngứa —— cứu cứu ta ——” Thịnh Bảo Khánh xoay người lại giữ chặt nam nhân tìm kiếm an ủi, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hân.

“Cục cưng ngốc, người biết... Người biết mà...” Bạch Lăng Phi một tay ôm y vào trong lòng, “Người là thiên tử tôn quý kỳ thực có vô số phương pháp có thể giết ta, chỉ là người không muốn làm như vậy mà thôi... Cục cưng kỳ thực đã sớm yêu thương ta rồi, có đúng hay không?”

“... Không phải! Không phải đâu! Người nói vậy!” Thịnh Bảo Khánh lắc lắc thân thể khó chịu tới cực điểm, cục lực giãy dụa.

“Ta có nói vậy hay không, người tự hỏi lòng mình ắt biết, cục cưng có phải hay không thấy ta liền hận đến nghiến răng, không tìm thấy lại muốn gấp đến muốn chết? Tưởng tượng ta đi tìm nữ nhân khác liền tức giận đến phát cuồng, hận không thể thiến ta, giết chết hết nữ nhân khắp thiên hạ? Có phải thế không?”

Lời nói nam nhân gãi đúng chỗ ngứa làm đương kim thánh thượng nhất thời ngừng giãy dụa ngay tắp lự, mặt đơ ra một đồng.

Hiện tại, đủ loại tình cảm không dám suy nghĩ sâu sắc, quỹ dị khó phân biệt nhất thời nảy lên trong lòng.

Lẽ nào trẫm thực sự...

Không... Không có khả năng... Trẫm lí nào lại yêu hân!

“Cục cưng, vứt bỏ tính bướng bỉnh đi, đời này ta với người đã định phải tăng tị rồi. Ta nếu yêu người, liền tuyệt không cho phép người không yêu ta.” Ánh mắt Bạch Lăng Phi như đao như kiếm, hai tay lại cục lực ôn nhu mà nâng mặt y lên, “Ta có đúng hay không rất xấu?”

“Người đâu chỉ xấu xa... Người là một vương bát dẫn nên cút xuống mười tám tầng địa ngục! Trẫm hận không thể ăn thịt người, lột da người, đem vương bát dẫn nhà người nghiến xương thành tro!”

Trong lòng lộ vẻ phần nộ, hoà với oán hận tràn đầy ——

Không thể tránh được...

Nước mắt không hiểu vì sao lại chảy xuống, Thịnh Bảo Khánh khóc cắn bả vai nam nhân ——

“Ngô... Thật là thoải mái... Lại dùng lực cắn ta một chút đi, cục cưng càng cố sức cắn càng tốt, tướng công liền nghĩ người càng yêu ta í.”

“Đồ biến thái nhà người!” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy nín khóc mỉm cười.

Đường đường hoàng đế uy đức của Thịnh tông vương triều thế nhưng lại ở trước mặt một người nam nhân vừa khóc vừa cười, mất hết hình tượng.

Bạch Lăng Phi chỉ cảm thấy nam nhân cao to uy vũ này thực sự khả ái tới cực điểm, hận không thể đưa y nuốt vào trong bụng.

“Cục cưng, cục cưng đáng yêu của ta, người đã bị tên biến thái điên cuồng nhắm trúng rồi... Người liền vâng lời đi, hoàng đế đáng thương của ta ——” Bạch Lăng Phi nâng song hông người trong lòng lên, một cú động thân lần thứ hai đâm vào cái chỗ khiến cho mình tiêu hồn ——

“A a a ——” cúc huyết cơ khát ngứa ngáy bị hung hăng xỏ xuyên qua, Thịnh Bảo Khánh sướng đến đầu ngón chân đều co quắp lại, ôm lấy nam nhân phát sinh khóc la thống khoái ——

“Ô... Hảo lớn —— hảo lớn —— “

“Thích không? Thực sự thích như thế không?”

“Ô... Thích... Rất thích...”

Bạch Lăng Phi đầy xấu xa nâng cao hai chân nam nhân, đem dương cụ rút ra tới miệng huyết, sau đó đâm mạnh lút cán ——

“Nói, ngươi là thích người ta hay là thích cự long của ta a?”

“A a —— thích tất thích tất —— a a —— thật thoải mái —— cố sức —— đừng có ngừng đừng có ngừng —— “

“Hi, hoàng thượng của ta cuối cùng cũng có lúc không khẩu thị tâm phi nha, bản công tử đành tuân theo thánh chỉ vậy.”

...

Ba canh giờ sau...

“Ô, dừng —— dừng —— Vương bát dẫn nhà ngươi còn không chịu để yên sao?”

“Cái gì? Hoàng thượng, ngươi nói cái gì? Vừa nãy thánh chỉ không có nói như vậy a? Hoàng thượng không biết quân vô hí ngôn sao?”

“Ô... Vương bát dẫn — trẫm muốn giết ngươi! A a...”

Bạch tướng quân cả đêm đều phi thường tấn trách ra sức thi hành theo thánh chỉ, mãi đến khi hoàng đế đáng thương khóc không ra nước mắt mà mất đi ý thức trong lòng hẳn...

17. Chương 8-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

“Ngô ân... Thật thoải mái...”

Một tuyệt thế mỹ nam tử đang thông thả tựa đầu lên đùi hoàng đế.

Ngự thư phòng vốn dùng để xử lý quốc gia đại sự đã trở thành nơi phong nguyệt, so với kỹ viện càng thêm dâm loạn.

Nếu như các triều đại hoàng đế của Thịnh tông thấy được, đại khái sẽ tức giận đến từ trong mộ phần mà nhảy ra.

“Ân... Sâu một chút... Đúng, là nơi đó... A a... Hảo sướng.” Mỹ nam tử tiếp tục phát sinh rên rỉ dâm đẳng.

“Câm miệng cho trẫm! Ráy một cái lỗ tai thôi có cần phải y chang khiêu sàng như vậy không? Biến thái!” Thịnh Bảo Khánh xấu hổ đỏ mặt cả lên.

“Hi, ta thấy thật thoải mái nha, cực cực thật là thiên tài ráy lỗ tai, cứ thế đi, về sau mỗi ngày đều ráy lỗ tai cho tướng công ác.”

“Hừ” Thịnh Bảo Khánh từ chối cho ý kiến, hừ một tiếng, nhưng cũng coi như ngầm đồng ý rồi.

Ánh mắt đương kim thiên tử tiếp tục đảo lại mà nhìn cái lỗ tai với đường cong ưu mỹ, trắng nõn trơn mềm của nam nhân, ngón tay thô to khéo léo cầm cây rậy tai, cẩn thận dè dặt chuyển qua chuyển lại bên trong hốc tai.

“Ân... Thật thoải mái... Cục cưng, người đối với ta thật tốt...”

“Không muốn cái lỗ tai bị điếc liền cầm miệng cho trắm!” Thịnh Bảo Khánh lúc này làm bộ tức giận mắng mỗ nhằm che giấu vẻ ngượng ngùng.

“Hảo hảo, tướng công không nói là được.”

Hoàng hôn, ánh chiều tà hắt lên hình bóng gầy bó đồ dài của hai người...

Bên trong ngự thư phòng đều là không khí ẩm áp...

“Hoàng thượng, hoàng thượng, có việc hệ trọng rồi!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi khiến Thịnh Bảo Khánh đang chìm đắm trong bầu không khí ẩm áp cảm thấy hơi ngộp lạnh, nhưng vẫn vững tay, cẩn thận lấy cây rậy tai từ trong tai nam nhân đem ra.

“Chuyện gì hô to gọi nhỏ vậy? Còn thể thống gì!” Hoàng đế uy đức vừa nãy vẻ mặt ôn nhu giờ đây gương mặt anh tuấn trầm xuống, lạnh giọng quát.

“Khởi bẩm thánh thượng, các đại thần muốn nô tài cấp tốc bẩm báo hoàng thượng, Khánh Tường thân vương muốn đích thân lĩnh binh xuất chinh Song Long quốc a!” Vương công công sốt ruột nói.

“Cái gì? Thật có chuyện này ư?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy kinh hãi, bất giác nắm tay nam nhân.

Nam nhân cũng cực ăn ý nhẹ nhàng cầm lại.

“Là thật đó, nghe các đại thần nói Khánh Tường thân vương đã ban hạ quân lệnh, tự mình đi đến quân doanh giáo binh rồi.”

“Càn quấy! Tuyên Khánh Tường thân vương tức khắc tiến cung gặp trắm!”

“Tuân chỉ!”

Trăng đêm gió thoảng.

Hoàng đế uy đức quá nửa đêm còn chưa đi ngủ, tâm phiền ý loạn ở trong Ngự Long điện lượn tới lượn lui.

“Tức chết trắm, tức chết trắm mà! Như thế nào mới được? Muốn như thế nào mới được chứ?”

“Cục cưng, người đừng phiền nữa, để tướng công hảo hảo an ủi người nha.” Bạch Lăng Phi từ phía sau ôm lấy y.

“Cút ngay cho trắm! Người không thấy trắm đều bức bối muốn chết, người còn quấy rối cái giống gì hả?”

“Có cái gì hảo phiền đâu, tam đệ người võ công cao cường, hấn thích xuất binh đi nơi nào liền đi nơi đó, người còn lo lắng cho hấn làm chi?”

“Người ít nói mát đi! Tam đệ thể nhưng lại là đồng bào huynh đệ duy nhất của trắm đó, hấn hiện tại muốn đi cái nơi chiến tranh hoang dã này, người bảo trắm có thể không lo lắng sao?”

“Nếu lo lắng như vậy, thế thì không cho hấn đi là tốt rồi, cục cưng ta lại là đương kim thánh thượng, lời y nói ai dám không nghe nào?”

“Người không phải là tên không nghe lời nhất à? Trắm nói tên hấn dẫn nhà người có lúc nào chịu nghe đâu?”

“Có a, ta có nghe a, mỗi lần người bảo Cố sức, cố sức, đừng có ngừng ta đều có nghe a.”

“A ——! Người cầm miệng cho trắm!”

“Hảo hảo, im thì im, ta biết cục cưng nhà chúng ta là xấu hổ nhất rồi, tướng công ta không nói là được. Chúng ta đây sẽ nói một chút về tam đệ người nha, lẽ nào người thực sự không ngăn cản hấn được sao?”

“Nếu như có thể ngăn cản được trăm lí nào ngồi đây phiền lòng? Tam đệ chẳng biết vì sao không chịu yêu quý tính mệnh mình như thế, khư khư cố chấp, còn nói nếu như ngay cả tư cách dẫn binh chiến tranh cũng không có, vậy chỉ bằng hấn giao ra binh quyền, từ nay về sau không dính dấp vào việc triều đình. Người nói, người nói rồi cuộc muốn trăm bắt hấn như thế nào cho phải?”

“Kỳ quái, tam đệ người thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý muốn đích thân dẫn quân xuất chinh vậy? Lẽ nào chuyện này cùng người kia có liên quan?”

“Người nào? Người nói ai thế?”

“Là người tam đệ người thích a, vụ này người cũng không biết hả?”

Bạch Lăng Phi lần trước trong hoàng cung từng cùng Thịnh Tường Trinh gặp mặt một lần, hai người trò chuyện với nhau thật vui, biết được hấn vì yêu đương khổ sở, thế là hùng hồn đem Nhiều Chỉ Nhu cùng với Long dương mười tám thức tặng hấn.

“Người tam đệ thích á? Ai, hấn thích chính là ai vậy?” Thịnh Bảo Khánh lo lắng hỏi.

“Ta cũng không nhớ rõ nữa, hình như được gọi là cái đầu gỗ gì đó...”

“Người nói cái gì? Lẽ nào... Chẳng lẽ là cái tên Thạch Đại Đầu ngu ngốc kia?”

“Đúng đúng, là Thạch Đại Đầu, tam đệ người cũng gọi y như thế đó, bất quá gọi với ngữ điệu không giống người tí nào.” Bạch Lăng Phi còn nhớ mang máng biểu tình ôn nhu cùng ngữ điệu ngọt ngào của Thịnh Tường Trinh lúc nói tới người trong lòng.

Thịnh Bảo Khánh nghe vậy giận dữ! “Vương bát đản! Trẫm muốn đi giết y!”

Cái tên Thạch Đại Đầu gì kia căn bản là một thằng ngu ngốc!

Đã ngu còn không tính, còn chả chịu an phận thủ thường, từ hồi tam đệ còn bé đưa y hồi cung, liền cả ngày quần lấy hấn một chỗ, dòm là muốn nổi trận lôi đình, nếu không có tam đệ che chở y, mình sớm đã mang tên Thạch Đại Đầu đập thành một đồng vôi rồi!

“Cục cưng, người bình tĩnh một chút bình tĩnh một chút, người nếu như muốn tam đệ quý trọng tính mệnh, bình an trở về, có thể nghe tướng công ta dâng lên một kế.”

“Cái kế gì ế?”

“Hi hi, cục cưng ngày hôm nay cùng tướng công luyện từ thức thứ nhất đến thức cuối cùng của Long dương mười tám thức lần nữa, ta liền nói cho người...”

18. Chương 9-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Tam đệ đương kim thiên tử thương yêu nhất —— Khánh Tường thân vương đích thân dẫn binh xuất chinh.

Thằng tiên Song Long quốc xa xôi...

Ngay cả hoàng đế đầy quyền uy lẫn Nhữ Nam vương đức cao vọng trọng cũng vô pháp ngăn cản sự tình phát sinh.

Lúc này hai người đang xuội xị ngồi trong vương phủ Nhữ Nam vương, trong lòng là một mảnh buồn bã.

“Hoàng thượng, người biết Trinh nhi vì sao lại khư khư cố chấp, bất chấp nguy hiểm tính mệnh, tự mình dẫn binh xuất chinh không? Tuy rằng bản vương đã rời xa triều chính, nhưng thừa biết một Song Long

quốc nhỏ nhỏ vốn không cần thân vương tôn quý bên ta tự mình đi thảo phạt. Trong chuyện này còn có ẩn tình nào khác không?”

“Hoàng thúc... Không gạt người, tam đệ lần này là bởi vì một người mà ly khai đó.”

“Một người? Là ai?”

“Thạch Đại Đầu trong vương phủ tam đệ.” Thịnh Bảo Khánh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái gì, là hần á?” Thịnh Thanh Trì lộ vẻ kinh dị. “Tên Thạch Đại Đầu kia không phải là đứa ở trong Khánh Tường vương phủ sao? Việc Trinh nhi đi Song Long quốc liên quan đến hần thế quái nào được?”

“Trẫm nghe nói... Tam đệ y... Y là bị tên Thạch Đại Đầu ngu ngốc kia chọc khùng!”

Thịnh Bảo Khánh nói đến đây liền cảm hận đến nghiêng răng.

Tam đệ chính là thần tiên giáng trần, muốn tuần nam mỹ nữ cỡ nào mà không có, làm sao lại đi thăm mền một đứa ở thấp hèn trong vương phủ, ngay cả tính mệnh mình cũng không để ý, thực sự là khiến kẻ khác thổ huyết.

“Bản vương bây giờ nghĩ tới, Trinh nhi từ nhỏ đã đặc biệt thích chơi chung với thằng Thạch Đại Đầu kia, hoàng thúc có khuyên y vài câu, nhưng y thèm nghe. Lẽ nào Trinh nhi... Y lại để ý tên Thạch Đại Đầu kia à?”

“Hừ, ai bảo không chứ. Nếu không biết tính cách tam đệ cố chấp, kinh khủng đến ngọc nát đá tan, trẫm đã chém phứt thằng Thạch Đại Đầu ngu ngốc kia rồi!”

“Trinh nhi từ nhỏ luôn cao ngạo, thế nào sẽ...? Ai, thực sự là!” Thịnh Thanh Trì đau đầu nhu nhu cái trán. “Được rồi, nói đến đây, Khánh nhi, người thành thật nói đi, người và Bạch tướng quân là xảy ra chuyện gì?”

“A?” Thịnh Bảo Khánh thấy đề tài vừa đổi, vừa hay lại dính trúng mình, không khỏi hoảng hốt một trận, thật lâu nói không ra lời.

“Hoàng thượng là vua tôn quý của một nước, nên biết coi trọng lễ nghi, không nên cùng thần tử đi lại thân mật, làm triều đình trên dưới nghị luận.”

“Khụ khụ, trẫm và Bạch tướng quân chỉ có nghĩa quân thần, không có cái khác, hoàng thúc quá lo rồi.”

“Ân, vậy là tốt rồi.”

“Thỉnh hoàng thúc yên tâm.”

Thịnh Bảo Khánh cố gắng trấn định gặt đầu. Mặc dù y là hoàng đế cao quý, nhưng vẫn thập phần kính nể vị hoàng thúc nuôi y lớn khôn từ bé.

“Được rồi, hoàng thúc, lần trước người vội vã rời kinh là vì chuyện gì? Lẽ nào liên quan đến người người cần tìm?”

“Đúng vậy...” Giống như bị nhắc lại chuyện cũ thương tâm nhất, Thịnh Thanh Trì cười vô cùng khổ sở, “Mười mấy năm qua, mỗi lần nghe được một chút manh mối nhỏ nhoi, mặc kệ xa cách đến đâu, bản vương đều muốn đích thân đi một chuyến... Dù cho chỉ có một chút hi vọng, cũng tuyệt không buông tha...”

“Hoàng thúc, người kia... Đến tột cùng là ai?”

Thịnh Thanh Trì không trả lời trực tiếp, chỉ là chậm rãi đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ nơi hoa lê đang nở rộ, cúi đầu ngâm thơ...

“Tháng ba, giữa sân đông đầy hoa lê trắng, hoa lê trắng, tang thương vô vàn, tiếng đỗ quyên nỉ non đứt đoạn...”

Thịnh Bảo Khánh đột nhiên nhớ tới chuyện ở “Thiên Hương lâu” ngày đó, thiếu chút nữa vọt miệng hỏi lúc say rượu hoàng thúc kêu “Khanh Khanh”, đến tột cùng là ai?

Mà càng làm y hiểu kỳ chính là, vì sao vị sư phụ thần bí của Bạch Lăng Phi vừa nghe được thanh âm hoàng thúc thì sắc mặt đại biến?

Hai người này lẽ nào có liên quan sao?

“Hoàng thúc, người người tìm tướng mạo ra sao?”

“Y a...” Khóe miệng Thịnh Thanh Trì cong lên thành nụ cười nhàn nhạt, “Trong long bản vương, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không kẻ nào bì được...”

Mỹ nhân? Vậy không thể là sư phụ Bạch Lăng Phi rồi.

Bộ dạng y xấu xí vô cùng, có thể ví như người xấu tự nhiên.

Àn, xem ra là trầm suy nghĩ nhiều quá...

Thịnh Bảo Khánh mỉm cười, hỏi, “Ồ, vậy còn hơn Vân quý phi à?”

“Nói ra sợ mạo phạm hoàng thượng thôi, chính xác là chỉ có hơn.”

“Thế á? Trên đời lại có mỹ nhân cỡ đó sao? Vậy hoàng thúc còn không mau rước nàng về dinh. Trẫm biết vài chục năm trước sau khi ái thiếp của hoàng thúc qua đời, hoàng thúc bị thương gần chết, nhưng vì để củng cố đế vị của trẫm mà cưới công chúa Khiết Đan. Bất quá Nhữ Nam vương phi vài năm trước cũng đã qua đời, hoàng thúc vẫn không chịu lấy người khác, mỗi lần trẫm nhìn hoàng thúc cô độc một mình, nội tâm liền khó chịu vạn phần a...”

Thịnh Bảo Khánh khẽ thở dài một cái.

“Hoàng thượng... Người đừng vì hoàng thúc mà khổ sở. Cô độc thì tính làm gì, chỉ cần kiếp này có thể gặp lại y lần nữa, bản vương đã cảm thấy mỹ mãn rồi, dù có chết cũng nhắm mắt...”

Hoa lê trong viện nở rộ, Khanh Khanh hiện giờ ở đâu?

Đang ở đâu...

Gió mát dễ chịu, hương hoa ngát mũi.

Trong đình nghỉ mát ở ngự hoa viên mỹ lệ, một mỹ nam tử dung mạo tuyệt thế nhưng lại y chang một tiểu hài tử, sống chết quần lấy đường kim thiên tử, vây quanh bên cạnh y.

“Cục cưng, cục cưng, sao ngươi không để ý ta?”

“Hỗn đản miệng đầy lời nói dối cút ngay cho trẫm!” Hoàng đế đá một cước, “Hừ, ngươi thật to gan, dám lừa gạt trẫm nói diệu kế của ngươi có thể ngăn cản tam đệ xuất chinh, kết quả ra sao? Kết quả sao hả? Tam đệ đã đi Song Long quốc rồi! Hành trẫm còn cùng ngươi... Cùng ngươi...”

“Cùng ta làm gì a? Cục cưng, có đúng hay không cùng ta ở trên giường luyện công, đem “Long dương mười tám thức” từ thức thứ nhất luyện đến thức cuối cùng, luyện đến thiếu chút nữa sướng lên trời luôn? Hắc hắc...”

Bạch Lăng Phi lộ nụ cười dâm đãng.

“Sướng ngươi đi chết!”

“Đúng đúng, tướng công ta xác thực bị tiểu cái mông cục cưng cắn đến dục tiên dục tử a.”

“A a a a —— trẫm muốn giết ngươi!”

“Cục cưng đừng nóng giận đừng nóng giận, ngươi nghe tướng công giải thích a, ta không lừa ngươi, ta thực sự nghĩ ra diệu kế ế, hơn nữa còn đi Khánh Tường vương phủ một chuyến.”

“Thực sự?” Thịnh Bảo Khánh hoài nghi nhìn hắn.

“Thực sự, ta đi gặp tên Thạch Đại Đầu kia. Trời ạ, hắn y chang như ngươi nói luôn, quả ngu đến không đỡ được. May là bản công tử hướng dẫn từng bước, cẩn thận tỉ mỉ khai sáng đường lối, rốt cục giác ngộ được tình yêu chân chính. Hắn hiện giờ đã hoá tốc xuất phát đi tới Song Long quốc, tìm kiếm tam đệ ngươi đó.”

“Hừ, thì tính sao? Trầm lo lắng chính là an nguy tam đệ thôi, ai thềm quản thẳng kia sống chết ra sao chứ. Người tính toán cái diệu kế quái gì vậy?”

“Cục cưng, người làm cũng hoá ngu rồi? Ân, chẳng lẽ là lần làm gần nhất quá kịch liệt chăng?”

Bạch Lăng Phi sờ sờ cằm, trưng bày dáng dấp chăm chú tự hỏi.

“Hỗn đản hạ lưu này! Nói bậy cái gì vậy? Trầm bị ngu bao giờ?”

“Vốn đang ngu a, lẽ nào người nhìn không ra tam đệ người là bởi vì không chiếm được tình yêu của Thạch Đại Đầu nên mới cố ý đi tìm chết sao? Cái này gọi là tâm bệnh thì cần thuốc chữa tâm bệnh, tuy rằng Thạch Đại Đầu bộ dạng chả ngon lành gì sất, nhưng một khi tam đệ người thấy hắn, liền nuốt sạch hắn bằng một ngụm, bảo đảm thuốc vô bệnh khỏi, sống dai trăm tuổi luôn.”

Ân, tên hỗn đản này tuy rằng bình thường cả lơ phát phơ, nhưng phân tích đạo lý thì thật rõ ràng.

Quên đi, chỉ cần tam đệ có thể bình an không việc gì, y cũng sẽ không ngăn cản hai người sống chung.

Lại nói tiếp kẻ làm đại ca như y cũng không phải tấm gương tốt gì sất.

Đường đường làm vua một nước thế nhưng lơ đẹp hậu cung ba nghìn, cả ngày cùng một tên lưu manh hạ lưu tăng tị.

Lời gièm pha này nếu như bị truyền ra, sợ rằng sẽ bị thần dân thiên hạ phỉ nhổ, để lại tiếng xấu muôn đời luôn.

Nhưng vì sao trầm lại không nở đá hắn ra cung, một đao đoạn tuyệt?

Ai... Thịnh Bảo Khánh, anh minh quả quyết trước đây của người bay đi đâu rồi?

“Cục cưng, đừng thở dài nữa. Đến nào, ngày hôm nay tướng công trần trề cảm xúc, sẽ vẽ tặng người một bức tranh!”

“Chết cũng không thềm!” Thịnh Bảo Khánh nhớ tới lần trước chuyện vẽ tranh lần trước, mắc cỡ đỏ mặt tới mang tai.

“Hi, cục cưng có đúng hay không nhớ tới hình ảnh đêm đầu tiên của chúng ta? Thành thật nói cho tướng công, bức tranh ta tặng người làm vật đính ước hiện tại để ở nơi nào? Mau lấy ra ngắm cái coi.”

“Hừ, trầm một phát đốt sạch rồi!”

“Lại khẩu thị tâm phi. Người mới luyến tiếc nha.”

“Ai thềm luyến tiếc! Tin bây giờ trầm kêu người tha người ra ngoài chém không?” Thịnh Bảo Khánh tức giận nổi trận lôi đình.

“Được rồi được rồi, cục cưng đừng tức dữ vậy, tướng công đi lấy cho người chút gì hạ hoả nha.”

Bạch Lăng Phi ranh mãnh nháy mắt mấy cái với hoàng đế, nhanh như chớp chạy mất tiêu.

“Tên hỗn đản này...” Thịnh Bảo Khánh oán hận nhìn chăm chăm hướng nam nhân tiêu thất, khóe miệng bất giác vẽ lên một nụ cười.

19. Chương 9-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

“Hừ.”

Một tiếng hừ lạnh phút chốc vang lên trong không trung, nam tử tóc bạc dài ngang lưng xuất hiện quỷ mị trước mặt hoàng đế ——

“Là người?” Thịnh Bảo Khánh hơi nhíu nhíu mày.

Sư phụ Bạch Lăng Phi làm sao lại chạy tới vậy?

Hai thầy trò này quả nhiên là cá mè một lứa, coi hoàng cung đại nội như là đại viện nhà mình, nói đến là đến, nói đi là đi, cứ như vương pháp chẳng là gì, thực sự khiến kẻ khác chán nản.

Bắt quả từ bữa đó tới nay, y nghe Bạch Lăng Phi nói rất nhiều chuyện cũ lúc nhỏ, biết hẳn là được sư phụ nhặt về từ ven đường, một tay nuôi nấng lớn lên. Thế nên làm y đối với nam nhân thoát nhìn thập phần lạnh lùng kia cũng có vài phần hảo cảm ngoài ý muốn.

“Nếu như người muốn tìm đồ đệ mình thì chờ một chút đi, hẳn sẽ trở lại ngay.” Thịnh Bảo Khánh vẻ mặt ôn hoà nói.

“Hừ, cứ bộ tịch, nam nhân Thịnh gia các người quả nhiên đều là hư tình giả ý.” Nam tử tóc bạc khinh thường nói.

“Câm miệng! Người đã mấy lần nói năng lỗ mãng, vũ nhục hoàng thất, nếu không nể mặt đồ đệ người, trăm sớm đem người tử hình tại chỗ rồi! Người cút đi, lần này trăm không tính toán với người.”

“Vũ nhục hoàng thất còn có thể toàn thân trở ra, ta có nên cảm thấy vinh hạnh chăng? Xem ra Phi nhi quả nhiên cao tay, ngay cả hoàng đế cao quý như người đều bị hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo a, ha ha...”

“Câm miệng cho trăm!” Hoàng đế uy đức long nhan đại nộ!

“Thế nào? Bị ta nói trúng tâm sự liền thẹn quá hoá giận à? Phi nhi cũng thật là, vì sư bất quá chỉ nói hắn dâm loạn hoàng thất, cho lão bà của Thịnh gia các người mang tội ngoại tình, thế nên kêu hắn thượng phi tử hoàng đế, không nghĩ tới đồ nhi ngoan nhà ta vì muốn trả thù cho sư phụ, ngay cả hoàng đế cũng thượng nốt, ha ha...” Nam tử tóc bạc thập phần đắc ý mà cười điên dại.

“Người —— người nói cái gì?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy gần như rơi xuống vực sâu vạn trượng, cả người rét run ——

“Sao nào, người còn nghe không hiểu à? Người cho là người và Vân quý phi gặp phải Phi nhi là trùng hợp vậy à? Chắc chắn, hoàng đế nhà người cũng ngậy thơ không chịu được, thật đáng thương mà.”

“Người... Ý của người là... tất cả việc này đều là các người sắp xếp?”

Đương kim thiên tử không có phát hiện thanh âm mình thế nhưng đang run rẩy.

“Hừ, hiểu rõ là tốt rồi, mục đích của ta chính là muốn đàn súc sinh lang tâm cầu phế của Thịnh gia các người cũng được ném thử cảm giác bị phản bội!”

Nam tử tóc bạc thấy mặt hoàng đế xám như tro tàn, thân thể lung lay sắp đổ, không khỏi cảm thấy thống khoái không ngớt.

Nếu không phải vì chó má hoàng đế nhà người, cái gì Thịnh thị trăm năm căn cơ, người kia làm sao sẽ phản bội ta?!

Ta không cam lòng, ta không cam lòng!

Cái gì hắn càng quý trọng, ta càng phải phá hủy!

“Ha ha...” Nam tử tóc bạc nghĩ vậy không khỏi cất tiếng cười to!

Hồi ức, một màn hiện lên trong đầu hoàng đế, rõ ràng như ở trước mắt.

Nam nhân cười ôn nhu, từng cái ôm rạo rức, còn có lời lẽ dỗ ngon dỗ ngọt tưởng như không bao giờ dứt...

Hết thấy tất cả... Đều là giả sao?!

Không... Không có khả năng... Không có khả năng!

“Trẫm không tin... Trẫm không tin!” Thịnh Bảo Khánh gào lên khản đặc!

“Hừ, nếu người không tin thì xem đây là cái gì?”

Nam tử tóc bạc móc ra vật gì đó rõ ràng là “Song phi long phượng bội” y đưa cho Vân quý phi!

“Hiểu rõ chưa, thứ này tại sao lại ở trong tay ta thế? Lão sư nói cho người, tín vật đỉnh ước này là đồ đệ ngoan mừng thọ lễ vi sư đó. Người hiện tại tin rồi ha?”

“Các người... Súc sinh... Đều là súc sinh!”

Giận dữ ùn ùn kéo đến, hoàng đế uy đức toả ra sát khí âm lãnh, hần xoạt một tiếng rút ra Xích Long bảo kiếm treo trên tường, khua kiếm thoăn thoắt, toàn thân nam tử tóc bạc bị bao phủ trong dao quang kiếm ánh ——

“Hừ, tự tìm đường chết.”

Nam tử tóc bạc vô công xuất thần nhập hóa, dĩ nhiên không tránh mà tiến tới, một phát nhảy lên đứng chắn trước mặt hoàng đế, tung chưởng nhẹ nhàng về phía trước, thấy được sẽ in lại trên ngực y.

Chưởng này vừa nhìn tưởng vô thanh vô tức nhưng kì thực ẩn chứa sức mạnh như sấm sét, chỉ cần y đẩy chân khí ra ngoài, hoàng đế hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

“Không nên a! Sư phụ —— “

Một bóng người phóng đến, che chắn trước người hoàng đế, hướng người kia đánh ra hơn mười chưởng, nam tử tóc bạc thấy được hết chiêu thức của môn hộ. Mỗi chiêu đều là đấu pháp cấm kị, nếu như thực sự chưởng thêm lực, đồ đệ sợ sẽ bị nội thương lớn, đành bắt đắc dĩ thu tay về.

Bạch Lăng Phi trong tình thế cấp bách dùng chiêu thoát hiểm, lợi dụng việc sư phụ sẽ đau lòng vì mình, thật vất vả mới từ tình huống nghìn cân treo sợi tóc cứu về người trong lòng.

Nghĩ đến mình nếu như đến chậm một bước, hai người từ nay về sau sẽ không thuộc cùng một thế giới, không khỏi vừa sợ vừa kích động mà xoay người ôm cổ người trước mắt ——

“Cục cưng, cục cưng, người không sao chứ?”

Ôm ấp rạo rực như thế, đương kim thiên tử tim lạnh buốt nào thể khắc chế, cảm thấy tình cảm ấm áp nhẹ nhàng, dường như lòng mình đang dần dần sống lại...

Nếu như có thể, có thể hay không vĩnh viễn không cần mất đi sự ôm ấp này...

Có hay không có thể... Có hay không có thể sư phụ hẳn kỳ thực đang nói dối...

Ôm một tia hi vọng cuối cùng, Thịnh Bảo Khánh vùng khỏi vòng tay hắn, ánh mắt vội vàng nhìn chăm chú, “Nói cho trẫm, người ban đầu vì sao lại vào cung? Người ban đầu vì sao lại coi trọng Vân quý phi? Có đúng hay không sư phụ người kêu người làm như vậy?”

Người trong lòng hồi tới tấp khiến Bạch Lăng Phi nhất thời ngây ngẩn cả người, dự cảm bất hảo khiến cho trái tim hắn kinh hoàng một trận, không khỏi né tránh đi ánh nhìn của nam nhân, quay đầu hỏi nam tử tóc bạc đứng ở một bên cười nhạt...

“Sư phụ, người rốt cuộc nói gì vậy?”

“Sư phụ chỉ là có sao nói vậy, nói người là một hảo đồ đệ hiểu thuận, sư phụ muốn người tiến cung cầu dẫn Vân quý phi, mang tín vật đỉnh ước về làm thọ lễ vi sư, người đều ngoan ngoãn nghe theo, chẳng lẽ không đúng sao?” Nam tử tóc bạc cố ý soi mói trong sự thực.

“Sư phụ... Người —— người ——” Bạch Lăng Phi nghe xong mồ hôi lạnh chảy ròng.

Chuyện Vân quý phi vẫn luôn là khúc mắc giữa hắn và cục cưng, hiện giờ cho y biết mình chỉ vì làm vui lòng sư phụ mà đến cầu dẫn phi tử y, không biết y giận dữ bao nhiêu đây?

Thịnh Bảo Khánh liếc Bạch Lăng Phi mồ hôi lạnh lã chã, không nói gì để thanh minh, coi như đã chấp nhận nó là thật, lòng rơi thẳng xuống đáy vực...

Ngon lửa giận dữ điên cuồng bốc lên...

Xích Long bảo kiếm trong tay thẳng tắp hướng vào ngực hắn, hoàng đế uy đức lạnh lùng, hỏi gần từng chữ một, “Y nói... Là, không, sai, đúng, không?”

“Cục cưng, xin lỗi, ta ban đầu chỉ là vui đùa một chút, cá với sư phụ một ván, ta thật không ngờ sau này lại như vậy... Xin lỗi, cục cưng, ta thực sự rất yêu ngươi, ta không phải cố ý muốn tổn thương ngươi, làm ơn tin tưởng ta!”

Là ngươi yêu, hay là chơi đùa trong chốc lát?

Là tình yêu, hay là một ván cá cược?

Ngươi đùa bốn thân thể trăm, đem trái tim nhen nhóm ngọn lửa tình chà đạp dưới chân, đây là tình yêu ngươi dành cho ta sao?!

Thịnh Bảo Khánh tim muốn nứt ra!

“Trăm là thiên tử! Không ai có thể đùa bốn trăm như vậy, không ai có thể! A a —— “

Theo một tiếng hô to tê tâm liệt phế, kiếm quang chợt lóe, Xích Long bảo kiếm dính quá vô số tiên huyết nhanh như chớp đâm vào ngực nam nhân...

“Cục cưng...”

Trường kiếm xuyên qua lồng ngực, Bạch Lăng Phi không hề né tránh, trên mặt cũng nhìn không ra bất cứ thống khổ nào, chỉ mang theo nụ cười ôn nhu, chăm chú nhìn sâu vào người mình âu yếm, thì thào gọi tên y...

Cục cưng, cục cưng, trúng kiếm chính là ta, vì sao ngươi thoát nhìn so với ta còn đau đớn hơn?

Xin lỗi, là ta tổn thương ngươi, chỉ cần ngươi không khổ sở, ta có thể vì ngươi dâng lên tất cả, bao gồm tính mạng của ta...

Hoàng đế xuất kiếm một phát trúng ngay, nhưng trong lòng không có nửa điểm vui sướng.

Chỉ nặng nề lui về sau hai bước, kinh ngạc nhìn chăm chú vào đôi mắt ôn nhu như nước.

Vì sao ngươi không né... Ngươi rõ ràng có thể tránh thoát một kiếm này mà... Vì sao ngươi không né?!

Trong lòng Thịnh Bảo Khánh bi thống vạn phần, cổ họng chợt thấy ngọt ngọt, một ngụm tiên huyết không ngờ tràn ra bên mép, y lại không cam lòng tỏ ra yếu kém mà kiên quyết nuốt trở lại ——

“Phi nhi ——” nam tử tóc bạc ở một bên thấy thế thất thanh hô to!

Y căn bản không kịp ngăn cản... Bởi vì y không nghĩ tới đồ đệ mình sẽ không do dự mà lãnh một kiếm.

Vì sao... Vì sao ngươi ngốc giống sư phụ vậy?

Lẽ nào ngươi không biết yêu thương người trong Thịnh thị hoàng tộc sẽ bị tổn thương đầy mình, sống không bằng chết?

Vì sao đồ đệ duy nhất của ta vẫn muốn đi theo con đường không lối về?

Ta hận —— ta hận ——

“A a a ——” nam tử tóc bạc ngửa mặt lên trời thét dài, trên mặt đầy sát khí, lao thẳng tới hoàng đế ——

Bạch Lăng Phi bị thương nặng, đã vô lực ra tay ngăn cản, chỉ có thể che chắn trước mặt người trong lòng, đưa tay cầm chuôi kiếm đang cầm ở ngực mình ——

“Sư phụ...” Một giọt máu chảy xuống khóe miệng, Bạch Lăng Phi kiên cường dùng chút sức lực, trụ vững thân thể lung lay sắp đổ, “Buông tha y... Van cầu ngươi... Nếu như ngươi giết liễu y, đồ nhi lập tức rút kiếm trong ngực ra, chết ở trước mặt ngươi.”

“Phi nhi! Thịnh thị bọn họ tất cả đều là lang tâm cầu phế, ngươi và y sẽ không có kết quả tốt đâu... Ngươi vì sao còn muốn ngu như vậy...”

“Đồ nhi ngốc cam tâm tình nguyện... Cầu... Cầu sư phụ thành toàn...”

Ánh mắt Bạch Lăng Phi dần dần mờ đi, nhưng vẫn kiên định khẩn cầu.

Nam tử tóc bạc nghe vậy viên mắt đỏ lên, đau khổ cười, “Thôi... Thôi... Nếu không vì trả thù cho sư phụ, người làm sao có thể xui xẻo cả kiếp này? Phi nhi, vì sư lần này mang người trở về, hai thầy trò chúng ta kiếp này không bao giờ bước vào kinh thành một bước —— “

Nam tử tóc bạc không thém nhìn tới hoàng đế đứng ngậy ngốc một bên, đưa tay muốn ôm đồ đệ mình ——

Cái gì? Bọn họ phải đi sao... Sẽ không bước vào kinh thành một bước?

Bọn họ đi lần này, chân trời góc biển, muốn trăm chạy đi đâu để tìm đây?

Không... Không được... Trăm không cho!

“Không được đi!” Thịnh Bảo Khánh hét lớn một tiếng, lao đến chắn trước mặt Bạch Lăng Phi, “Trăm không cho người dẫn hắc đi!”

“Cút ngay!”

“Trăm còn chưa có tính toán xong với hắc, trăm không cho hắc đi!”

Nam tử tóc bạc mắt thấy đồ đệ đã mất đi ý thức, nếu không cứu trị nhanh thì tính mệnh khó mà giữ được, không khỏi trong lòng nóng như lửa đốt, trong mắt sát khí chợt lóe, cổ sức ra tay ——

“Thích khách ở đâu! Mau! Hộ giá! Hộ giá!”

Đại nội thị vệ đột nhiên từ bốn phương tám hướng lộ ra, đi đầu chính là Tiểu Lạp Tử!

“Trời ạ, hoàng thượng, người không sao chứ? Nô tài cứu giá chậm trễ, thỉnh hoàng thượng thứ tội!” Tiểu Lạp Tử quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu.

Phật tổ phù hộ, may là hắc vừa vặn đi báo cáo tin tức Khánh Tường thân vương, vào ngự hoa viên tìm kiếm hoàng thượng, không nghĩ tới lại nhìn thấy một nam tử đầu đầy tóc bạc âm mưu ám sát hoàng thượng, vội vã gọi đại nội thị vệ tới, hoàng thượng nếu như xảy ra chuyện gì, hắc có mười cái mạng cũng không đền nổi!

Hoàng đế vừa nhìn thấy người của mình đã tới, tinh thần bị chấn động!

“Tiểu Lạp Tử, làm tốt lắm, người đâu, thích khách này làm bị thương Bạch tướng quân, các người nhanh chóng bắt lấy y, áp giải thiên lao! Người nào lập công, trăm ắt có trọng thưởng!”

“Tuân chỉ!”

Đại nội thị vệ vì câu nói của hoàng thượng mà mặt mày rạng rỡ, đồng loạt rút ra bội kiếm, ủa lên, vây quanh nam tử tóc bạc, trong khoảnh khắc hai bên chém nhau loạn xạ ——

Trong đại nội thị vệ không hề ít cao thủ, nếu như chỉ có một người đương nhiên đánh không lại nam tử tóc bạc luôn thay đổi liên tục thể tấn công, nhưng lúc này có hơn mười người cùng đánh một, tất nhiên có thể vây y lại.

Thịnh Bảo Khánh thấy nam tử tóc bạc trong chớp lát chạy trốn không xong, vội vã cúi người ôm Bạch Lăng Phi vào lòng.

Hai mắt nam tử tuần mỹ nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, trong lòng hoàng đế đối hắc vừa yêu vừa hận, nhìn một người bình thường hoạt bát hiếu động, ranh ma quỷ quái lúc này im lìm nằm trong lòng mình, nhất thời tim như bị đao cắt.

Người dám chết? Mạng của người thuộc về trăm! Trăm không cho người chết, người sẽ không chết được!

“Truyền thái y cho trăm!”

Hoàng đế uy đức không để ý thân phận mình, tự tay ôm ngang người Bạch Lăng Phi, chạy vội về hướng Ngự Long điện ——

20. Chương 10-1

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Bầu không khí quỷ dị trong Ngự Long điện khiến toàn bộ mọi người hít thở không thông.

Mấy lão ngự y làm nhiều năm ở trong cung, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua màn một vị hoàng đế không chút bận tâm đặt thân tử ở trong tấm cung mình mà trị thương, còn ngày đêm quên ăn ngủ chiếu cố không ngừng, trong lòng mỗi người vừa sợ vừa nghi.

“Các người còn dục mặt ra đó làm gì? Mau nghĩ biện pháp! Vì sao đã qua ba ngày ba đêm, hắc vẫn chưa có tỉnh lại? Trẫm cảnh cáo các người, hắc nếu như có nửa điểm không ổn, trẫm liền đem cả nhà bọn người tịch thu gia sản, lôi đi chém hết!” Hoàng đế uy đức nổi trận lôi đình.

“Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận.” Một lão ngự y thâm niên nhất vội vã dập đầu nói, “Bạch tướng quân thương tổn tâm mạch, mất máu quá nhiều, đổi lại là người thường sớm đã đi đời nhà ma rồi, may mà Bạch tướng quân nội lực thâm hậu, hơn nữa hoàng thượng ban tặng nhân sâm ngàn năm có thể giúp hắc bảo vệ chút sức lực cuối cùng, mới có thể cầm cự đến bây giờ. Chỉ là thương tích Bạch tướng quân thực sự quá nặng, hạ thần cũng đã làm hết mình để giữ mạng sống cho hắc, cứ chờ qua bảy ngày xem tính mệnh có trở ngại gì không, thần tin chắc hắc có thể thức tỉnh.”

“Hừ, các người tốt nhất là phù hộ hắc không có việc gì đi. Bây giờ, các người theo lệnh trẫm, mang tất cả dược tốt nhất trong Tàng Trân Các sử dụng, nghe rõ rồi chứ?”

“Hoàng thượng, việc này trăm triệu lần không thể! Kỳ dược trong Tàng Trân Các đều là thiên kim khó cầu, là do các thái y hao hết thiên tân vạn khổ, tiêu hao hơn mười năm bốn ba đến các thâm sơn cùng cốc thu thập tinh luyện ra, luật pháp đại nội quy định thập phần nghiêm ngặt, dược này chỉ có thể dùng cho hoàng thất hiển quý, những người khác đều không được phép a.”

“Câm miệng cho trẫm!” Hoàng đế giận dữ, “Trẫm hạ chỉ lệnh tức là thánh chỉ, người muốn kháng chỉ sao?”

“Thần không dám! Thần không dám!”

“Hừ, tướng người cũng can đảm lắm chứ. Mặc kệ cái gì hi thế trẫm được, tất cả đều lấy dùng cho trẫm, trẫm chờ bảy ngày, nếu như qua ngày thứ bảy hắc còn chưa tỉnh, các người liền vác đầu tới gặp!”

“Tuân chỉ!”

Một đám thái y mỗi người sắc mặt vàng như đất, chỉ có thể khấn vái trong lòng rằng Bạch tướng quân xin thương xót, sớm tỉnh lại giúp a.

Qua ngày thứ bảy, Bạch tướng quân vẫn không có thức tỉnh.

Hoàng thượng gần như phát điên, ngay cả thái y can ngăn đều bị đánh rồi vứt vào tử lao, tính mạng lay lắt một sớm một chiều.

Hoàng đế uy đức hành động khác thường như vậy làm triều đình trên dưới đều nghị luận.

Cũng kinh động cả hoàng hậu luôn luôn trầm mặc ít lời.

“Hoàng hậu nương nương, như vậy phải làm sao bây giờ? Hai vị Tri Thiện lẫn Khánh Tường thân vương cũng không ở kinh thành, Nhữ Nam vương lại ốm đau nằm bẹp. Hoàng thượng để một vị quan chức bé nhỏ lại lịch bất minh làm hoang phế triều chính, phá hư thể chế triều đình, ngày hôm qua Tôn đại nhân liều chết quỳ gối trước Ngự Long điện can gián, thế nhưng bị hoàng thượng cho ăn ba mươi đại bản, áp vào thiên lao. Hiện tại triều đình trên dưới người người hoảng sợ, thần chỉ lo như vậy về sau sẽ xảy ra đại sự a! Ô... Thỉnh hoàng hậu nương nương làm chủ.” Vương thừa tướng quỳ trên mặt đất khóc đến nước mắt tèm lem.

Hoàng hậu nghe thừa tướng nói xong, trong lòng ngạc nhiên nghi hoặc.

Hoàng thượng xưa nay nghiêm khắc, cần chính trị quốc, sao lại vì một thần tử nhỏ nhỏ làm ra nông nổi hoang đường như vậy?

Nếu như ngày hôm nay hoàng thượng là vì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân quý phi làm như thế, nàng còn có thể hiểu, nhưng lại vì một nam tử?

Thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Không được, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp.

“Vương thừa tướng, mau đứng lên. Người cũng biết, hậu cung không thể tham gia triều chính, bản cung không thể đi khuyên can hoàng thượng. Nhưng việc này không phải chuyện đùa, cũng chẳng biết vị Bạch tướng quân kia có làm yêu pháp gì với hoàng thượng hay không, hiện giờ đại khái chỉ còn duy nhất một người có thể khuyên nhủ hoàng thượng.”

“Hoàng hậu là bảo Nhữ Nam vương?”

“Đúng vậy, hoàng thượng từ trước đến nay một mực kính trọng hoàng thúc.”

“Thế nhưng nghe nói Nhữ Nam vương bệnh nặng nằm liệt giường, làm sao hắn có thể đi vào kiến giá được?”

“Hoàng thúc nếu như biết được việc này, vì Thịnh tông vương triều trăm năm cơ nghiệp, hắn dù bệnh, cũng sẽ đi bằng được...”

Vào nửa đêm, hoàng cung đại nội vắng vẻ không tiếng động.

Một nam tử tóc bạc y chang lũ u hồn, vô thanh vô tức xuất hiện trong Ngự Long điện.

Y trốn ở chỗ tối của toà nhà, hai mắt lảng lảng nhìn chăm chú hai bóng người ở trên giường.

Một gã bạch y nam tử nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, tựa hồ đang nặng nề mê man.

Một nam tử khác ăn mặc hoàng bào y hệt bức tượng không có sự sống, ngồi ở bên giường không nhúc nhích, chỉ là hai mắt ngơ ngẩn nhìn nam tử nằm ở trên giường.

Mãi đến một lúc lâu sau không khí thiếu điều sắp đông lại thì, rốt cục y cũng mở miệng nói...

“Trẫm... Mãi cho tới hôm nay mới biết được... Thì ra trẫm không phải là một minh quân...”

“Nếu như người không tỉnh... Trẫm có lẽ sẽ giết sạch tất cả thái y, giết sạch toàn bộ thần tử can gián, nếu như hoàng hậu dám đến nhiều lời, trẫm sẽ không chút do dự phế hậu, biếm nàng vào lãnh cung!”

“Buồn cười chính là... Tất cả những điều này chỉ vì một mình vương bát đản đùa giỡn trẫm xoay trẫm như đồ... Thực sự là một chút đều không đáng... Có đúng hay không?”

“Thế nên nếu như người tỉnh lại, trẫm sẽ dùng hàn thiết vạn năm giam giữ người bên người, nhốt vào hoàng cung đại nội nơi đây, ra lệnh người cả đời phải hầu hạ trẫm, làm trẫm hài lòng, chuộc tội khi quân.”

“Nghe đến đây người nhất định sợ rồi... Lại càng không chịu tỉnh, có đúng hay không?”

“Ha ha... Trẫm đang lừa gạt người đó. Thế nào, vương bát đản nhà người có thể lừa trẫm, trẫm lí nào không thể lừa người?”

“Kỳ thực... Trẫm biết người trời sinh tính tình phong lưu hiếu động, ở lại hoàng cung chắc chắn sẽ buồn... Người không phải từng to mồm kêu muốn dẫn trẫm lưu lạc thiên nhai, du sơn ngoạn thủy sao? Trẫm đáp ứng người... Nếu như người tỉnh, trẫm có thể không làm hoàng đế, cùng người đi...”

“Hoàng thượng!”

Phía sau hoàng đế đột nhiên truyền đến tiếng hô khẩn đặc —

Thịnh Bảo Khánh nhìn người mới tới cũng không thấy ngoài ý muốn, nhưng nam tử tóc bạc núp từ một nơi bí mật gần đó lại hoảng cả người, võ công cao cường nhưng suýt nữa từ trần nhà trượt chân rơi xuống!

Nhữ Nam vương Thịnh Thanh Trì chậm rãi đi về phía hoàng đế, vỗ ngực, ho nặng nề hai tiếng, “Khụ khụ, hoàng thượng, người là thiên tử! Là vua của một nước! Làm sao có thể nói ra câu đó?! Người làm như vậy đối với liệt tổ liệt tông lập ra Thịnh tông vương triều, đối với tiên đế đã đi về cõi tiên, đối với hoàng thúc đã một tay phụ tá người leo lên đế vị là đúng sao?!”

“Vào năm người đăng cơ khi còn nhỏ tuổi, để không cho Khiết Đan quốc thừa cơ mà vào, bản vương không tiếc ruồng bỏ người âu yếm, cam chịu cô độc lẫn thống khổ sống không bằng chết, cưới công chúa Khiết Đan. Tất cả việc này chỉ vì củng cố đế vị hoàng thượng, để lê dân bách tính không phải chịu chiến tranh đói khổ. Bản vương thật vất vả chờ đến ngày hoàng thượng trưởng thành, trở thành một vị quân vương cần chính ái dân một đời. Bản vương lúc này mới đỡ xuống gánh nặng, định cư phía nam... Đây đơn giản là bản vương đáp ứng trước kia... Đáp ứng mang theo người âu yếm rời xa triều chính, cùng trải qua cuộc sống an nhàn tự tại... Thế nhưng y... Bị ta tổn thương tận tâm can, không có trở về nữa...”

“Hoàng thượng, đế vị của người, chính là dùng vô số huyết lệ người nhìn không thấy mà có được, người làm sao có thể nói không làm là không làm, nói đi là đi được?”

Nhữ Nam vương nổi danh thiết diện vô tư giảng đến khúc thương tâm, cũng nhẹn không được mà chảy nước mắt...

Thịnh Bảo Khánh và hoàng thúc sống chung nhiều năm, lần đầu tiên thấy hấn rơi lệ, không khỏi vừa đau lòng vừa xấu hổ, cũng chảy nước mắt theo, “Hoàng thúc, xin lỗi... Nhưng trẫm không có cách nào...Lòng trẫm đau tựa như bị đao cắt...Đau quá đau quá...Trẫm có thể mất đi tất cả, nhưng không thể mất đi hấn a...”

“Hoàng thượng người...Người... Khụ khụ...” Thịnh Thanh Trì đột nhiên thống khổ ôm ngực, kịch liệt ho khan.

Hấn ho đến lợi hại, thiếu điều muốn đem phổi ho ra luôn, ngay khi hoàng đế sốt ruột muốn tiến lên trước đỡ lấy hoàng thúc, hấn đột nhiên oa một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, cả người như bức tường đổ nát mà ngã về phía sau —

21. Chương 10-2

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

“Không — tỷ phu — “

Một tiếng gào thét thê lương cắt đứt bầu trời đêm, nam tử tóc bạc nhanh như chớp phóng xuống dưới, một tay đỡ lấy Thịnh Thanh Trì ôm vào lòng —

Nam tử tóc bạc luôn luôn lạnh lùng với người ngoài, lúc này đã rơi lệ đầy mặt...

“Tỷ phu, tỷ phu, người không sao chứ? Người đau chỗ nào?”

Thịnh Thanh Trì nghe vậy giống như đang trong mộng, không dám tin mà mở to hai mắt, si ngốc nhìn kẻ trước mặt, “Khanh Khanh... Khanh Khanh của ta... Thật là người sao... Người rốt cục cũng tới gặp ta rồi... Tỷ phu không phải đang nằm mơ chứ...”

“Không phải... Là ta... Thật là ta a... Tỷ phu...” Mộ Dung Khanh gắt gao ôm thân thể suy yếu của nam nhân vào trong ngực, khóc không thành tiếng.

“Đúng vậy... Thật là Khanh Khanh... Khanh Khanh của ta là nghịch ngợm nhất... Toàn thích mang mấy cái mặt nạ xấu xí dọa tỷ phu...” Thịnh Thanh Trì cố sức giơ tay lên, kéo xuống mặt nạ trên mặt nam tử —

Khuôn mặt tuyệt thế xuất trần thoáng chốc xuất hiện trước mắt, Thịnh Thanh Trì không khỏi ngây đại một phen —

“Thật đẹp... Khanh Khanh của ta chính là đẹp như thế... Thế nhưng tỷ phu ta... Ta cũng đã già rồi...”

“Không, không, người một chút cũng không già, ở trong mắt ta từ trước, người chính là nam nhân anh tuấn nhất, cơ trí nhất thiên hạ... Tỷ phu ta vĩnh viễn là giỏi nhất hay nhất...” Mộ Dung Khanh mắt đầy lệ quang cười nói.

“Cảm tạ người... Khanh Khanh... Đời này là tỷ phu có lỗi với người... Ông trời phù hộ... Kiếp này có thể để bản vương gặp lại người một lần, tỷ phu bây giờ chết cũng nhắm mắt rồi...” Thịnh Thanh Trì mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại...

“Không... Không nên – tỷ phu – tỷ phu – ta không cho người chết!” Mộ Dung Khanh phát sinh tiếng gào khóc bi thương gần chết, đột nhiên đứng dậy ôm lấy nam nhân, nhanh như chớp nhảy ra song cửa, biến mất tầm trong đêm tối...

Từ sau khi Nhữ Nam vương mất tích, triều đình trên dưới trong lòng đều nóng như lửa đốt.

Chúng thần lo lắng nhất chính là an nguy bản thân, kể từ đó, hoàng thượng càng thêm cố chấp.

Không nghĩ tới mấy ngày sau khi Nhữ Nam vương mất tích hoàng đế uy đức đã đi ra khỏi Ngự Long điện, khôi phục triều chính, triều đình trên dưới nhất thời vui mừng khôn xiết.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Song Long quốc truyền đến tin chiến thắng, Khánh Tường thân vương thống lĩnh binh lính đi lật đổ thể chế chuyên quyền của tiền nhiệm quốc vương Song Long quốc, ngoài ra còn tìm được vương tử Song Long quốc đã biến mất nhiều năm, hiện nay đang ở đó phụ tá tân quốc vương tiếp chưởng quốc chính.”

“Tam đệ lập đại công này, hẳn là nên sớm quay về kinh tiếp thu biểu dương, hảo hảo nghỉ ngơi lấy lại sức, thế nào còn ở lại Song Long quốc vậy?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, nghe Lý tướng quân nói, tân nhậm quốc vương Song Long quốc là người quen lâu năm của Khánh Tường thân vương, bởi vậy thân vương mới chủ động lưu lại trợ giúp, qua mấy ngày liền quay về kinh gặp thánh thượng.”

“Người quen?”

“Đúng vậy, có người nói vị vương tử thất tung nhiều năm kia là lúc nhỏ được Khánh Tường thân vương nhặt ngoài đầu đường, cho làm đứa ở của vương phủ, Lý Thanh Thạch.”

“Cái gì?!” Hoàng thượng bị tin tức này chấn động đến thiếu chút nữa từ trên long ỷ rớt xuống dưới. “Nói bậy!”

Thối Thạch Đầu ngu ngốc kia là một vương tử?! Thối lắm!

“Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận! Việc này nghe tới không thể tưởng tượng nổi, nhưng là rõ mồn một a. Thỉnh hoàng thượng minh xét.”

Trời ạ, chuyện này không phải là quá ảo sao. Bất quá... Chỉ cần tam đệ có thể bình an hạnh phúc, trăm còn có cái gì không vui chứ?

Có người yêu thành người nhà, là chuyện đáng quý cỡ nào.

Trăm và hần này... Còn có, hoàng thúc và sư phụ Bạch Lăng Phi... Ai...

Chúng thần thấy hoàng thượng sau khi nghe được tin chiến thắng mặt lại buồn bã, thở dài thở ngắn, không khỏi hai mặt nhìn nhau, lòng bất ổn.

Bãi triều xong, Thịnh Bảo Khánh vội vã chạy về Ngự Long điện.

“Đồng thái y, sao rồi? Tình hình Bạch tướng quân có thể có chuyển biến tốt đẹp?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, thân thể Bạch tướng quân xác thực càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp.”

“Các người cả ngày nói hần đã chuyển biến tốt đẹp, vậy hần rốt cuộc lúc nào hồi tỉnh? Các người khai thật cho trăm a!” Thịnh Bảo Khánh bắt mãi nói.

“Này... Này vi thần cũng không có nắm chặt... Bất quá thỉnh hoàng thượng yên tâm, tính mạng Bạch tướng quân hiện tại đã không cần lo lắng quá, hẳn là qua thời gian ngắn là có thể tỉnh.”

“Qua thời gian ngắn, qua thời gian ngắn, các người cũng chỉ nói có lệ! Đã qua nửa tháng rồi đó! Một lũ vô dụng, tất cả đều cút cho trẫm!”

Lại một nhóm thái y đáng thương bị hoàng đế long nhan đại nộ đuổi đi ra ngoài.

Thịnh Bảo Khánh đi tới đi lui trước long sàng, lo nghĩ phiền não trong lòng đã tới cực hạn...

“Vì sao người còn không tỉnh lại? Người rốt cuộc muốn trẫm làm như thế nào? Vương bát dẫn ghê tởm này, trẫm đâm người một kiếm, người liền mang thù đến bây giờ, có đúng hay không muốn đem trẫm bức điên rồi, người mới vui vẻ?!” Thịnh Bảo Khánh nhào tới trên người nam nhân trên giường, tặng hắn một bạt tai mạnh!

“Người mau tỉnh lại cho trẫm, không là trẫm liền cưỡng gian người! Mặc kệ người chết rồi, trẫm cũng sẽ gian thi! Người có nghe hay không?!... Nghe được... Có không...” Hoàng đế mắng mỗ, nước mắt lại một lần nữa không nhịn nổi rơi xuống...

Vị vua quyền thế nhất thiên hạ lúc này cũng chỉ là một người vì nam nhân mình yêu đến đau lòng...

“Tỉnh lại... Van cầu người tỉnh lại... Trẫm cái gì đều đáp ứng người... Người không phải vẫn muốn trẫm cho người...” Thịnh Bảo Khánh ở bên tai nam nhân nhẹ nhàng nỉ non...

“Còn có trước đây người vẫn cầu trẫm, nhưng trẫm chết cũng không đáp ứng làm...” Hoàng đế lại ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó...

“Trẫm đáp ứng người, cái gì cũng đáp ứng người... Quân vô hí ngôn...”

Hai mắt nam nhân vốn nhắm nghiền đột nhiên mở ra, thanh âm tuy rằng khàn khàn suy yếu, nhưng trong mắt tràn đầy tiếc ý, “Cực cương... Người nói thế á... Ta nghe được...”

Thì ra sau khi Bạch Lăng Phi bị quăng một cái tát trên mặt, hắn liền tỉnh lại. Chỉ là hắn hôn mê nhiều ngày, nhất thời không thể hoàn toàn thanh tỉnh, ngay lúc hắn liều mạng giãy dụa, rốt cục có thể mở mắt, nhưng nghe được một thanh âm quen thuộc ghé vào lỗ tai hắn nói lời làm hắn không dám tin tưởng...

Trời ạ, ta không phải đang nằm mơ chứ?

Cực cương thực sự đáp ứng sẽ giúp ta làm “Cái kia”? Còn nói “Quân vô hí ngôn”?

Hi, xem ra cực cương chắc chắn là yêu ta muốn chết rồi!

Thấy nam nhân cuối cùng thức tỉnh, trong lòng Thịnh Bảo Khánh mừng rỡ như điên, tuy rằng vương bát dẫn này đang cười gian, thực sự thấy hơi lỗ, nhưng quên đi... Chỉ cần hắn có thể tỉnh lại, trẫm còn hảo tính toán làm gì?

Để hắn kiên nhẫn mấy ngày đi...

22. Chương 11-1: Vĩ Thanh (thượng)

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Hoàng cung đại nội gần đây đã không còn vẻ tẻ ngắt, thay vào đó là một mảnh vui sướng.

Không chỉ Bạch tướng quân thân thể đã hồi phục, Nhữ Nam vương thất tung nhiều ngày và Khánh Tường thân vương viễn chinh Song Long quốc cũng bình an trở về.

Vì lòng tâm vô cùng hớn hở, hoàng đế uy đức tổ chức ngay một cuộc săn bắn lớn, vui vẻ mời dòng họ hoàng thất và võ quan tướng lĩnh triều đình tham dự đua tài. Người thắng không chỉ thưởng tiền vạn lượng, còn có thể lấy được xưng hào thiên hạ “Đệ nhất thần xạ thủ”, bởi vậy tất cả mọi người đều hăng hái bừng bừng, nóng lòng muốn thử.

Vào một ngày trước khi diễn ra cuộc săn bắn, hoàng thượng mang theo Bạch tướng quân đi gặp hoàng thúc.

“Tham kiến thánh thượng.” Thịnh Thanh Trì cung kính hành lễ.

“Hoàng thúc mau bình thân.” Thịnh Bảo Khánh vội vàng tiến lên trước nâng dậy, “Hoàng thúc, khí sắc người thoát nhìn hồng nhuận cực kỳ, dường như trẻ lại mười tuổi, xem ra những lời như “Người gặp chuyện vui tinh thần vui”, quả thực không sai, ha ha...”

Thịnh Bảo Khánh thấy hoàng thúc không còn vẻ lo âu, dáng dấp thần thái sáng láng, ngữ khí chẳng những trêu ghẹo mà thoải mái cười to.

“Hoàng thượng không nên đem bản vương ra làm trò nha.” Thịnh Thanh Trì cười cười nói.

“Hoàng thúc, thừa dịp hai thầy trò bọn họ ở trong phòng nói chuyện phiếm, người nhanh lên một chút kể cho trẫm nghe cổ sự của các người đi, trẫm thực sự hiếu kỳ lắm ế, người nói mau a.”

Kỳ thực không phải Thịnh Bảo Khánh hiếu kỳ muốn chết, Bạch Lăng Phi cũng có nói bóng nói gió hỏi han sự phụ hấn vài thứ, không nghĩ tới sự phụ hấn rất kín kẽ, nửa chữ cũng không nói, để cho hai kẻ bọn họ quả thực mau bị lòng hiếu kỳ làm ghen chết.

“Hoàng thượng à người là vua của một nước mà, làm sao lại y chang đứa con nít chơi trò truy hỏi thế? Rõ là.” Thịnh Thanh Trì cười cười lắc đầu.

Ai nấy cũng thấy được rằng, Nhữ Nam vương lần này trở về, tính cách tựa hồ thay đổi rất nhiều, không hề khô khan nghiêm túc như xưa nữa.

“Người và sự phụ hấn đến tột cùng là cái quan hệ gì, vì sao y phải gọi người là tỷ phu? Hoàng thúc, nói mau đi. Coi như trẫm xin người đó.”

Thấy đương kim thánh thượng vẻ mặt khao khát thông tin, Nhữ Nam vương không khỏi thấy buồn cười, “Hảo hảo, hoàng thúc liền nói cho người... Việc này nếu như muốn kể, nên quay ngược về thời điểm bản vương mười tám tuổi năm ấy. Khi đó ta viễn chinh biên cương phương Bắc, ở trên đường đi qua núi Côn Lôn gặp địch nhân âm thầm tập kích, thân chịu trọng thương, tại thời khắc nguy cơ, may mắn được hai tỷ đệ võ công cao cường — Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Khanh cứu. Bản vương trong lúc chữa thương, đã biết ơn sâu sắc bọn họ đối với ta tình thâm ý trọng, vì vậy khi quay về kinh, tặc đưa bọn họ cùng trở về chung, sau đó, bản vương nạp Mộ Dung Tuyết làm thiếp, tự nhiên liền thành tỷ phu Mộ Dung khanh.”

Nguyên lai sự phụ Bạch Lăng Phi được gọi Mộ Dung Khanh a. Ân, cái tên thật này chỉ sợ ngay cả Bạch Lăng Phi cũng không biết đi, một chút nán lại gặp hấn mà hảo hảo khoe khoang tí. Đương kim thiên tử y chang tiểu hài tử suy nghĩ đặc ý.

“Khanh Khanh, í, là Mộ Dung Khanh từ khi bắt đầu quen biết liền phi thường ưa kẻ cận ta, thậm chí còn ăn dấm chua với tỷ tỷ hấn. Ta vốn tưởng rằng hấn coi ta như anh cả, cũng chẳng chú ý. Không nghĩ tới... Kỳ thực Khanh Khanh đã sớm đối với tỷ phu ta sản sinh chân tình khác thường... Bản vương cũng từng cực lực chống cự, nhưng cuối cùng vẫn không trốn thoát được lưới tình mà cùng Khanh Khanh lâm vào tình yêu cuồng nhiệt...”

“Sau đó, có phải hay không như hồi trước hoàng thúc nói cho trẫm, người năm đó vì để củng cố đế vị của trẫm, cưới Khiết Đan công chúa làm vợ, các người mới có thể quyết liệt thành vậy?”

“Đúng thế, sau khi ta và Khanh Khanh yêu nhau, y đối với tỷ tỷ mình tràn ngập cảm giác hồ thẹn vô vàn, bản vương đã từng hứa hẹn với Khanh Khanh, kiếp này quyết không lấy vợ nữa, muốn cả đời đối xử tử tế với hai tỷ đệ y. Chúng ta đã từng có khoảng thời gian thập phần hạnh phúc, nhưng sau đó... Ta cuối cùng lại nuốt lời..... Cái ngày bản vương cưới công chúa Khiết Đan làm vợ, Tiểu Tuyết gần lâm bồn bởi vì quá mức bị thương, dĩ nhiên khó sinh rồi..... Khi đó tính mệnh nàng có thể ra đi sớm một chiều, Khanh Khanh khóc cầu ta đừng đi, lưu lại giúp tỷ tỷ y vượt qua sống chết trước mắt. Nhưng nếu như bản vương

không làm theo ước định là cưới Khiết Đan công chúa, Khiết Đan có thể mượn cớ này phát binh đánh quốc gia của ta, bản vương chẳng phải biến thành tội nhân hại nước hại dân sao?”

“Ai... Thực sự là làm khó hoàng thúc rồi...” Thịnh Bảo Khánh tức thì thở dài một tiếng. Lúc đó hoàng thúc bị kẹp ở giữa, tình thế khó xử, trong lòng nhất định thập phần dày vò. “Vậy sau đó Mộ Dung Tuyết nàng...?”

“Nàng đã chết, ngay cả tiểu hài tử cũng không thể giữ lại... Khanh Khanh trong một ngày đồng thời mất đi tỷ tỷ và cháu trai, còn có... Tỷ phu mà y yêu. Khanh khanh đau xót khóc lóc gần chết, một đêm đầu bạc. Y hận ta tận xương, từ nay về sau lưu lạc thiên nhai. Tự thề rằng không bao giờ gặp lại bản vương...” Thịnh Thanh Trì đang hồi tưởng một màn năm xưa thì tim đều như bị đao cắt, không những thế mắt còn ứa lệ, “Nói đến là bản vương phải xin lỗi y a.”

“Không, hoàng thúc, là trẫm xin lỗi người.” Thịnh Bảo Khánh hổ thẹn nói.

“Không không, hoàng thượng nghìn vạn lần đừng nói như vậy. Bản vương chưa từng có hối hận về lựa chọn năm đó, chỉ có thể nói tất cả đều là vận mệnh...” Thịnh Thanh Trì nhẹ giọng thở dài.

“Bất quá hiện tại hoàng thúc đã cùng y hòa hảo như lúc ban đầu rồi, ngày tháng sau này nhất định thập phần hạnh phúc.”

“Vâng, nhờ ơn hoàng thượng, hoàng thúc hiện tại thập phần hạnh phúc.”

Ai, nếu như Khanh Khanh âu yếm có thể để bản vương lên giường, hẳn nhất định sẽ càng thêm “Tính” phúc đó....

Stịnh Thanh Trì không khỏi len lén cười khổ.

~~Trời trong nắng ấm, tình không vạn lí.

Vào ngày săn bắn, buổi sáng sớm, tập thể hoàng thất hiển quý và các tướng lĩnh võ quan tề tựu tại khu vực săn bắn chuyên dùng cho hoàng gia – núi Bàn Long, ý chí chiến đấu vang dội, nóng lòng muốn xông pha mà chờ đợi hoàng thượng đi đến.

“A, tới kìa. Hoàng thượng cười bảo mã Mông Cổ thoát nhìn thực sự là anh dũng uy vũ a.”

“Đúng vậy đúng vậy. A, vị bên trái hoàng thượng chính là Nhữ Nam vương, thoát nhìn cũng anh tuấn bất phàm a.”

“Không sai. Nhân vật cưỡi ngựa ở bên phải hoàng thượng trông như thần tiên, là tiểu vương gia chiến thắng trở về, bên cạnh hẳn có đúng hay không chính là tân quốc vương của Song Long quốc?”

“Ừ ừ, nam tử bộ dạng thập phần cao to uy vũ là quốc vương Song Long quốc, nghe nói y và tiểu vương gia là anh em kết nghĩa cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hai người thế nhưng giao tình quá mệnh, về sau phía nam nước ta liền có thêm một liên bang cường lực nữa, thực sự đáng ăn mừng.”

“Đúng vậy, ngày hôm nay mọi người chúng ta hảo hảo biểu hiện, trước mặt quốc vương Song Long quốc bày ra UY THỂ của Thịnh tông vương triều ta, đừng để hoàng thượng mất mặt nha.”

“Đúng đúng, chúng ta muốn đem thật nhiều con mồi dâng lên hoàng thượng, nhằm tạ quân ân.”

“Bất quá, các người có hay không phát hiện một chuyện kỳ quái?”

“Chuyện gì?”

“Bạch tướng quân chưa có tới a.”

“Đúng vậy, ngày quan trọng như vậy, Bạch tướng quân làm sao không đi theo hầu hạ hoàng thượng ha?”

Thảo nào hoàng thượng ngày hôm nay thoát nhìn sắc mặt không tốt lắm, như thế này nhất định phải né hoàng thượng xa một chút, miễn cho chịu tai họa vô cớ. Mọi người đều thầm nghĩ trong lòng.

Kèn lệnh vang lên, mọi người lớn tiếng hoan hô, vì hoàng thượng đi đầu, đi nhanh vun vút tới khu vực săn bắn rộng rãi —

Hoàng đế uy đức làm đầu tàu gương mẫu, không ai qua mặt nổi. Chỉ chớp mắt đã cách mọi người đằng sau xa tít.

Chết tiệt. Tên vương bát đản kia!

Thịnh Bảo Khánh một bên ở trên ngựa bôn ba, một bên ở trong lòng nguyên rửa cái tên vương bát đản sáng sớm đã biến mất không bóng dáng.

Hừ, còn dám nói trăm lần này xưng hào “Thiên hạ đệ nhất thần xạ thủ” chắc chắn vào tay hắn.

Khoác lác! Căn bản ngay cả dự thi cũng không dám!

Lần này nếu tên vương bát đản thất hứa để cho trăm bắt được, trăm sẽ không dễ dãi như thế đâu!

Thịnh Bảo Khánh phần nộ mà âm thầm phát thệ trong lòng.

Bảo mã Mông Cổ được hoàng đế uy đức cưới cực có linh tính, dường như biết chủ nhân mình tâm tình bất hảo, lập tức ra sức chạy băng băng, chỉ là chạy đến phương hướng càng lúc càng kỳ quái...

Bất quá hoàng đế đang nổi nóng cũng không có phát hiện khác lạ, mãi đến khi con ngựa chạy tới một nơi hẻo lánh trong rừng, y mới bình tĩnh lại.

“Hắc Tuyết, người làm sao chạy tới đây? Ở đây thoạt nhìn không giống nơi có con mồi, mau quay đầu lại cho trăm đi.” Thịnh Bảo Khánh vỗ vỗ ngựa cương toàn thân đen bóng.

“Hi, thế nào lại không có con mồi?” Một người bạch y phấp phới, cử chỉ phong thái mỹ miều từ trên ngọn cây cao cao hạ xuống. “Con mồi độc nhất vô nhị, trân quý nhất khắp thiên hạ, ở ngay chỗ này a.”

“Hừ, vương bát đản nhà ngươi còn dám xuất hiện à?” Thịnh Bảo Khánh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hi, cục cưng có phải hay không sáng sớm tỉnh dậy nhìn không thấy tướng công, lòng liền phiền muộn rồi?” Bạch Lăng Phi phi thân lên ngựa, từ phía sau ôm lấy y, cười cười mà nói.

“Không nên đụng ta!” Thịnh Bảo Khánh một phát gạt phăng tay hắn, “Ai phiền muộn hả? Nhìn không thấy người, lòng trăm ngực càng thêm vui vẻ đó!”

“Lại khẩu thị tâm phi, kỳ thực tướng công ta là đi trước tìm hiểu tin tức ế. Cục cưng, đừng nóng giận mà, tướng công mang người đi xem kịch vui.”

Bạch Lăng Phi hai chân kẹp chặt, Hắc Tuyết lập tức vui mừng hướng phía trong rừng bôn ba đến —

23. Chương 11-2: Vĩ Thanh (hạ)

Ẩn sâu trong rừng cây bí hiểm...

Một chất giọng ưu mỹ mê người phát ra tiếng than nhẹ rầm rứt...

“A a... Không nên.... Không nên mà.... Buông..... Ta sắp chết.... Tỷ phu.... Để ta bắn đi.... Cầu người đó... Tỷ phu.”

Bằng sơn mỹ nhân một đầu bạc trắng nằm ở dưới thân nam nhân, hai mắt nhắm lệ lưng tròn lớn tiếng cầu xin.

“Khanh Khanh, để tỷ phu đi vào cái dã, rồi cho người bắn... Có được hay không...”

“Ô... Không nên... Đã lâu không có làm mà... Ta sợ đau đó...”

“Thì ra là vì chuyện này a... Đừng sợ, Phi nhi hiểu thuận chúng ta lắm, sớm đã tặng ta bí dược tuyệt hảo, Khanh Khanh tuyệt đối sẽ không đau nhức đâu.” Nam nhân cực lực trấn an.

“Phi nhi ghê tởm, bán đứng sư phụ!”

“Khanh Khanh hiểu lầm Phi nhi rồi, hẳn là có ý tốt thôi. Tâm can của ta à, cầu người đó, tỷ phu muốn người đến diên rồi... Có được hay không?”

“Ân... Vậy tỷ phu nhẹ một chút, nếu làm ta đau nhức, liền không bao giờ... để ý người nữa.”

Không ai có thể nghĩ đến bằng sơn mỹ nhân lạnh lùng thế nhưng lại làm nũng khả ái như vậy.

“Không có, tỷ phu sẽ rất ôn nhu mà... Khanh Khanh của ta...”

“Hừ ân... Chậm một chút... A a... Tỷ phu... Tỷ phu...”

“Khanh Khanh... Đau không?”

“Hừ ân... Không đau...”

“Thế tỷ phu có thể đi vào sâu thêm chút không?”

“Ân a a —— hảo sâu hảo sâu a —— ô... Tỷ phu thật xấu... Nhẹ một chút... Tỷ phu... A... A... Không được...”

“Cáp Aha a... Bản vương chịu không nổi nữa... Khanh Khanh... Khanh Khanh của ta...”

“Ô... Sướng quá xá... Sướng quá xá... Cố sức... Lại dùng lực... Tỷ phu... Tỷ phu...”

“Khanh Khanh... Khanh Khanh...”

Hai người tại góc rừng bí hiểm liều mạng triền miên, thoả thích rong chơi trong thiên đường cực lạc biến mất đã lâu, hồn nhiên không phát giác ra vẻ mặt đờ đẫn của bản thân đã bị hai người vân bố nhìn lên hết trơn hết trọi...

“Hi, cực cưng, đẹp ha?” Bạch Lăng Phi nhìn người trong lòng đang đực mặt ra mà cười cười hỏi bên tai.

“Biến thái nhà ngươi không có luân lý đạo đức! Ngay cả sư phụ của mình còn dám dòm lên! Trẫm muốn méc sư phụ ngươi.”

“Hi, đi nói a, chính ngươi cũng nhìn lên hoàng thúc mình, hay là ta cũng nên đi méc hoàng thúc ngươi luôn nhỏ?”

“Không nên!” Nếu như để hoàng thúc y biết, y còn không phải bị tọng đến cái lỗ tai sưng lên luôn.

Thịnh Bảo Khánh sợ nhất chính là hoàng thúc y thuyết giáo.

“Hi, tục ngữ nói chí lý, nước phù sa không chảy trên ruộng nhà người, bọn họ không cho chúng ta dòm thì cho ai dòm a? Đúng không nào?” Bạch Lăng Phi hùng hồn bày ra dáng dấp cứ như đúng rồi.

Thịnh Bảo Khánh nghe vậy nhin không được đảo cặp mắt trắng dã.

Thực sự là đủ rồi, trò ngụy biện gì hẳn cũng xoắn được tất.

“Hi, cực cưng cam chịu chưa? Kỳ thực chính ngươi cũng thấy rất sướng rồi, nếu như bắt quá còn ghìen xem nữa, tướng công biết còn có một chỗ cũng bày trò hay cho xem nga.”

“Ngươi lại muốn làm cái quái gì nữa đây?”

“Ha ha, theo ta đi chẳng phải sẽ biết sao.”

“Hừ ân... Thạch ca ca... Thoải mái sao?”

“A a... Hảo sướng... Tiểu Trinh, ngươi là ngon nhất đó...”

Núp phía sau một gốc cây đại thụ, có tiểu vương gia được tọng xưng “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử” quỳ trên mặt đất, uốn éo hai tay, trên dưới xóc lọ nam căn của nam tử âu yếm cùng thường nhân bất đồng...

Mẹ ôi, Đó... Đó là cái gì vậy?

Thịnh Bảo Khánh trừng đến tròn mắt sắp rơi xuống luôn.

Trước đây y chưa bao giờ tin rằng cái tên Thạch Đại Đầu ngu ngốc kia sẽ là vương tử mất tích nào đó của Song Long quốc, nhưng mà hiện tại...

Bằng chứng như núi, không tin không được...

“Hi, cục cưng, hiện tại biết nguồn gốc hai chữ ‘Song Long’ chưa? Thạch Đại Đầu là Song Long đại thần chuyển thế, thế nên mới là mãnh nam có lương căn tiểu kê kê đó nha.”

“Yêu quái! Y là yêu quái! Trẫm hiện tại càng không thể đem tam đệ giao cho y được!”

“Ta van người, tam đệ người trời sinh dị bẩm, kết hợp với tên Thạch Đại Đầu tính dục siêu cường kia chính là đẹp đôi nhất luôn, tục ngữ nói trùng phúc, nỗi nào úp vung này, thực sự là đúng đến không thể đúng hơn, người nên ít quan tâm đi.”

“Thế nhưng trẫm...”

“Lúc rảnh rồi lo lắng thay người khác, không bằng quan tâm tướng công thân yêu của người đi.” Bạch Lăng Phi mang người trong lòng đi tới một cái hồ duyên dáng, ôm y xuống ngựa.

“Đến đây đi, người lần trước đáp ứng ta một chuyện, hiện tại sẽ thực hiện ha.” Bạch Lăng Phi thành thoi tựa vào thân cây.

“Cái gì?! Hiện tại á?” Thịnh Bảo Khánh nghe vậy hoảng hốt.

“Đúng vậy, là hiện tại, ở ngay chỗ này nè.” Sắc mặt Bạch Lăng Phi chuyển thành vô lại.

“Người điên rồi? Đây chính là ban ngày ban mặt, vạn nhất có người đuổi theo con mồi đến nơi đây, phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Hi, chính là muốn thiếu chút nữa bị phát hiện mới kích thích... Mặc kệ, lại nào lại nào, tướng công chờ đến sắp chết rồi ề, ngay cả nằm mơ cũng phải suy nghĩ.” Bạch Lăng Phi ôm thắt lưng hoàng đế, bắt đầu khiêu khích khe hôn cái lỗ tai mẫn cảm của y, ở cần cổ y không ngừng hạ xuống từng nụ hôn nồng nhiệt. “Là người nói nha, quân vô hí ngôn, chuyện người hứa hẹn, hiện tại sẽ thực hiện ác...”

Môi nam nhân vừa nóng vừa tê dại, y chàng dòng điện chạy tán loạn trên lưng, thắt lưng đương kim thiên tử không khỏi một trận mềm yếu, bủn rủn mà chậm rãi quỳ gối trên mặt đất...

“Cục cưng ngoan, lại đây, hảo hảo nhìn... Cự long tướng công muốn xuất động rồi.” Bạch Lăng Phi một tay nâng cằm hoàng đế, một tay móc ra cự căn hoành tráng của mình, trên mí mắt hấn, ngạo nghễ nháy nháy mắt.

“Có phải hay không thoát nhìn rất ngon lành?” Bạch Lăng Phi cười tà, “Chờ không nổi muốn ăn vào một miếng, đúng không? Cục cưng dám dâng của ta.”

Bạch Lăng Phi đưa dương cụ thật lớn đang dần dần cương của mình nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt hoàng đế.

Rõ ràng động tác dâm loạn như vậy, vì sao trẫm không cảm thấy ghê tởm, trái lại cảm thấy vui sướng khó có thể phát biểu?

Thịnh Bảo Khánh người thật là bệnh hoạn!

Hoàng đế nghĩ bản thân đã sa đoạ đến cực điểm nhện không được oán hận trùng mắt tên đầu sỏ gây nên.

“Còn dám trừng ta? Mau vươn đầu lưỡi ra, hảo hảo liếm liếm tướng công...” Bạch Lăng Phi quy đầu to như quả trứng chim của mình để ở đôi môi nam nhân, không ngừng mà cọ xát. “Lẹ a, nếu không liếm, tướng công liền trực tiếp cắm vào ề.”

Ồ... Hồn dẫn hạ lưu này!

Bởi vì sợ bị cự căn quái vật chọc thủng yết hầu, đương kim thiên tử cao nhất, được vạn dân kính ngưỡng, không thể làm gì khác hơn là rưng rưng vươn đầu lưỡi, một chút rồi một chút mà liếm lên.

“Hừ ừ... Sướng... Đầu lưỡi cục cưng giỏi quá... A a... Đúng, là nơi ấy... Liếm mạnh thêm một chút... Cáp Aha a...” Quy đầu mẫn cảm bị đầu lưỡi mềm mại của nam nhân liếm đến dâm thủy chảy ròng, Bạch Lăng Phi nắm tóc hoàng đế, ngẩng đầu lớn tiếng rên rỉ...

Khuôn mặt nam nhân đầy dâm loạn vui sướng, đẹp đến khó có thể hình dung.

Hoàng đế uy đức quỳ trên mặt đất hai tay nắm cự căn y chang sắt nóng, ánh mắt dần dần mê loạn, đầu lưỡi bắt đầu ra sức đùa nghịch lấy lòng nam nhân.

“A a... Thật thoải mái... Thật thoải mái... Cự cứng, tướng công hảo yêu người... Người yêu ta không? Yêu không?”

Cái tên ngu ngốc này! Hỏi vấn đề ngu ngốc gì thế này? Thịnh Bảo Khánh tức giận thiếu chút nữa đem gì đó trong miệng một phát cắn đứt.

Hắn cho rằng trăm là tùy tiện quỳ trên mặt đất liếm kê kê cho người ta sao?

Nếu không phải hắn, đổi lại nếu như những người khác dám đưa ra yêu cầu này, trăm sớm đã đưa đi lăng trì xử tử, tru di cửu tộc rồi.

Tên vương bát đản này còn dám hỏi trăm như vậy?!

“Cự cứng rốt cuộc có yêu ta hay không? Yêu hay không?” Bạch Lăng Phi vẫn không biết sống chết không ngừng truy vấn.

“Nga, câm miệng!”

Để khiến nam nhân bớt dài dòng, hoàng đế anh minh cơ trí của chúng ta quyết định thật nhanh, hé miệng, một phát đã đem cái “Nghịch căn” kia hút vào ——

“Nga nga nga —— sướng chết mất!” Bạch Lăng Phi phát sinh rống la thống khoái, quả nhiên không rảnh tiếp tục truy vấn nữa.

Hừ, cho người biết lợi hại của trăm.

Thịnh Bảo Khánh cực lực mở lớn hàm nuốt vào càng nhiều phần, học hỏi phương thức hấp khẩu giao cho mình lần trước, phun ra nuốt vào còn thật nam nhân, khiến Bạch Lăng Phi quả thực sướng quá người luôn.

Nhìn đế vương tôn quý không gì sánh được quỳ trên mặt đất ra sức lấy lòng mình, Bạch Lăng Phi vừa cảm động vừa yêu thương, kích động kéo lấy đầu tóc y, điên cuồng xoay lắc thắt lưng một trận, đạt được cao trào không gì sánh kịp ——

“Nga nga nga —— cự cứng —— tướng công muốn bắn cho người —— “

Bạch Lăng Phi kêu to đem vài cỗ tinh dịch đặc quánh cuồng nhiệt bắn vào miệng người trong lòng, lại mạnh mẽ rút ra bắn tiếp trên mặt nam nhân...

Tinh dịch trắng đục phun tung toé trên khuôn mặt dương cương màu đồng của hoàng đế, yêu mị đến làm cho tim đập nhanh...

Bạch Lăng Phi nhịn không được thú tính nổi lên, lại đem nam nhân xô ngã xuống đất, hung hăng thao y vài lần, bắn tinh tràn đầy mộng hoàng đế...

Sau khi hồi cung, Bạch Lăng Phi dám bắt buộc hoàng đế đáng thương len lén ban phong hào “Thiên hạ đệ nhất thần xạ thủ” cho hắn.

Lý do của hắn là, hắn không chỉ “Bắn” xa, “Bắn” nhiều, còn “Bắn” hạ “Thiên long” thiên hạ cao nhất, độc nhất vô nhị.

Phong hào “Thiên hạ đệ nhất thần xạ thủ” tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng!

Đương kim thiên tử nghe vậy rốt cuộc bị triệt để đánh bại luôn...

Mà thôi thôi, ai kêu trăm trót yêu thương một tên lưu manh hạ lưu cả gan làm loạn, vô pháp vô thiên, đối với mình “Muốn thượng liền thượng” ni?

Đương kim thiên tử thầm mắng bản thân đáng đời lộ ra một nụ cười vừa sủng nịch vừa bất đắc dĩ, lần đầu chủ động dâng lên đôi môi của y...

Trong Ngự Long điện, hôm nay lại cảnh xuân vô hạn...

Hoàng đế uy đức của Thịnh tông vương triều tại vị ba mươi năm.

Suốt đời cần chính trị quốc, ban ơn thiên hạ.

Sau khi truyền ngôi cho nhi tử duy nhất — con trai của Vân Quý Phi, từ nay về sau mang theo Bạch tướng quân đã yêu nhau nhiều năm vân du tứ hải, trải qua ngày tháng thần tiên tiêu dao khoái hoạt...

~ Chính văn hoàn ~

24. Chương 12: Đặc Biệt Điển – Bí Mật Của Phụ Vương

Editor: Phương Nam công tử

Beta-reader: Tử An tiên sinh

Xuân qua thu đến, thời gian trôi cực nhanh.

Nhoáng cái, hiện nay thái tử, con của hoàng đế uy đức và Vân quý phi — Thịnh Nguyên Lâm, năm nay đã bảy tuổi rồi.

Thân là nhi tử duy nhất của hoàng đế, cũng là người thừa kế tương lai, Thịnh Nguyên Lâm đương nhiên là một mình độc chiếm ba nghìn sủng ái.

Trong đó ngoại trừ phụ vương là người sủng ái hần nhất, còn có một người, đó chính là cha nuôi hần lên nhận thức — dưới một người, trên vạn người, “Chính uy phủ xa an Khang trì ấn đại tướng quân” Bạch Lăng Phi được hoàng đế ưu ái nhất.

“Tiểu Lạp Tử công công, Bạch tướng quân đi ra chưa?”

Hôm nay, Thịnh Nguyên Lâm thượng sau khi kết thúc giờ học, liền chạy đến ngự thư phòng tìm cha nuôi mình.

“Ai nha, thái tử điện hạ, người làm sao sáng sớm đã chạy tới rồi? Hoàng thượng và Bạch tướng quân còn chưa bàn chuyện xong mà.” Tiểu Lạp Tử khẩn trương chặn trước cửa ngự thư phòng.

“A? Đều sắp đến giờ dùng cơm trưa rồi, phụ vương bọn họ làm sao vẫn chưa bàn bạc xong a?”

“Ân... Có thể chuyện quốc gia đại sự rất vướng tay chân đó.” Tiểu Lạp Tử chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Không thể nào, ta nghe thái phó bảo rằng gần đây quốc thái dân an, có thể có đại sự gì chứ? Thật là kỳ quái.” Thịnh Nguyên Lâm thắc mắc nhíu mày.

“Ân... Cái này... Thái tử điện hạ, nghe công công ta khuyên một câu, người nên về trước đi ha, buổi chiều trở lại, có được hay không?”

Bởi vì thường thường bị hoàng thượng và Bạch tướng quân trong lúc đó không thèm để ý ra chiều “Tình cảm mãnh liệt”, hình ảnh lẫn âm thanh đều không nhẹ tí nào; Tiểu Lạp Tử mười năm này đã luyện một thân công phu “Bình đến thì chặn”, hiện tại đối mặt cùng tiểu tổ tông được sủng tận trời tự nhiên cũng muốn tận tình khuyên bảo.

“Không cần, ta sẽ ở chỗ này chờ Bạch tướng quân đi ra, hần không ra ta sẽ không đi.” Thịnh Nguyên Lâm quật cường bám trụ, động cũng không thèm động một chút.

Hừ, hần đặc biệt mang đến bức tranh được vẽ ngày hôm qua, vội vàng cho cha nuôi xem, mong muốn có thể được cha nuôi ca ngợi, làm sao có thể đơn giản nói đi là đi.

Nghĩ đến cha nuôi xinh đẹp như thiên tiên đến lúc đó nhất định sẽ ôm lấy mình hôn mạnh mấy cái, rồi tặng cho mình một nụ cười đẹp đến cực điểm, nước bọt của Thịnh Nguyên Lâm sắp chảy xuống dưới.

“Trời ạ, thái tử điện hạ, van cầu người, mau trở về đi mà.”

“Tiểu Lạp Tử công công, nếu người rảnh rỗi ở chỗ này phiền ta, chi bằng đi trước gọi phụ vương bọn họ đi ăn. Phụ vương và Bạch tướng quân mà đói bụng thì người sẽ bị phạt.”

Người cứu mạng a, tiểu tổ tông này đã nắm được nhược điểm mình rồi.

“Hảo hảo, nô tài bây giờ sẽ đi gọi hoàng thượng và Bạch tướng quân dùng ngự thiện liền đây, bắt quá, hoàng thượng có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không cho tiến vào ngự thư phòng một bước, thái tử điện hạ ngài nghìn vạn lần đừng xông vào a.”

“Biết biết, người mau đi đi.” Thịnh Nguyên Lâm không kiên nhẫn mà phát phát tay.

“VẬY NÔ TÀI XIN CÁO LUI.”

§ § §

Bên trong ngự thư phòng bảy năm qua hầu như luôn luôn xuất hiện trình diễn “Đông cung đồ” nóng bỏng

“A ha a... Vương bát dẫn... Mau, mau rút cho trẫm... Hừ ân... Lâm nhi... Lâm nhi... Đang ở bên ngoài a...”

Hoàng đế uy đức ngồi trên long ỷ, hai chân dang rộng, thịt huyết bên dưới bị một cây côn thịt thô to tới tới lui lui, điên cuồng xỏ xuyên qua...

“Hi, mau lấy nó ra nào, tướng công ngày hôm nay sẽ chữa người con đường sống, thế nào?”

“Hừ ân... Vương bát dẫn... Đã nói nhiều lần với người... Vật kia đã sớm bị trẫm đốt, người nghe không hiểu sao?”

“Có trời mới tin. Ân, xem ra ta đối với cục cưng không dùng biện pháp mạnh là không được...” Nam tử với khuôn mặt đẹp như thiên tiên lộ ra một nụ cười tà ác, đột nhiên thay đổi tư thế kết hợp nơi hạ thể của hai người, ôm hoàng đế từ trên long ỷ đứng lên ——

“A a a ——” tư thế cải biến có thể khiến côn thịt nam nhân trong tràng bách yếu đuối hung hăng chọc thẳng lên, làm hoàng đế đáng thương bị đâm đến hai mắt trắng dã, thét chói tai không ngớt ——

“Hi, cục cưng, chính người không phải nói Lâm nhi ở bên ngoài, người còn dám rên lớn tiếng như vậy?” Bạch Lăng Phi nói chế nhạo.

“Ô... Bại hoại... Hảo sâu... Quá sâu rồi... Cái mộng hồng mất thôi... Ô...” Thịnh Bảo Khánh gào khóc ôm cổ nam nhân.

“Chắc chắc, cục cưng đáng thương... Có đúng hay không còn rất đói bụng? Nếu không phải thì làm sao khóc đến thế thảm như vậy? Yên tâm, tướng công sẽ hảo hảo dứt lão bà mình ăn thật no.” Bạch Lăng Phi cười xấu xa đem cặp đùi trắng kiện quần quanh thắt lưng mình, giữ chặt cái mộng rắn chắc tròn trịa, vừa đi vừa đẩy lên.

“A a a —— không cần —— trẫm muốn chết —— a a... Tha ta a...” Mỗi lần nam nhân nhúc nhích, côn thịt siêu lớn nóng như lửa càng thâm nhập sâu vào tràng bách mẫn cảm, Thịnh Bảo Khánh vừa khóc lóc vừa giãy dụa cái mộng cầu xin tha thứ.

“Cục cưng dâm dăng à, kỳ thực người thích chết tướng công làm người như thế, đúng không?” Bản thân Bạch Lăng Phi yêu muốn chết bộ dáng người trong lòng cao to uy vũ khóc lóc cầu xin tha thứ lúc bị mình cuồng thao.

“Ô... Không có hay không... Trẫm không —— a a a —— đụng tới rồi đụng tới rồi —— là nơi đó —— trời ạ —— tướng công —— tướng công —— thao chết ta đi ——” hoàng đế uy đức bị đâm trúng tử huyết điên cuồng mà giãy dụa thân thể, ở trong khoái cảm cực độ tiêu hồn, không hề kiêng kỵ mà dâm khiêu liên tục.

“Ác ác ác —— cần thật là chặt, cái mộng dâm dăng lăng loạn này, muốn cần đứt côn thịt tướng công sao?” Bạch Lăng Phi làm bộ tức giận, vuốt ve cái mộng chắc nịch.

“A a —— đâm nữa đi, cố sức đâm đi mà ——” Thịnh Bảo Khánh reo hò thống khoái.

“Cái mộng hư này! Đánh chết người này!” Bạch Lăng Phi cười tà, càng thêm cố sức đánh lên.

“A a a a —— sướng muốn chết —— trẫm muốn bắn ——” mấy năm qua hoàng đế uy đức đã được dạy dỗ thành thể chất dâm dăng, thân thể điên cuồng co quắp một trận, giấy dựa cái mông bắn ra như điên ——

“Ác ác —— sướng chết mất —— tướng công cũng muốn bắn cho cục cưng ——” Bạch Lăng Phi mạnh bạo thả người trong lòng xuống mặt đất, rút ra côn thịt thật lớn ướm đâm dính đầy dịch ruột non từ trong thịt huyết đang kịch liệt co rút lại, bước đến ngang đầu nam nhân, bắn lên mặt y đầy tinh dịch đậm đặc...

§ § §

Hoàng đế uy chấn thiên hạ bị rơi tung cả người đang nằm trên mặt đất.

Hoàng bào tôn quý y chang vãi bố, rơi lả tả lên hai bên sườn, khuôn mặt cương nghị uy nghiêm bị tinh dịch nam nhân bắn tung toé, cặp đùi trắng kiện tro trên mở thật to...

Bạch Lăng Phi thấy dánh dấp người trong lòng dâm dăng yêu mị đến từng này, hận không thể đè y ra mà thao thêm vài lần nữa, nhưng bởi vì còn có mục đích chưa đạt được, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ nhịn xuống.

“Còn chưa có xong đâu, lão bà yêu dấu à, nếu như không muốn bây giờ tướng công đi mở cửa, cho Lân nhi chiêm ngưỡng dánh dấp phụ vương mình dâm dăng cỡ này, vậy mau thành thật mà nói đồ vật kia đang ở đâu?”

“Ghê tởm... Đồ bại hoại này...” Hoàng đế bị nam nhân âu yếm làm đến cả người vô lực, rưng rưng trừng mắt liếc hần.

“Nói hay không, lệ à... Không là mở cửa nha...” Bạch Lăng Phi làm bộ muốn đi mở cửa.

“Không nên!” Thịnh Bảo Khánh làm sao có thể để nhĩ tử duy nhất của mình thấy dánh dấp này. “Trẫm nói cho người là được. Ở... Ở nơi đó...”

Về mặt Thịnh Bảo Khánh đồ bưng mà chỉ chỉ tấm bảng treo trên tường...

“Cái gì? Ở nơi đó á? Ha ha...”

Bạch Lăng Phi thấy hoàng đế chỉ chỉ tấm bảng đề “Kiên cường chính trực” ở trên tường, không khỏi ôm bụng cười to. “Cục cưng, khổ thân người đã nghĩ ra.”

“Người dám cười thêm một tiếng, trẫm liền làm thịt người!” Thịnh Bảo Khánh xấu hổ và giận dữ lôi kéo hoàng bào trên người, giấy dựa muốn từ trên mặt đất đứng lên.

“Hảo hảo, không cười là được...”

Bạch Lăng Phi nỗ lực nín cười một tay ôm lấy nam nhân đặt lên giường. “Cục cưng, hảo hảo nghỉ ngơi đi, tướng công bây giờ phải đi trước nhìn xem bảo bối đã lâu không thấy.”

“Hừ.” Thịnh Bảo Khánh mắt tự nhiên mà quay đầu đi.

Bạch Lăng Phi bước bình thềm lười.

Hắn phi thân một phát, lấy ra từ phía sau tấm bảng một bức tranh.

Bạch Lăng Phi khấn cấp mở ra nhìn vô ——

“Hi, cuối cùng cũng thấy mày rồi.”

Thấy lại bức tranh chính tay mình vẽ bảy năm trước nhằm kỷ niệm đêm đầu tiên của hai người —— cũng là bức tranh vẽ người đầu tiên và duy nhất trong đồng tranh hoa điều sơn thủy của hắn, Bạch Lăng Phi vừa cảm động, vừa hưng phấn.

Nam nhân trong bức tranh đang chìm vào thần thái si mê trầm túy, chính là rung động lòng người như vậy. Bạch Lăng Phi không khỏi phát sinh cảm thán...

“A, cục cưng khi đó thật đẹp...”

“Ý của người là trẫm hiện tại rất xấu?” Thịnh Bảo Khánh tức giận trừng hần một cái.

“Ác, không không, đương nhiên không phải. Cục cưng của ta hiện tại đẹp hơn trước nhiều.” Bạch Lăng Phi vội vã ngồi xuống bên cạnh nam nhân, cầm tay y, nhân thần ôn nhu nhìn y chăm chú.

Vốn đã sớm có thói quen, qua nhiều năm như vậy, chỉ cần mỗi lần bị nam nhân ôn nhu nhìn chăm chú, đường đường hoàng đế uy đức vẫn sẽ nhịn không được mà mặt đỏ tim đập.

Thịnh Bảo Khánh người thực sự là rất không tiền đồ! Từng này tuổi rồi, còn đỏ mặt cái gì?

“Ít nịnh nọt đi, người rớt cuộc lấy bức tranh này làm gì?” Theo thói quen nhất định sẽ rống giận nhằm che giấu ngượng ngùng.

“Ân... Không có gì đâu, chỉ là có hơi tưởng nhớ, lấy ra nhìn mà thôi...” Bạch Lăng Phi có chút chột dạ mà trả lời.

“Thật sao?” Thịnh Bảo Khánh hoài nghi nhìn hắn một cái.

“Thật đó, thật đó.” Bạch Lăng Phi vội vã nói sang chuyện khác, “Cục cưng, ta đi đưa Lân nhi trở về, người trước tiên chớp mắt chốc lát, chờ ngộ thiện tới, tướng công sẽ gọi người.”

“Ân, vậy cũng tốt... Nhớ đem bức tranh trả lại ế... A a...” Tối hôm qua Thịnh Bảo Khánh cũng bị nam nhân lẩn qua lẩn lại vài lần, mệt mỏi rã rời ngáp to một cái, liền nặng nề ngủ luôn.

“Hô... Nguy hiểm thật...” Bạch Lăng Phi sau khi chờ người trong lòng ngủ rồi, lén lút, rón ra rón rén cầm bức tranh, đi khỏi ngự thư phòng.

“Cha nuôi!” Thịnh Nguyên Lân vừa nhìn thấy cha nuôi mình thích nhất cuối cùng cũng đi ra, hưng phấn mà lập tức nhào vào hắn ——

“Ha ha, Lân nhi, chờ thật lâu rồi sao?” Bạch Lăng Phi một tay ôm hắn vào lòng.

Đối với tiểu nam hài có tướng mạo giống người trong lòng một chút, lại có hơi giống mình, Bạch Lăng Phi chân thành thương yêu.

Lúc biết được Vân quý phi có thai, hắn và cục cưng chưa từng hỏi qua Vân quý phi rằng hài tử này đến từ đâu là của ai. Bởi vì hắn lẫn cục cưng đều nghĩ đây là lễ vật ông trời ban tặng bọn họ, là hài tử của hai người bọn họ.

“Đúng vậy, Lân nhi đợi lâu lắm đó. Cha nuôi, người và phụ vương rớt cuộc ở bên trong thương lượng cái gì? Ta nghĩ người giống như đang khi dễ phụ vương ế.”

“Cái gì? Cha nuôi yêu nhất —— ân, kính yêu nhất là phụ vương người, làm sao có thể khi dễ y.”

“Thế nhưng ta rõ ràng nghe được y đang khóc a.”

“Ân... Cái này...”

Hắn... Cục cưng, ai kêu người rên rỉ lớn tiếng như vậy? Không liên quan đến ta à nha.

“Không phải thế đâu, Lân nhi hiểu lầm rồi. Là bởi vì phụ vương người vì nước vì dân quá độ, cho nên mới sầu não rơi lệ đó.” Bạch Lăng Phi thuận miệng bịa chuyện.

“Thì ra là như vậy a. Hảo, ta sau này lớn lên nhất định phải bắt chức phụ vương gào khóc vĩ đại như vậy!”

Thấy Lân nhi biểu hiện đồng dạng đến thế, trên mặt Bạch Lăng Phi không khỏi xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Khụ khụ, tốt tốt. Bất quá Lân nhi, ngày hôm nay người không phải vì việc này mà tìm đến cha nuôi đó chứ?”

“Ác, được rồi, thiếu chút nữa quên mất.” Thịnh Nguyên Lân lấy ra bức tranh, đưa như đưa vật quý, “Cha nuôi, người mau nhìn giúp ta, đây là bức tranh vẽ người ta vẽ hôm qua, người thấy thế nào?” Thịnh Nguyên Lân chính là vẽ mẫu phi mình.

Từ nhỏ Thịnh Nguyên Lân đã đi theo cha nuôi học vẽ tranh, hơn nữa tự mình có thiên phú, tuổi tuy nhỏ thế nhưng vẽ rất giống thật.

“Ân, tốt. Bất quá biểu hiện của tranh giống như thiếu sống động... Nói như thế nào nhỉ...” Bạch Lăng Phi khổ não không biết phải giải thích như thế nào.

“Cha nuôi, nói miệng không sẽ rất khó tiếp thu, người không phải từng nói với ta, người đã từng vẽ một bức tranh hoạ người, bức tranh được người tự cho là đẹp vô địch thiên hạ, mau lấy ra cho Lân nhi nhìn một cái, để ta mở rộng tầm mắt đi.”

“Biết biết, người không thấy rằng cha nuôi cầm trên tay là cái gì sao?” Bạch Lăng Phi thần bí kéo hẳn đến một góc tường, “Chỉ cho nhìn một tí thôi đó nha, hơn nữa nghìn vạn lần không thể nói cho người khác.”

“Ân, đã biết.” Thịnh Nguyên Lân khẩn cấp mở bức tranh...

“Úi? Cái này không phải là phụ vương và cha nuôi sao? Cha nuôi vì sao phải ôm phụ vương? Còn có, làm sao phụ vương ở trong tranh lại khóc a?”

“Khụ khụ, cái này...”

“Ác, Lân nhi đã biết, nhất định là phụ vương lại vì nước vì dân, cha nuôi thấy y khổ sở nên mới an ủi, ta nói rất đúng chứ hể?” Thịnh Nguyên Lân hài lòng cười.

Bạch Lăng Phi luôn luôn phóng dăng đối mặt với hải tử tươi cười ngây thơ vô tội như vậy cũng hiểu được nghiệp chướng nặng nề. “Ân, đúng đúng, cũng có thể nói như thế. Lân nhi nên mau trở về đi thôi, dùng xong ngọc thiện rồi nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ân, hảo, vậy ta đi nha cha nuôi.”

Bạch Lăng Phi lúc đó cũng không biết hải tử này có trí nhớ cực tốt và tài bắt chước thiên phú.

Trong một lần văn nhân nhĩ sĩ trong khắp thiên hạ thi tài hội hoạ nhằm ca tụng thánh đức hoàng thượng, đương kim thái tử làm “Nhân tài mới xuất hiện” đi dự thi, cẩn thận tỉ mỉ, không sai chút nào vẽ lại bức tranh được thấy hồi đó, còn gọi tên là “Trời xanh rung động —— ghi chép chân thực về hoàng thượng và Bạch tướng quân vì nước vì dân” ...

Quả như đúng rồi, cuộc thi lần ấy nhờ vẽ mặt giống như táo bón của hoàng đế uy đức mà bị huỷ bỏ cấp tốc.

Thái tử vô tội bởi vì không cẩn thận tiết lộ bí mật của phụ vương mà bị phạt quỳ gối trước cửa ngự thư phòng tròn ba ngày.

Thực sự là oan uổng a!!

~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-thuong-lien-thuong>